

Giới thiệu Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!

Nam x Nữ: Tích Lăng x Lục Nan Hy.

Tên truyện: Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý! Tôi Vốn Dĩ Không Phải Vợ Anh..

Số chương: Đang ra.

Thể loại: tiền hôn hậu ái, hợp đồng hôn nhân, sủng, 1v1, sắc, nữ ngốc, đô thị...

Máy bay từ từ chuyển động lên, nghiêng lên, có chút áp lực khiến cô có chút khó chịu nhưng lại nhanh chóng thăng bằng trở lại.

Mỹ dần dần xa trước mắt cô, cô cười tươi lắm nhảm "Good bye". Vì cô có biết được từ những người bạn ở đây bảo nếu cô nói "See you" thì là sẽ chắc chắn gặp lại nhưng nếu cô nói "Good bye" thì có vẻ sẽ không hy vọng gặp lại nữa đâu. Cô lúc đầu nhìn ra thấy cả hai chỉ có ý nghĩa như nhau là tạm biệt nhưng không ngờ lại có sắc thái biểu thị khác nhau như vậy. Và cô cũng chắc chắn nghĩ rằng chắc hẳn cô sẽ không quay trở lại nơi này nữa, hiện tại cô sẽ mang cái bằng sáng giá tốt nghiệp nước ngoài này về mà chạy khắp nơi đi xin việc, giúp cho bà và mẹ cô có cuộc sống tốt hơn.

Nếu nói đúng ra lúc đầu, cô sẽ không định đi xa như này, cô đã tính vào Thanh Hoa - Bắc Kinh, nhưng cô nghĩ lại học phí rất đắt đỏ, cô lại chẳng thể có điều kiện leo vào Thanh Hoa nổi đâu, lấy lý do đó cô an ủi bản thân. Nghe bảo có viện trợ cấp học bổng những năm đầu của Stanford nên cô liền nỗ lực hết mình mà giành lấy. Dù sao Stanford cũng là danh tiếng gấp nhiều lần Thanh Hoa cho nên cô cũng thấy không có gì tiếc nuối dù cô rất thích. Cô dù có cực khổ cỡ nào cũng phải cắn răng chịu đựng mà giành lấy cho bằng được. Bây giờ cô tốt nghiệp, thoải mái chiến lợi, trở về sáng giá. Cô chỉ là không tin được một đứa bị người khác chế nhạo không đầu óc và bình hoa lại có thể làm những việc như thế này, kì tích mà!

Cô dựa đầu thoải mái vào ghế nệm, cô muốn đánh một giấc thật khoẻ để trở về cho bà và mẹ thấy được cô luôn tràn đầy sức sống. Không phải nghĩ ngợi đến thời gian trước cô bị ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Lục Nan Hy trở về

- *Lục Nan Hy, cười lên đi!*

"Tách..." một khoảnh khắc ngọt ngào được lưu lại, nụ cười ai nấy tươi rói như nắng mùa hạ chói chang, trên mình vận lễ phục tốt nghiệp trang trọng và một cuốn giấy cuộn tròn.

Cô cầm khung ảnh lớn thực cẩn trọng mà đặt vào vali nhỏ gọn của mình.

Đây chính là tài sản duy nhất của cô, đây chính là kết quả chứng minh cho sự cố gắng, đổ biết bao công sức học tập của cô. Cô tuyệt đối sẽ giữ gìn nó vô điều kiện, vì còn lý do khác nữa là cô phải mang nó trở về cho bà cô và mẹ cô xem nó, mở lời có cánh khen cô như xưa. Vừa nghĩ đến thời cô đã sáng mắt. Để xem trong phố nhỏ ấy năm xưa, còn ai dám khinh thường Lục Nan Hy cô vốn không làm nên trò trống!

Cảm giác thiếu thốn tình cảm gia đình lại tràn đầy trĩu nặng trong lòng cô một lần nữa và đây chính là cảm giác mà cô cảm thấy sợ hãi nhất và muốn nó tránh xa cô nhất. Chính nó là nguyên nhân chính khiến cô cảm thấy cô đơn nơi rộng tuếch hơi ẩm.

Ít nhiều gì, căn bản cô đã xa quê hương, xa người thân mà cô yêu thương nhất trong cuộc đời này, xa mái nhà lợp chợp chạy vật lo sốt vì thời tiết thất thường kia nhưng lúc nào cũng ấm áp, chẳng lúc nào khiến cô lạnh lẽo hay than phiền.

Mình có nên mang quà về cho bà không nhỉ? Cô vẫn còn nhớ rõ bà của cô thường hay đau nhức lưng với lại mắt không còn sáng nhưng vẫn thấy lò mớ mà đi lại được thuận tiện nên cô đã thuận tay mua lấy hộp dinh dưỡng dầu cá Omega 3 cùng với một số đồ tâm bô khác. Cô quyết định dốc hết tiền ra mua hết lấy và chừa chút tiền vừa đủ để mua vé máy bay trở về Trung Quốc sớm nhất có thể.

Trong suy nghĩ của cô, tiền cô đang cầm trên tay, chắc hẳn khi trở về cô sẽ không cần dùng đến nên cô không tiếc một tờ nào mà giữ lại. Chỉ là đem hết tất cả "tài sản" dành dụm của mình nhiều năm qua mà tiêu hết tất cả, cô dường như còn có thể cảm nhận được mồ hôi của bản thân còn in rõ mùi hương trên từng tờ tiền.

Cô đã nhiều lần viết thư về cho mẹ cô và bảo không cần gửi tiền cho cô thêm lần nào nữa và nói dối rằng trường học ở Mỹ rất tiến bộ, nó bao luôn cả cho chi phí sinh hoạt cần thiết cho học viên nên mẹ cô không cần lo lắng. Bà cũng không hiểu biết nhiều nên liền tin lời cô nói mà không bận tâm đến tiền bạc nữa nhưng cô cũng hiểu rõ đây chẳng phải bà còng lưng đi làm chất chiu để gửi tiền cho cô ăn học sao?

Hiện tại, cô dù gì cũng đã 21 tuổi, chẳng lẽ không thể nuôi sống bản thân. Nếu cô không sớm tự lập thì chắc cô đã sung sướng hết cả mắt vì nhớ gia đình và chết dần chết mòn vì đói và cả ốm nặng vì thời tiết thất thường.

Cô khoá kéo hành lý nặng trĩu, nhìn ký túc xá cô dọn dẹp lại mới toanh trước mắt, quả thực khi xa nó cô vốn có chút không nề. Vì cô đã gồng bó với nó 4 năm, buồn tẻ, khóc lóc hay than kẻ lẩm nhảm một mình cô đều ở đây, nếu bây giờ rời đi, bảo cô không có chút tình cảm thì là nói dối. Nhưng chính niềm vui lớn lại lấn át chút buồn bã của cô.

Cô đi xuống lầu nhỏ, nói đúng hơn chỉ là cái gác dài, cô còn có thể nghe mùi ẩm mốc của gỗ cũ, cô nhìn lại cũng không ngờ rằng chính mình đã ở nơi này chôn gối suốt 4 năm đầu. Bây giờ nhắm lại khiến cô phì cười. Chỉ là cô không muốn đến chỗ ở cũng phải tiêu tốn nên cô mới chấp nhận ở nơi này. Cô chỉ cần có nơi cất đồ và để ngủ nên cô không nhất thiết quan trọng hoá. Nếu muốn tốt cô có thể dời vào ký túc xá của trường.

Người giữ trước cửa, cầm thẻ của cô, xoa xoa rồi cô lẳng lặng bước đi. Cô đã xóa tên khỏi ký túc xá, đó có phải là minh chứng cô đã tự do hay không? Cả người cô nhẹ như bâng mà vui vẻ đón taxi rời đi.

Cô vững chãi hành lý xong xuôi hết thấy, thở phào một cái thật mạnh, nắm chặt góc áo mà lên máy bay ngồi vào vị trí của bản thân. Cô đã ngồi máy bay được hai lần và cả cảm giác cả hai cũng khác biệt nhau rất nhiều, lúc đầu của cô là nước mắt nước mũi hoà lẫn nhau tèm nhem. Lần này lại là cười rộ lên, tỏ vẻ thích thú và vui sướng.

"Airplane is preparing to take off. Please sit firmly in place, tighten your seat belt carefully, turn off your phone..."

"Máy bay chuẩn bị cất cánh. Quý khách vui lòng ngồi vững vị trí tại chỗ, thắt dây an toàn thật cẩn thận, tắt điện thoại cá nhân..."

Tiếng báo vang lên rất lớn, cô cũng nhanh chóng phối hợp làm theo, vốn dĩ không lạ lắm nên cô đã không cần nhìn hướng dẫn mà làm ngay tức khắc.

Máy bay từ từ chuyển động lên, nghiêng lên, có chút áp lực khiến cô có chút khó chịu nhưng lại nhanh chóng thăng bằng trở lại.

Mỹ dần dần xa trước mắt cô, cô cười tươi lẩm nhẩm "Good bye". Vì cô có biết được từ những người bạn ở đây bảo nếu cô nói "See you" thì là sẽ chắc chắn gặp lại nhưng nếu cô nói "Good bye" thì có vẻ sẽ không hy vọng gặp lại nữa đâu. Cô lúc đầu nhìn ra thấy cả hai chỉ có ý nghĩa như nhau là tạm biệt nhưng không ngờ lại có sắc thái biểu thị khác nhau như vậy. Và cô cũng chắc chắn nghĩ rằng chắc hẳn cô sẽ không quay trở lại nơi này nữa, hiện tại cô sẽ mang cái bằng sáng giá tốt nghiệp nước ngoài này về mà chạy khắp nơi đi xin việc, giúp cho bà và mẹ cô có cuộc sống tốt hơn.

Nếu nói đúng ra lúc đầu, cô sẽ không định đi xa như này, cô đã tính vào Thanh Hoa - Bắc Kinh, nhưng cô nghĩ lại học phí rất đắt đỏ, cô lại chẳng thể có điều kiện leo vào Thanh Hoa nổi đâu, lấy lý do đó cô an ủi bản thân. Nghe bảo có viện trợ cấp học bổng những năm đầu của Stanford nên cô liền nỗ lực hết mình mà giành lấy. Dù sao Stanford cũng là danh tiếng gấp nhiều lần Thanh Hoa cho nên cô cũng thấy không có gì tiếc nuối dù cô rất thích. Cô dù có cực khổ cỡ nào cũng phải cắn răng chịu đựng mà giành lấy cho bằng được. Bây giờ cô tốt nghiệp, thoải mái chiến lợi, trở về sáng giá. Cô chỉ là không tin được một đứa bị người khác chế nhạo không đầu óc và bình hoa lại có thể làm những việc như thế này, kì tích mà!

Cô dựa đầu thoải mái vào ghế nệm, cô muốn đánh một giấc thật khoẻ để trở về cho bà và mẹ thấy được cô luôn tràn đầy sức sống. Không phải nghĩ ngợi đến thời gian trước cô bị ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Võ oà

Bước ra khỏi sân bay, kéo vali theo sau. Cô có thể dường như cảm nhận được cơn gió "quê hương" của cô.

Không biết có ai như cô hay không? Cô còn có thể ngửi được "mùi hương" của Bắc Kinh, rất rõ rệt ở đầu mũi.

Nhìn khung cảnh quen thuộc, đô thị phồn hoa hoành tráng trước mặt, ngược lại Lục Nan Hy cô thấy dễ chịu hẳn. Cô không hề cảm thấy lạc lõng như cô ở Mỹ, cô nhìn khắp con đường rẽ tới lui nhưng cô biết mình nên đi đường nào, nên đi đâu. Quen thuộc đến độ nắm như trở bàn tay.

Bắc Kinh này nơi nào cũng in dấu chân của cô, nhìn đâu cũng thấy hình ảnh của cô và ngay cả nhìn đâu nơi này, cô cũng nhớ tới...Bắc Từ Quang. Người mà cô dành hết cấp 3 để theo đuổi nhưng ngược lại anh ta chưa hề nhìn về phía cô một lần. Cô nhớ lại là đây nguyên vì anh ta ưa gieo rắc hy vọng nhỏ nhoi cho cô khi cô không còn thích anh ta nữa.

Cô rải bước dần trên vỉa hè bóng mát, ngay cả nhắm mắt cô cũng có thể biết cô đang ở đâu!

Khung cảnh về đêm thì càng "đáng tiền" để chiêm ngưỡng, cô đã thẩm xuýt xoa biết bao nhiêu lần mà nói nhưng ngày càng quen dần, cô chỉ còn cảm giác nó vô cùng bình thường.

Thứ gì mới mẻ, mình dùng cảm giác ngỡ ngàng và hào hứng nhìn nó nhưng khi dần thời gian càng lâu, thì bạn đã quen mắt nhìn với nó nên sẽ không cảm thấy nó đặc biệt như ban đầu nữa.

Gương mặt cô đỏ lên vì nhìn thấy đôi tình nhân nắm tay đi rào rào trên đường, họ tự nhiên như không mà hôn nhau chôn đông người. Khiến cô ngượng

không thôi, không dám nhìn đến nữa, tim cô cũng đập nhanh.

"Các người quâ là yêu nhau đến không màng ánh mắt xung quanh, có dũng khí!"

Bây giờ chính cô cũng không biết đó là dũng khí hay là muốn gây chú ý? Nhưng sao họ phải làm như vậy! Chợt cô cảm thấy ngửa ngửa trong lòng, cười ngoắc ngoe.

Thật buồn cười! Cô 21 tuổi đầu, lại chẳng có nổi một nụ hôn đầu đời, đến cả hoàng tử cô chọn cũng không thèm ngó ngang tới cô. Cô có phải được gọi là cô công chúa bất hạnh nhất thế gian?

Cô là "độc" toàn thân, cầu độc thân.

Cô ngẫm lại, nếu cô là công chúa thì cô sẽ không bất hạnh. Nói đi nói lại, dù gì cô cũng chẳng phải là một cô công chúa và cũng sẽ chẳng thể trở thành công chúa. Vì trong mắt mọi người, cô sẽ chỉ luôn luôn là bình hoa là đầu đất!

Quả thực, cảm tấm bằng này cũng chẳng thể thay đổi suy nghĩ sâu trong đáy lòng của cô. Sự kiêu hãnh vừa rồi chỉ là lớp gai nhỏ bên ngoài để bảo vệ sự tự ái nhỏ bé của cô. Lớp gai này, cô rất cần! Nếu cô có thể gai góc như nó thì càng tốt.

Lúc trước mỗi lần tâm trạng cô không tốt thì cô liền chạy vào vòng tay bà cô, ấm áp nhường nào. Nghĩ đến đây, cô không muốn nghĩ nhiều nữa, cô muốn về nhà ngay và khí lạnh cũng thổi qua thường phục khiến cô có chút run rẩy rồi, cô rất sợ lạnh cho nên dù cô đầu đất cô cũng biết cô nên chạy đến nơi ấm áp ngay.

Ngôi nhà dây leo như cũ hiện ra trước mắt, trước mắt cô cảm động, ánh mắt hàn quang vì hạnh phúc.

Về nhà rồi! Cô về nhà rồi!

Chỉ có một từ duy nhất miêu tả tâm trạng cô lúc này: Vỡ oà.

Cô theo thói quen, mở cửa và đóng cửa lại. Bật cửa gỗ ra, liền hiện lên hình ảnh bà cô đang ngồi khâu áo bên lò sưởi nhỏ, cúi có chút cháy tàn, có lẽ cô nên đi thay. Còn mẹ cô thì tắt bật gấp quần áo vào kệ. Vì muốn bất ngờ nên cô không rò rỉ chút thông tin nào mình sẽ trở về cho bà và mẹ cô biết.

Vì nghe tiếng bất cửa cùng tiếng động di chuyển của bánh xe nhỏ vali. Cả hai người đều không hện mà cùng ngược lên nhìn cô.

Bỗng mẹ cô khóc và chạy đến ôm cô vào lòng. Cô cũng khóc, bà cô cũng khóc. Cả gia đình ngập tràn lửa ấm.

- *Tiểu Hy, con đã trở về sao con?*

Bà cô ngồi trên ghế đầu bật nghiêng, gương mặt hiền từ biết bao, ánh mắt chiều mềm nhìn cô, cô có thể nhận thấy biết bao yêu thương.

Cô lau nước mắt, mọi thứ trước mắt rõ ràng hơn một chút, cô mới thấy rõ mẹ cô ôm hơn hẳn trước lúc cô đi. Đôi gò má xéch cao, cả người chỉ toàn da bọc xương làm cô đau lòng. Cô cũng siết chặt vòng tay ôm mẹ cô.

- *Mẹ vất vả rồi, là Tiểu Hy không tốt, làm mẹ bận lòng rồi!*

Cô buông mẹ ra, chạy đến ngồi sụp xuống chân bà, gối đầu lên chân bà thực nhẹ, bà khẽ vuốt ve tóc mây của cô.

- *Hy Hy vất vả, con thực sự trưởng thành, không còn là Tiểu Hy bị người khác chê cười. Dù sao Hy Hy của bà không bao giờ thấp kém, con luôn luôn xinh đẹp nhất.*

Cô kéo vali ra, mở lấy toàn bộ quà cáp cô đã tốn công đi hết siêu thị mới lựa chọn được hết thấy. Tình nghịch vui nhộn như một đứa trẻ chỉ là hình hài của cô hoàn toàn trưởng thành.

- *Bà, con mua rất nhiều đồ bổ dưỡng nên bà nhớ phải tắm bổ hết tất cả, nhiều đến mức cả xương cũng chứa đầy thuốc bổ càng tốt, cả mẹ cũng vậy, nhìn mẹ gầy quá.*

- *À... ba... ông ấy có đến thăm mẹ lần nào không?*

Mẹ cô im lặng, không trả lời, bà cô thì ngoảnh mặt. Bà cô từ mặt đứa con trai mình yêu thương nhất nên bà nhất quyết sẽ không dính líu tới chuyện này nữa. Và càng không muốn nhắc tới nhưng sự hạnh phúc này, đối với cô trước kia thì ông ấy có phần tốt nên cô muốn chia sẻ hạnh phúc của cô cho ông ấy để mong ông ấy sẽ tự hào về cô, khi có ai nhắc đến Lục Nan Hy thì ít ra trong lòng ông cũng có chút vui.

- *Một vài lần lúc con vừa đi, sau đó lại không thấy đến.*

Khoé môi cô nhếch lên, chứa đầy sự khinh bỉ, ông ta nhất định vui sướng với gia đình mới, còn đầu tâm tư mà quan tâm đến đứa con ghẻ lạnh như cô. Thôi không sao, ông ta tệ bạc với cô, đặc biệt với bà và mẹ cô cho nên cô sẽ đối lại với ông như vậy. Không cần thấy ngại.

Mẹ cô không quan tâm đến nữa, dẫn cô cùng vali vào phòng của cô. Ngôi phòng cũ mở ra, chỉ khác là được dọn dẹp trở lại như cũ, chắc hẳn cô sẽ không tạo ra ô chuột như lúc trước. Có lẽ trở về, ý nghĩ của cô thập phần là có thay đổi ít nhiều.

- Mẹ ngủ ngon!

- Con ngủ ngon!

Mẹ cô vừa khép cửa phòng, cô liền leo lên giường, nằm ườn thoải mái.

Quả là ở nhà chính mình thì thoải mái nhất!

Cô liền thay đổi quần áo ngủ đơn giản, đặt khung ảnh cẩn thận lên bàn rồi leo lên giường ngủ ngay.

Cô phải ngủ!

Cô thiếp đi rất nhanh vì nhiều giờ ngồi máy bay khiến cô rất mệt mỏi, lưng ê ẩm cả lên, đau nhức không chịu được.

Lục Nan Hy, ngày may có lẽ sẽ vất vả!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Bắc Từ Quang

- Bắc Từ Quang... ách...anh đi nhanh như vậy là để làm gì a?

Cô cố gắng đuổi theo tấm lưng cao ráo tuấn mỹ phía trước. Một bước chân của anh ta là cả một thước đối với cô cho nên cô phải vừa "phóng" vừa chạy theo, cả người nghiêng ngả như thể lúc nào cũng có thể ngã xuống. Cả thân người nhỏ bé của cô luôn hướng về phía trước, nhuếch môi mà cắn răng cố đuổi tới anh.

Bỗng anh dừng bước chân, xoay người trở lại, mặt nhăn mày nhíu đẹp đẽ mà nhìn "cái đuôi" của anh. Cô vì theo quán tính đâm đầu phía trước nên không kịp dừng lại đâu, khi mắt thấy anh dừng chân, cô một mặt vui vẻ, một mặt hốt hoảng.

Không được rồi, theo đà là cô đâm về phía anh. Cô lại không muốn anh nhìn cô càng chán ghét nên đã đạp hai chân về phía trước, cô cũng càng mong muốn nếu bản thân trượt chân thì cô nghĩ anh sẽ không ác độc mà bỏ mặc cô. Hay anh thấy cô ngã sẽ đỡ cô đứng dậy, gió hiu hiu, tóc cô bay bay trong gió, cảnh tượng vô cùng lãng mạn khiến cô mê muội mà chần chừ làm như vậy.

Nhưng không ngờ, thứ lạnh lùng nhất là trái tim đàn ông và đặc biệt lạnh lùng đỉnh điểm là đối với người đàn ông không thích mình.

Cô đã ngã, cả lún một vòng trên đất. Đồng phục trắng liền nhuộm bụi, nơ nhuộm đi màu trắng tinh khôi. Mồ hôi rơi trên trán khiến tóc cô ướt nhẹp, cô vẫn ngồi đó mà thở hổn hển, cô là đang chờ đợi tình cảnh anh sẽ đỡ cô nhưng lại không có, cô tủi thân mà đứng thẳng người tự bản thân và ngược lại còn nghe lời anh mắng bên tai.

- Lục Nan Hy, có phải cô là có vấn đề không? Tôi đã bảo rằng, tôi sẽ không bao giờ đáp trả tình cảm cho cô. Sao cứ mãi bám theo tôi, cô có biết cô có bao nhiêu phiền hà cùng ngu ngốc và chán ghét?

Cô lúc này đầu gối trầy xước, nổi đau không nhiều nhưng lại âm ỉ khiến cô khó chịu hơn là bị thương nặng. Trong lòng cô, tư vị phức tạp, mờ mờ muốn nói thì lại khép. Gương mặt xinh xắn đầy lúng túng.

- Em biết anh sẽ không đáp trả, nhưng anh với Châu Doãn vừa chia tay, chị ấy cũng không luyến tiếc nữa, vậy anh không thể cho em cơ hội sao?

Bắc Từ Quang tức giận, chau mày hít vào từng ngụm khí lạnh mà thở ra mạnh mẽ. Nắm tay giờ lên rồi hạ xuống. Lúc đó, cô thể hiện rõ sợ hãi, dáng vẻ này của anh cô chưa nhìn qua bao giờ, đừng nói anh là sắp đánh cô! Không thể nào, người đàn ông lý tưởng mà cô yêu thích không thể lại làm chuyện tệ hại như vậy.

Anh vươn tay đẩy mạnh vai cô, khiến cô ngã quỵ về phía sau, cô có chút hoảng hốt mà quơ tay loạn thì anh liền kéo cô lại, giật mạnh khiến cô đau đớn và thốt tim một phen.

- Buông tay em ra...đau....

Tay cô bị anh bóp chặt đến sưng đỏ, hiện tại toàn thân cô đều thương tích cộng đau đớn.

Người phụ nữ họ trong tình yêu, luôn không đủ lý trí để thắng đàn ông hoặc ngược lại.

- Nếu đau thì nhớ cho rõ điều này, cô nhất định không được quên. Lúc...Nan...Hy...kẻ đầu đất như cô, đến cái đuôi của tôi, đối cô cũng không xứng.

Nói xong, gạt phăng tay cô ra thực mạnh bạo lại khiến cô chao đảo nhưng cô đã nhanh chóng giữ mình lại, cô không dám đuổi theo nữa, lại sợ nghe lời mắng của anh. Là anh lúc đầu ra tay nghĩa hiệp cứu cô khỏi những lời dèm pha, nhưng cũng chính anh đã dùng những lời dèm pha đáng sợ nhất để đuổi cô ra xa anh.

Cô nhớ rất rõ câu này, đối với anh, cô cho dù có bám đuôi anh cũng không xứng.

Nói trắng ra thể hiện rằng anh sẽ không bao giờ thích cô! Có lẽ cô vẫn còn lơ mơ, vẫn chưa biết quần hay luy là gì nên cô bủn môi. "*Được, anh không thích tôi, thì tôi cũng liền không thích anh*".

Nếu ta ngây ngô mà nghĩ rằng cứ yêu hết mình đi, thì sẽ nhận lại hồi đáp nhưng không ngờ chúng ta lại làm ta bị lu mờ giữa hàng ngàn người vì yêu không có lí trí.

Cô chỉ tiếc cho cả thân hình mảnh mai của cô đã bao phủ trầy xước. Chắc hẳn mẹ và bà mà gặp cô bị thương, chắc hẳn sẽ rất đau lòng, nên cô đã tự rẽ vào hiệu thuốc đối diện mua bông băng cùng chai cồn xanh lét. Cô cầm nó trong tay, mặt cắt không còn giọt máu, cô biết sẽ rất đau. Nhưng cô lại mạnh mẽ dõ dỏi vào vết thương rồi băng thực lệ làng như thể chạm một chút thì nó liền lại đau. Cô ngồi ở bồn cây công viên đợi đến khi không còn đau, mới khập khiễng đi về nhà.

Cô vào phòng thờ phào nhẹ nhõm vì mẹ và bà cô đều không nhận ra, thế là cô cả ngày không ra khỏi phòng, cô không muốn khóc nhưng là nước mắt lại tự động lăn xuống má cô nóng hổi vì cô uly khuất.

Cấu tạo cơ thể của người phụ nữ cũng như người đàn ông. Nhưng tại sao lại bảo phụ nữ mềm yếu hơn đàn ông? Là vì họ dễ nhạy cảm và rơi nước mắt. Đây chính là cấu tạo bị "đột biến" ngu ngốc dành cho phụ nữ. Lầy lòng đàn ông bằng vẻ mềm yếu thương cảm vốn có.

Dù sao cô nhớ rất mau mà quên cũng rất mau, cho nên cô cũng không bận tâm đến chuyện cũ và mới mẻ hơn là cô không còn cảm thấy thích ở Bắc Từ Quang nữa.

Bắc Từ Quang ngồi ngắm trong lớp, cứ mãi nhìn ra sân lớn chói chang nắng, anh ta cũng không biết bản thân là đang đợi chờ cái gì? Có lẽ là thiếu "cái đuôi" của anh, bóng dáng nhỏ nhắn, gương mặt yêu kiều lượn lờ trước mắt anh, nay thiếu vắng lại không quen mắt. Nhưng nghĩ lại anh liền chau mày "*Có ta phiền chết đi được, tiếc cái gì mà tiếc, tiếc cái đầu nhà họ Bắc mà đây*".

Mắng xong lại không cảm thấy dễ chịu hơn mà ngược lại càng bức dọc khó chịu.

Bắc Từ Quang mượn cớ đi vệ sinh mà đi vòng một vòng đến dãy hai, phòng vệ sinh được đặt ở cuối mỗi dãy phòng học nhưng vì hắn muốn thực hiện mục đích của hắn là đang muốn xem "cái đuôi" của hắn bây giờ đã trở thành cái đuôi của ai! Hắn biết rõ, ở tuổi cô như này thì thích ai cũng là choáng qua. Gặp người này liền thích, gặp người kia liền thích. Sẽ không biết thích duy nhất một người cảm giác thế nào đâu!

Anh đi lướt qua, nhìn thấy cô đang cười cười mà chơi đánh caro cùng với tên nam nhân có vẻ đẹp mắt nên liền cười lạnh.

Anh nhờ nữ sinh ngồi cạnh cửa ra vào, bảo cô ra nói chút chuyện, nói có người muốn gặp. Cô đang chơi vui thì bị làm phiền liền tức giận nhưng cô chẳng thể hiện và đáp lời. Cô thắc mắc dò ra cửa ai vậy nhỉ? Gặp cô thì lại là chuyện lạ hiếm thấy.

Bước chân cô cứng lại vì người muốn gặp cô là Bắc Từ Quang. Chính cô cũng không ngờ là anh lại tìm đến tận lớp để gặp cô.

Cô xoay người muốn trở lại phòng học thì hắn lại nắm tay cô kéo vào góc khuất phía xa, cô tức giận mà luôn luôn kháng cự thì hắn càng mạnh tay nắm chặt khiến tay cô lại sưng như hôm qua.

Ai cũng bảo cô ngoan hiền, không biết đáp trả nhưng dồn ép cô đến chân tường bức cô thì cô phản kháng là đương nhiên, không mấy khó hiểu.

- Bắc Từ Quang, anh rốt cuộc muốn cái gì, lại muốn thương tổn tôi sao? Anh nên nhớ rõ những gì anh nói, đừng làm phiền tôi nữa, tôi thực chất không xứng làm cái đuôi của anh đâu cho nên đừng bận tâm đến tôi nữa.

- Cô...cô khá lắm...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lãng tiểu thư?

- Tiểu Hy, con mau thức dậy đi!

Mẹ cô - bà giờ đi tắm rửa sạch, khiến cho toàn bộ nắng sớm phản chiếu vào phòng khiến ấm áp hơn hẳn nhưng cô lại thấy chói mắt mà tiếp tục chui lại vào chăn mà tránh nắng làm phiền giấc ngủ của cô.

- Mẹ, hôm...nay...chủ nhật Hy Hy kh...ông ph...ải đến trường, sẽ...không ai học hôm nay đâu....

Cô lẩm bẩm mơ hồ, khiến bà không thể nghe được một chữ nào, chỉ loáng thoáng nghe Hy Hy gì đó mà thôi.

Bà mạnh tay giờ luôn cả chăn, cô có chút chấn động, lim dim và ngủ tiếp.

- Nếu con không tỉnh táo nghe mẹ nói thì đành nói lúc mơ màng vậy, mẹ đang rất gấp, bánh mì mẹ để trên bàn cùng cốc sữa ấm. Nếu con thức thì nhớ đun sữa lại cho nóng, để sữa lạnh sẽ đau bụng. Rõ không?

Cô gật đầu rồi lại lật người ngủ tiếp.

Đến khi cô thức thì đã trưa rồi. Mẹ cô xào nấu ngoài bếp thơm nức, khiến cô không nhịn được liền bị thu hút mà đi theo "tiếng gọi" của thức ăn.

Vừa ra khỏi cửa, trước mặt cô là sắp lớp trong nhà đều là báo tin tức mới nhất. Cô thắc mắc mà ngoáy đi ngoáy lại, có lẽ vẫn chưa hiểu gì nên chép miệng đi vào bếp, đứng cạnh mẹ cô, cô cảm mũi lớn mà trở đồ xào trên chảo nóng, giọng điệu băng quơ hời ngang như thể cô không quan tâm lắm.

- Mẹ, đóng giấy báo lộn xộn kia để làm gì? Sao lại bừa ra khắp nhà như thế?

Mẹ cô nghe qua cũng không có biểu cảm gì, lau mồ hôi trên trán rồi tiếp lời.

- À...giấy báo đó à? Là mẹ vừa nhận công việc bán thời gian ấy mà.

Cô nhắm mắt cũng đoán ra, mẹ cô nói dối! Cô trăn trở, sao mẹ cô lại không than vãn với cô, cô hiện tại có thể giúp cải thiện kinh tế gia đình. Cô nhìn người phụ nữ tất bật bên cạnh mà dâng lên cảm giác khó tả.

- Con có thể phụ mẹ được không? Cho con theo với, có lẽ tiến triển công việc sẽ cải thiện đấy!

Nghe qua, bà liền lắc đầu đầy cô ngồi xuống ghế và lấy trong tủ lạnh rót cho cô một ly nước cam ép.

- Mẹ còn nhớ con thích nhất là uống nước cam ép, mau uống đi. Còn việc giúp mẹ thì không cần, ra đường lúc nắng thế này kéo cảm nắng mất. Với lại, con mới vừa trở về, sao có thể để con làm...

Cô nài nỉ đến hết lời, bà vẫn không đồng ý, cô đành chỉ giúp bà phân loại báo ra từng thể loại để bà mang đi.

Trước mắt thấy như vậy, cô càng nói với lòng rằng cô phải có công việc, kiếm tiền ổn định mới được.

- Hy Hy, vào ăn cơm đi, mời bà cùng vào đi. Thức ăn nguội mất.

Mẹ cô đóng cửa rồi biến mất. Cô thờ dãi một hơi đến bên cạnh bà cô đang đọc sách thì cô dìu bà vào nhà bếp. Thức ăn đã được bày sẵn nên cô xới cơm vào bát cho bà cô rồi hai bà cháu cùng ăn cơm. Người gấp người nhận cứ thế mà hết buổi cơm. Cô không dám gấp bữa vì cô không biết mẹ cô đã dùng bữa chưa nên cô gấp có nơi có chỗ.

Đợi mẹ trở về, cô đã thay đồ sẵn hết rồi, cầm túi lên mà đi ra cửa, cô là đang định đi mua đơn xin việc để điền. Cô phải nhanh kiếm được một công việc, nếu không mẹ cô vẫn sẽ khổ cực hứng mưa hứng nắng để đi giao giấy báo. Công việc không mấy tốt chút nào.

Cô ra khỏi, lao rảo bước trên vỉa hè mát rượi gió, cô đang định đi đến nhà sách gần nhà, cô nghĩ chắc hẳn chỗ đấy sẽ có thứ cô cần - đơn xin việc làm. Cô nghĩ thứ đó bây giờ rất đa dụng, có lẽ nơi nào cũng có nên cô không cần tốn công tốn sức lo lắng.

Cô bỗng nhìn thấy trước mắt hiệu sách kia rồi, cô vẫy tay qua đường nhưng có ý lại có chiếc Roll Royces phóng tới không hề giảm tốc độ khiến cô sợ hãi mà đứng ngơ ngẩn ở đấy, chân cứng như đá không thể nhúc nhích. Mắt cứ nhìn chiếc vật đã đẹp đẽ đang tiến ngày một gần.

"Chết, chết thật rồi, Hy Hy! Mày về Bắc Kinh chưa được một tuần cơ mà. Còn phải đi làm lo đỡ đần cho bà và mẹ. Mày không thể dễ dàng chết như vậy đâu!" Cô lẩm bẩm, dù biết như vậy nhưng cô vẫn không thể di chuyển, chết đứng như vậy. Khi cô đoán nó lao tới, xé gió vun vút cô nhắm mắt, chỉ biết nhắm mắt và trong đầu cô hoàn toàn hỗn loạn, cả tiếng kèn xe chói tay dồn dập cô lại như không nghe thấy.

Cô luôn luôn đứng là bình hoa!

Bên tai nghe rõ ràng tiếng "Két...." thực mạnh, cô run rẩy mà ngã khụy xuống tại chỗ, nhìn đầu xe cách cô chỉ 5mm. Gần lắm! Cô hoảng sợ trừng mắt, lại ngẩn ra. Cô hiện tại hồn phách bay bổng chín tầng mây. Nét mặt yếu đuối hoang hốt sợ sệt in rõ. Chiếc túi cô cầm trên tay rơi xuống đất, đồ đạc của cô tràn ra đường khiến mọi người xung quanh chú ý đến mà từ từ hợp thành đông đứng vây xung quanh cô, cô lại như không có hồn mà ngồi ở đấy, hết thảy chờ đợi đều không có đứng.

Tiếng xì xào mọi người ngày càng dày đặc mới khiến người lái xe - nguyên nhân khiến cô trở nên ngây dại, xuống xe mà bước dọc đến gần cô. Một thân tây trang gọn gàng ngồi hóm xuống. Đối mặt cô ngơ ngác thì ngược lại người đối diện lại có chút cung kính.

-Lăng tiểu thư, cô sao lại ở đây, có sao không? Tôi không phải cố ý.

Lúc này, có người lay nhẹ cô, cô mới nhắm chặt mắt lại, cảm giác tròng mắt cay khiến mắt cô hàn quang, nước mắt đọng dưới khoé mắt ồ ạt trào ra như thủy triều, cô gạt nước mắt bất ngờ này, có chút nhìn người đối diện bằng ánh mắt xa lạ. Bờ môi khẽ mím chặt.

- Lăng...Lăng tiểu thư? Anh nói ai cơ?

Anh đang tiếp chuyện...với tôi sao?

Cô chỉ tay vào chính mình, chuyện cô sắp bị xe đụng thì đã bị cô quăng lên trời xanh xa xăm rồi.

Người đối diện có vẻ khó hiểu, bạo gan chồm đến gần cô, nhìn sâu vào con ngươi cô khiến cô ngại ngùng mà đỏ mặt quay đi.

Cô đang mơ hồ không hiểu chuyện, thì có người đàn ông nghiêm túc tuân thủ áp gần mặt khiến cô không chịu nổi, tìm đập mạnh mà quay đi. Người này nhìn cô như vậy thì không còn tò mò nữa, quả thực không phải Lăng Khẩu Thiên. Trong hiểu biết của anh, nếu anh dám to gan làm như vậy thì anh sẽ bị ăn một đấm đến ê ẩm mặt chứ không như cách ứng xử ngại ngùng như hiện tại. Ánh mắt anh sáng lên, không ngờ lại có Lăng Khẩu Thiên thứ hai, nhìn sơ qua liền như hai giọt nước. Hẳn đối cô như vật thể lạ, đồng tử giãn nở mà thích thú nhìn cô.

Hắn lầm nhảm "Lăng tiểu thư, ông trời thực sự giúp cô rồi, ban xuống một Lăng Khẩu Thiên thứ hai."

Cô ngược lại có chút sợ hãi với ánh mắt như vậy. Càng không thể tiếp thu cách nhìn cô như thế. Cô rút người như cuộn tròn, dáng vẻ của một con mèo phòng thân bất cứ lúc nào. Anh lúc này mới nhìn ra được, hoàn toàn không giống Lăng Khẩu Thiên. Quả thực vẻ ngoài nhìn vào liền không nhận ra nhưng khi tiếp xúc thì cả hai khác biệt một trời một vực.

- Tiểu thư, đã làm cô sợ hãi rồi, thực có lỗi. Tôi là Tiểu A. Mời cô lên xe, tôi tiễn cô đoạn đường và đây là card để liên lạc với tôi.

Cô cảm thấy và lúc này mới nhớ ra, cô còn phải đi mua đơn xin việc làm rồi trở về ngay kéo bà lại trông chờ cô. Ở nhà cô còn rất nhiều việc để làm.

- Không cần đâu, nơi tôi muốn ở kia, không cần tiễn tôi. Việc vừa rồi cũng là ngoài ý muốn...

Anh nhúm mày, nhìn tấm thẻ trong giỏ xách của cô.

- Cô là đang muốn kiếm việc làm sao?

Cô gạt mình, nhìn anh trước mặt, cô lau vết mồ hôi vì nóng trên trán.

" Ách... Hôm nay ra đường, mình lỡ không mang theo tờ giấy rồi! Huhuhuhh"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Công việc nhẹ nhàng

- Hiện tại, tôi có một công việc rất nhẹ nhàng có hơi nặng trọng trách, lương tùy cô định lượng. Cô có làm không?

Cô nghe qua, có chút chần chừ cùng nghi ngờ, ai đòi làm việc nhẹ lại lương cao? Còn có hẳn nói nặng trọng trách, vậy rốt cuộc là cái gì? Lương cô được quyền định lượng, giấc mơ đẹp đối với cô sao?

Anh nhìn dáng vẻ cô, liền đọc được suy nghĩ của cô, liền nhuếch mép cười tươi sáng vì biết rằng cô sẽ không từ chối dù bất cứ giá nào, dù sao nếu cô mà thật sự từ chối thì anh nhất định phải thuyết phục hay cưỡng chế cô đồng ý bằng mọi cách vì việc này chỉ có cô mới có thể làm được. Chỉ có cô mới có thể giúp Lăng gia đang nằm trong tay từ thần.

- Thế nào? Nếu cô không đồng ý thì tôi...

Anh liếc mắt nguy hiểm làm cô sợ sệt mà xua tay ngăn cản lại. Hắn đoán được xác suất cô đồng ý sẽ cao hơn, nhưng không hiểu cô đang lường lự điều gì.

- Khoan đã...tôi còn chưa nói gì. Để tôi suy nghĩ đã.

- Tôi không có nhiều thời gian đâu, tôi...

Cô liếc hạ mắt đẹp, gạt đầu đồng ý, ngoan ngoãn cùng hắn lên xe rồi đi. Mọi người xung quanh đã tản ra từ lâu khi không thấy cô bị làm sao, nên đường đã thông thoáng xe trở lại.

Anh vẫn chưa tin được vào mắt mình, vẫn luôn nhìn vào gương chiếu hậu, anh chỉ là thuận tiện dạo chơi một vòng cho khuấy khoả nhưng không ngờ lại mang về cho Lăng gia một chiến lợi phẩm lớn như vậy.

- Cô tên gì? Cô có vẻ sống ở khu này nhỉ?

Cô nhướn mày, chỉnh sửa tư thế ngồi của bản thân thực nghiêm túc, cô từ lúc lên xe đến giờ, cô căng thẳng mà nắm chặt tay ghế xách mà siết chặt, tay đầy mồ hôi khiến cô cứ mãi phải thổi mát vào tay cho dịu đi sự hồi hộp. Cô căng dãn bản thân, cô sắp có công việc tốt, tốt nhất cô nên thể hiện cho tốt, như thế mới giúp cô lương cao.

Cô lần đầu ngồi trong chiếc xe sang trọng như vậy, cứ lác mắt mà nhìn xung quanh, hiếu kỳ mà ngó ngàng mọi góc ngách của xe, cũng không dám làm trái xước chỗ nào nên cô để ghế lên cả đùi mình vì cô có nhịn ăn uống cả đời cũng chẳng đủ tiền để đền cho người ta.

Bỗng dưng nghe anh hỏi như thế cô cũng thuận miệng đáp.

- *Lục Nan Hy. Đúng, tôi sống ở khu này cùng với bà và mẹ tôi.*

Trả lời xong, cô mới cảm thấy không ổn mà nhẩn mày mặt thành một đường, cô đúng là lanh mồm, người ta đâu có hỏi cô sống với ai. Là cô tự chui đầu vào rọ, nếu chẳng may hấn là người xấu thì cô chính là tội đồ hại chính bà và mẹ của mình.

Chưa kịp phòng bị, thân xe quay 60 độ, rẽ vào sân lớn Lăng gia, cô theo đà ngã xuống nệm êm, bộ dáng chật vật hết chỗ nói, anh mở cửa mời cô, cô mới ngượng ngùng làm như cú ngã vừa rồi chưa có xảy ra, cân trọng mà bước khỏi xe khiến khoe mỗi anh giật giật nhưng lại không dám cười vì trên xe anh rõ ràng nhìn thấy cô hồi hộp lộ rõ, muốn cô thực sự thoải mái tuyệt đối.

Cô đã bị chói mắt bởi dinh thự nguy nga tráng tình khôi ở kia, khoảng sân lát đá hoa cùng sỏi rộng lớn gần trăm dặm, có lẽ nhà cô chưa bằng một góc của cái sân này đâu, còn nữa phía xa còn đậu dàn xe hơi khủng khiếp như BMW, Bugetti, Auston, Mercedes- Benz, Ferari, Audi, Maybach,...

Cô há hốc, quá ư là sang trọng nhưng cũng rất phung phí. Có lẽ xe đó chắc hẳn cả đời cô cũng sẽ không có cơ hội đụng tới. Nhìn chúng cô ngay cả cái bánh xe không biết có đủ để mua hay không!

Trên đỉnh dinh thự có kỵ sĩ ngựa dừng mãi, đây chắc hẳn là kiến trúc Phương Tây, vì ở Mỹ cô đi tới đâu cũng đều thấy dạng thế này.

Cô đang nhìn ngắm mọi thứ xa xỉ mà có trong mơ cô cũng không dám mơ tới thì có một ông lão cũng là một thân tây trang, từ tốn đi đến gần cô nhưng cô cứ mãi làm việc của cô nên không biết ông ta tới gần.

- *Tiểu thư, phu nhân đang đợi tiểu thư bên trong, đừng chậm trễ.*

Cô dời chú ý đi, con người cũng trở lại bình thường mà phản ứng lời ông gọi cô. Cô xoay người nhìn thẳng ông, ông có chút kinh ngạc và vui mừng vì cứ tưởng Lăng tiểu thư của ông đã tự động trở lại nhưng đối mặt với ông, một cô gái mềm yếu, xa lạ trong hơi thở thì ông liền thấy sự khác biệt. Ông gương mặt đã trở lại bình thường, không còn kinh hi như lúc nãy khiến cô có áp lực vô hình mà đi cùng ông.

Bước chân vào dinh thự, cảm giác yên ắng khiến cô rùng mình. Ông lão đặt xuống chân cô một chiếc dép bông, cô liền biết là dép đi trong nhà nên xỏ chân vào ngay không mất thời gian. Cô một mực đi theo ông sát phía sau vì cô sợ nơi to lớn thế này nếu cô lơ là mất dấu thì chỉ có đi lạc.

Cô không biết bản thân có làm quá vấn đề không nhưng điều cô sợ là sự thật!

Toàn bộ bên trong dinh thự đều được dát ngọc thạch trắng, sáng loáng, bốn bề sáng đến khó tưởng. Đặt nhiều thảm lông mềm dưới chân, kiến trúc Phương Tây vào trong nhà mới rõ rệt nhất. Sự tôn quý hăng rõ.

Cô cứ thăm xuyết xoa suốt, cứ mãi nghĩ ngợi "*Khi nào bản thân mới đạt đến cảnh giới có được những thứ này nhỉ?*"

Cô được đưa vào một phòng lớn, mở cửa mộc ra, bên trong đã tràn ra mùi lan thơm ngát, khiến cô có chút bình tĩnh lại hơn mà bước vào. Cô nhìn thấy có một người phụ nữ trung niên, tay ôm chú thỏ trắng mà vuốt ve, gương mặt rất xinh đẹp nhưng lại nhăn nhoe hết cả rồi, dù sao nét đẹp cũng không mất.

Mọi thứ từ xương tủy đều bốc ra cho cô thấy một chữ: Quý tộc.

- *Cô ngồi đi!*

Cánh cửa phía sau cô đóng lại, mang theo tâm tư nặng nề của cô, cô có chút quay đầu nhìn chằm chằm cánh cửa thêu phượng rồi ngược trở lại, nghe giọng nói mềm mại như nhung đó mới ép nép mà ngồi xuống ghế sofa. Quả thực đây là ghế êm ái nhất mà cô từ lúc sinh ra đến giờ mới được ngồi. Nó được bọc nhung đỏ kéo dài tới chân, lớp nhung ngăn tạo cho cô cảm giác mềm mại dễ chịu vô cùng.

- *Cô tên gì?*

- *Tôi tên Lục Nan Hy.*

Bà cười nhẹ một cái từ tốn, cầm tách trà hoa cúc đưa lên miệng.

- Cô có biết công việc của cô hiện tại chưa?

Cô nhủ mày, đã có ai bảo cho cô đâu mà biết! Cô lắc đầu, bà vẫn cười, ngoắc tay một cái, cái tên Tiểu A gì đấy đã xuất hiện cùng giấy tờ rườm rà đặt trước mặt cô.

Cô tò mò mà cầm lên vừa đọc vừa nghe Tiểu A trình bày, lời nói trôi chảy mà nhiều vô số kể làm cô có chút thán phục, hẳn quả là làm việc rất có chuyên nghiệp.

- *Tiểu thư của chúng tôi, Lăng Khẩu Thiên, đã một tuần trước bỏ trốn, đến nay vẫn chưa xác định được đang ở nơi nào, vì gấp gáp, với lại chính sự quan trọng nên chúng tôi muốn có sự hỗ trợ của cô, mọi điều, đều có trong hợp đồng. Công việc này đối với cô mà nói không phải nặng nhọc hay ury khuất. Chỉ là cô sẽ đóng vai Lăng Khẩu Thiên mà kết hôn giao với Tích gia - Tích Lăng, cô chỉ cần cho rằng cô chỉ nghỉ dưỡng 1 năm rồi lại trở lại như ban đầu khi chúng tôi tìm được tiểu thư Lăng Khẩu Thiên. Cô và cô ấy có ngoại hình giống nhau nên cô không cần phải lo lắng bất cứ điều gì, còn mọi việc rắc rối xảy ra ngoài ý muốn thì cứ để chúng tôi lo liệu, việc của cô chỉ có diễn làm sao cho thực giống tiểu thư Lăng Khẩu Thiên thì tiền liền thuộc về cô. Chưa kể còn....*

Cô nghe qua, kể cả kết hợp đọc thật kỹ hợp đồng, ngày càng mất mớ to. Đầu óc cô "bang bang.." cả lên. Đây là công việc cái quái gì? Làm sao dễ dàng như anh ta nói đâu? Tò trong đầu khẳng quyết định, chắc sẽ không đồng ý đâu, công việc này thực sự rất mạo hiểm. Cô là có xem tin tức nha! Báo chí rần rần như vậy, cô không biết cũng là quả dờ tẹ. Tập đoàn Tích thị là cô biết, tập đoàn đứng đầu thương giới hiện nay, hồ phong hoán vũ quyền lực nhất Trung Quốc. Chỉ tiêu hàng tháng kiếm được không dưới tỷ vạn, cô phiếu cũng cắt đứt cả tập đoàn khác, luôn luôn tăng vọt đứng đầu trong giới chứng khoán. Cô đồng muốn góp vào Tích thị không thiếu, chỉ là không dễ có nhiều tiền đã có thể góp cổ phần.

Quá mạo hiểm! Cô thực sự không dám đụng đến.

Cô chắc chắn bản thân không có khiếu làm diễn viên chút nào. Cái gì giả thì sẽ có ngày phải bại lộ, đến lúc đó hậu quả thế nào, một nữ nhân nhỏ bé trôi gâ không chặt, địa vị càng không cần nhắc đến thì sao gánh nổi hậu quả đây?

Cô như vậy chẳng phải là bản thân tự đào cho mình cái hang để tự vấp sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Quá lợi cho cô

Cô hiện tại lòng bùng tai óc, rợn cả da gà. Tập đoàn Tích thị to lớn như vậy muốn qua mặt liền qua mặt? Và cả Tích Lăng anh ta chẳng lẽ đã tiếp xúc với Lăng Khẩu Thiên qua, lại không nhận ra Lăng Khẩu Thiên giả, rốt cuộc đều không được.

Tiểu A nhìn thoáng qua nét mặt cô, nhận được cái liếc mắt của bà Lăng, anh liền bước lên một bước, có vẻ gần gũi nhằm mục đích khiến cô thoải mái sẽ dễ dàng suy nghĩ đơn giản hơn như họ đang nghĩ.

Cô càng nghe càng không dám nhìn họ, cô quả thực gan còn rất nhỏ, không dám bành trướng nhúc nhích đâu.

- *Lục tiểu thư, chúng tôi đảm bảo ra mặt cho cô, còn nếu mọi việc bại lộ, cô không cần lo lắng, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ, cô sẽ hoàn toàn không dính dáng đến chúng tôi. Dù sao cũng chỉ có 1 năm thôi, cô không cần lo lắng như vậy. Chúng tôi hiện tại có đề nghị tốt cho cô. Chúng tôi sẽ cấp cho bà và mẹ cô biệt thự Ngự Tây ở sát gần ngoại ô và cả chu cấp tiền mỗi tháng. Cho đến khi cô hoàn thành nhiệm vụ, là sau hết 1 năm chúng tôi tìm được tiểu thư trở lại thì cô liền nhận lấy một tài khoản chứa 100 vạn.*

Cô suy nghĩ lại, quả thực quá là lợi cho cô, dù gì nhân vật trước mặt cô, có tiền thì có tất cả. Không có hại ngược lại quá lợi, nhưng cô vẫn theo tự nhiên, nếu mọi chuyện bại lộ, họ sẽ đổ cho cô cũng không chừng, có lẽ lúc đó cô nên làm gì? Cô ngẫm lại tốt nhất không nên dính vào thì tốt nhất. Hiện tại cô có thể kiếm một việc làm nhân hạ hay vất vả đều có thể nhưng họ có nhắc đến sẽ cấp cho bà và mẹ cô một biệt thự Ngự Tây ở sát ngoại ô. Phong cảnh loáng thoáng khí trong lành, rất tốt cho hai người nhưng cô vẫn còn lưỡng lự.

Nếu thành công thì một bước lên voi, còn nếu thất bại thì không phải xuống chó mà là thấp hơn cả chó! Cuộc đời cô chẳng lẽ chưa đủ bất hạnh.

Nghĩ đi nghĩ lại, cự tuyệt vẫn là tốt nhất. Ngôi nhà hiện tại của chúng tôi vẫn có thể sống. Cô nghĩ, nếu mẹ tôi biết những gì cô làm thì chắc chắn sẽ không vui, cô nghĩ họ sẽ không đồng ý đâu. Không chừng họ còn buồn vì cô.

- *Cô nên nắm bắt cơ hội này, tôi nghĩ cô không bắt lợi chỗ nào, nếu gặp vấn đề thì như chúng tôi nói....*

- *Tôi nghĩ đi nghĩ lại...vẫn là cần có thời gian để suy nghĩ thêm.*

Cô nhắm mắt định thần, hơi thở dồn dập. Cô phải làm gì? Cự tuyệt không được, chấp nhận không cam. Cô cũng không phải là người thích thử thách mạo hiểm và hiện tại cũng không thể rút lui.

"Chúa ơi! Con nhớ con đi nhà thờ đầy đủ cơ mà. Con cầu nguyện người rất nhiều điều tốt, xin người giúp con với."

Bỗng dung cô xuất hiện ảo giác, cô được phân thân ra thành hai ảo ảnh. Một bên bảo "Hy Hy, mày không nên như vậy, như vậy là vi phạm pháp luật, bại lộ sẽ vào tù, lúc đấy bà và mẹ sẽ càng đau khổ. Như hiện tại chẳng lẽ không vui vẻ sao?"

Cô gật đầu, quả thực hiện tại dù thiếu thốn nhưng gia đình cô rất hạnh phúc.

Một bên lại bảo với giọng điệu vô cùng nhấn mạnh khiến cô lại phải thay đổi suy nghĩ "Hy Hy, sai rồi. Họ đảm bảo họ chịu trách nhiệm hết thảy. Mẹ và bà được đi xa con phố ấy, con phố từ nhỏ tới lớn đều nhìn gia đình mày với ánh mắt khinh thường. Biệt thự Ngự Tây cùng chu cấp hàng tháng sẽ làm hai người có cuộc sống tốt hơn, đây chẳng phải là điều mày muốn sao Nan Hy? Cơ hội như vậy nắm lấy đi."

Cũng đúng. Thứ cô muốn hiện tại đã tự tìm đến cô. Nhưng cô sợ đối mặt với Tích Lăng. Theo như cô biết thì những tổng tài đứng trên hàng vạn người như vậy thì càng là độc đoán, sẽ không che giấu nổi bao lâu đâu, đó chính là điều đương nhiên. Với lại, mỗi con người khác nhau, nói đi nữa cô cũng không phải Lăng Khấu Thiên cho nên hoàn toàn diễn giống hệt cô ta là điều không thể. Đây cũng chẳng phải là một bộ phim dàn dựng mà là cuộc sống thật, cô sẽ phải...với anh ta.

Không thể! Cô như vậy thì sao còn dám lấy chồng, nỗi ô uế nhất của người phụ nữ là không còn cái ngàn vàng để dành cho.... nhưng...stop here...suy nghĩ cô sau khi ở Mỹ, tiếp xúc môi trường độc lập thì cô hoàn toàn thay đổi suy nghĩ, cái ngàn vàng không còn quan trọng trong mắt cô nữa vì ở nước ngoài, họ trước khi cưới sẽ sống chung như hai vợ chồng bình thường đến khi quyết định được thì sẽ cưới cho nên cô thấy như cơm bữa nhưng cô vẫn là có chút sợ hãi.

Tiểu A vẫn kiên nhẫn nhìn sâu vào mắt cô, ánh mắt cầu khẩn không nói nên lời khiến cô lúng túng, không biết phải làm gì mới đúng đây? Tình huống này...

- Chúng tôi hiện tại không còn thời gian, sự phát triển và bộ mặt của Lăng thị đều nhờ vào cô, sự nghiệp chúng tôi gầy dựng phải được phát triển hơn hiện tại. Thời gian rất gấp rút, chúng tôi không thể đợi thêm đâu! Hơn nữa....

- Tiểu A, cho cô ấy ba ngày. Tiễn khách được rồi.

Giọng nói uy nghiêm cuối cùng cũng mở lời mà giải vây cho cô. Bà hiểu cô, cô đương nhiên sẽ không thích thích ứng. Nhưng tình trạng Lăng thị chôn chân, giá cổ phiếu ngày càng giảm càng khiến bà nôn nóng nhưng bà lại thấy dùng biện pháp thoải mái với cô có lẽ sẽ thành công thay vì liên tục thuyết phục khiến cô khó xử. Bà nhìn rõ con người cô hoàn toàn bảo không đồng ý nhưng bà không có cách nào chấp nhận cô không đồng ý.

Cô đi một mạch ra khỏi phòng, cảm giác nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hơi thở của cô bình ổn trở lại. Cô không ngờ mình sẽ lại vướng vào chuyện oái oăm như hiện tại đâu!

Cửa mộc phượng vừa đóng, bà nắm chặt nệm nhưng bên dưới thân mà ra lệnh.

- Tiểu A! Mau tìm kiếm lục soát phạm vi rộng hơn cho tôi, không được nghỉ ngơi giây nào, làm việc thực tích cực, nhất định phải tìm cho bằng được Lăng Khấu Thiên. Còn chuyện Lục Nan Hy, cứ từ từ. Đừng ép quá đổi, sẽ khiến cô ấy càng áp lực mà muốn tránh xa chúng ta.

- Tuân lệnh, phu nhân.

Anh nhân lệnh thì liền sắp xếp hợp lý rồi mới đi xuống gặp cô. Cô đang được quản gia già ban nãy đưa xuống bên dưới. Vừa đi ông vừa bảo cô.

- Tiểu thư thực có ngoại hình giống như đúc với Lăng tiểu thư của chúng tôi.

Cô cười cười rạng rỡ, cô nghĩ chắc hẳn khí thế của Lăng tiểu thư toát ra hoàn toàn tôn quý hơn cô, cho nên không thể bảo giống được. Cô đây là khiêm tốn đứng mực.

- Không thể nào đâu, tôi chỉ là nữ nhân nghèo bình thường, sao có thể sánh với Lăng tiểu thư!

Từ bậc thang ngọc bước xuống, trên vách được đính rất nhiều bức họa hay tranh ảnh, có cả hình Lăng gia xum vầy cùng chung một bức.

Nói mới nhớ, cô cùng bà và mẹ vẫn chưa chụp tấm gia đình nào, khi trở về cô phải làm một bức như vậy mới được.

Trời cũng dần tối, cô được Tiểu A mở cửa mời lên xe, cô cũng nôn muốn về nhà ngay, trong giỏ chứa đầy hộp đồng ban nãy, cô có chút cảm giác chán ghét không muốn nhìn đến, nhưng vẫn không dám để nó nhấn chìm một góc vì nó là thứ có khả năng cứu sống cả gia đình cô một đời sung sướng.

Quả thực hoàn cảnh nghèo nàn sẽ khiến con người đắn đo bội phần.

Trên xe, anh cứ tập trung lái, cô vẫn một mực nhìn ra cảnh hai vệ đường mà không nói lời nào, cứ thế cho đến khi tiến vào phố nhỏ nơi cô sống, dừng trước nhà cô. Cô cũng không ngạc nhiên, cả một ngày trời, một tập đoàn lớn như vậy muốn điều tra một người như cô quả thực không khó. Không chừng chỉ tầm 5 phút, thì mọi thứ thuộc về cô cận kề đều nằm gọn trong một trang giấy rồi.

Cô xuống xe, một mực đâm đầu đi thẳng, không hề liếc nhìn Tiểu A. Khi thấy cô dần khuất anh ta lại nhỏ nhẹ lên tiếng.

- *Lục tiểu thư, mong cô sẽ đồng ý.*

Cô nghe như vậy, trong lòng đấu tranh tư tưởng dữ dội, sao trong cô lại xuất hiện cảm giác có lỗi thế này? Oái ăm thật!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chấp thuận đề nghị

Cô tự dưng vuốt ve bàn tay chai sần rám nắng của mẹ cô và mở giọng ngọt ngào thực nhỏ như thể cô đang làm bầm cho cô nghe.

- *Mẹ, nếu mẹ được chuyển vào căn nhà lớn hơn, tiền được chu cấp hàng tháng khỏi phải nặng nhọc đi giao báo hàng ngày thì...*

Mẹ cô nhủ mảy, nhìn cô có chút khó hiểu, sao mới đi có một buổi mà trở về liền nói nhiều thứ kỳ lạ với bà như vậy. Chẳng lẽ có điều gì sắp xảy ra sao?

Trong lòng bà bất an.

- *Hy Hy, con là muốn nói gì cái. Mẹ không hiểu cái gì cả. Con nhắc lại xem.*

- *Không có gì, chỉ là làm nhầm một số chuyện vương bận ấy mà. Con trở về phòng đây.*

Cô mới chút như vậy đã bị dọa sợ; gương mặt tái xanh không giấu được vẻ sợ hãi. Cô bực dọc, sao cô lại dính vào cái chuyện rắc rối thế này cơ chứ?

Nhìn cô khuất dần sau cửa, mẹ cô mới lắc đầu khó hiểu mà nói với bà cô.

- *Mẹ à, tâm tư của tuổi trẻ con thật chẳng thể hiểu nổi. Suốt ngày làm bầm lầy bầy.*

Cô khoá cửa thật chặt để chắc chắn mẹ cô không thể xông vào. Cô liền lấy trong túi ra hộp đồng ra mà dòm ngó, cô đọc kỹ lại một lần nữa, vẫn là không có gì thất thường để cô phân nân, hoàn toàn đều có lợi cao chất ngất cho cô.

Liệu cô có nên đồng ý không đây? Quả thực cô nghĩ đi thì nghĩ lại, hoàn toàn cô không dính vào chuyện của họ. Tập đoàn Lăng thị lớn như vậy, họ đã chắc chắn sẽ ra mặt chịu trách nhiệm cho cô thì liền giữ lời. Nếu không, cô sẽ là mối nguy hại đối với họ, chỉ một vết nhơ như cô lan truyền ra ngoài thì Lăng thị liền sau một đêm biến mất khỏi thương trường vì thế họ hoàn toàn không thể uy hiếp cô điều gì.

Với lại, cô được sử dụng free chồng của người ta, một hàng cực phẩm như vậy, sao lại thiệt cái gì đâu? Dù sao, cô cũng đã nhìn thấy Tích Lăng trên báo chí cũng từng mơ ước anh ta là chồng cô tương lai, nhưng đâu biết hiện tại lại có thể trở thành sự thật. Nói tóm gọn lại, cô đồng ý thì cô sẽ phát tài. Một hai đều cô chiếm lĩnh.

Cô lắc đầu, xua đi suy nghĩ vừa rồi, cô hiện tại còn có thể có tâm trạng biến thái như vậy sao?

Cô có lẽ suy nghĩ quá xa rồi, cô còn không biết tiểu thư "rắc rối" kia quay lại lúc nào. Đây có lẽ là công việc tốt. Cô cứ đồng ý đi, cũng không chết ai!

Cô quay đầu, bắt gặp tấm ảnh tốt nghiệp đại học sáng gia Stanford, trong hình cô cười ngọt ngào, tự hào vô cùng. Nhưng nay về nước vẫn không làm được trò trống gì, lại đi đóng thế người khác như một con rối, công cốc thời gian!

Có lẽ 1 năm sau cô cũng nên đi xin việc làm diễn viên cũng nên. Qua mặt được Tích Lăng thì cô là diễn viên xuất sắc rồi còn gì. Chà tốt cô đi đầu xuống đất!

Dù sao, ánh hào quang của tập đoàn Tích thị quá lớn, cô có dám xông vào không?

Mệt! Không nghĩ nữa, mắt cô đã không còn mở nổi rồi, cô liền nằm xuống rồi thiếp đi ngay, cô có thể cam đoan bản thân đã buồn ngủ thì cho dù hoàn cảnh nào cô cũng có thể ung dung mà đi gặp Chu Công ngon lành, mọi thứ xung quanh sẽ trở nên không liên quan đến cô nữa.

Cô đứng hơn có thể gọi biệt danh mới là "Con heo ngủ" được rồi đấy!

Sáng, trời còn chưa lên cao, cô đã nghe tiếng lộp bộp của giấy được mẹ cô chồng lên cao để tiện vác. Thì cô liền khẳng định suy nghĩ cô lường lự, cô sẽ đồng ý. Cô không thể trơ mắt nhìn mẹ cô vất vả đâu.

Đội bà đi khỏi cửa, cô ngáp một cái thật sáng khoái rồi sắp giấy báo ngăn gọn như cũ để bà trở về đỡ tốn thời gian bỏ ra để sắp xếp.

Cô nhớ mẹ cô bảo, bàn chân cô luôn luôn lạnh hơn bình thường cho nên cô thường xuyên phải mang vớ để bảo vệ nó. Cô vẫn không bao giờ quên vì nỗi sợ duy nhất của cô là lạnh lẽo.

Đáng lẽ cô nên giúp bà, thể hiện mình là đứa con hiếu thảo. Nhưng cô thuyết phục hết nước hết cái cũng không thể lung lay sự đồng ý của bà. Bà không muốn nhìn cô nặng nhọc cùng bà, từ nhỏ đến nay cô đã chịu uly khuất đủ rồi.

Cô liền chạy vào phòng, lấy trong túi tấm card mà Tiểu A đưa cho cô, cô không bận tâm thời gian hiện tại là quá sớm mà liền nhấn máy gọi đến. "Tít...tít..." chưa quá hai giây đầu thì đã có người bắt máy. Giọng điệu vô cùng tinh tảo không hề giống ngái ngủ cho lắm.

- Alo.

- *Tiểu A, là tôi - Lục Nan Hy.*

- *Tôi biết, cô cứ tiếp lời đi!*

- *Chuyện hôm qua, hợp đồng ấy...tôi...tôi đồng ý.*

Cô rớt cuộc mở miệng đồng ý cũng đã thấy nhẹ nhõm. Chẳng phải từ "đồng ý" quá dễ để nói sao, vậy tại sao nhiều người lại không dùng đến?

Đầu dây bên kia lộ rõ phần khích mà đáp lại.

- *Chiều mai, cô dọn đồ đạc bản thân, chúng tôi sẽ rước cô!*

"*Hắc hắc...dọn đồ đạc là ý gì?"*

- *Dọn đồ?*

- *Đúng vậy, chúng tôi muốn chắc chắn cô hoàn toàn là Lăng Khấu Thiên thứ hai. Ở Lăng gia sẽ thuận tiện hơn còn có cuối tuần này là buổi lại mặt với Tích gia, cô cần thiết phải như vậy rồi. Và cả ngày mai, tôi cũng sẽ cho người đến dọn nhà cô chuyển đến biệt thự Ngự Tây.*

Cô há hốc, dễ như vậy, họ làm việc năng suất nhanh như vậy sao? Không cho chậm trễ một ngày nào.

Nhưng sao trong lòng cô vẫn không thấy an tâm nhỉ? Cô tự trấn an, chuyện này vỡ lẽ thì không liên quan đến cô, đừng sợ.

Có lẽ khi ngày mai, ngày mới bắt đầu cô sẽ có thêm một thâm niệm trong lòng như đinh đóng cột "*Cô là Lăng Khấu Thiên! Ở hiện tại.*"

Chỉ còn ngày hôm nay để cô có thể giải thích với bà và mẹ. Nhưng cô lại không dám, chuyện gì tới thì tới, mặc kệ đi. Cô tự nhủ bất quá cô nói tiền dành dùm ở Mỹ cô có thể đủ tiền trở về mua nhà mới.

Ừ nhỉ? Dollar đương nhiên đắt hơn tiền tệ, cô đáng lẽ phải giữ lại mà đổi ra quy chế mà sử dụng, cô quả thực không có bao giờ sáng lên nổi!

Cô tự lấy gối mềm đánh vào đầu.

"*Hy Hy, chừng nào mây mới khôn ra đây, mây khiến tao tức điên với mây!"*

Suy nghĩ ngu ngốc của cô, chính là điều thú vị khiến người khác muốn tìm hiểu của riêng cô. Cho nên dù sao cũng gỡ rạc được đi phần nào. Cô chính là không muốn thừa nhận bản thân ngu ngốc!

Đầu đất mà có thể cưới Tích Lăng! Cô là đầu đất siêu đẳng nha! Ách...là tôi cưới hay thân phận Lăng Khấu Thiên cưới Tích Lăng? Dĩ nhiên là...cái lý do thứ hai rồi.

Đầu đất dù sao cũng biết diễn!

Cô như thể không điều khiển được suy nghĩ bản thân.

"*Lục Nan Hy mây đừng tự đa tình, vốn dĩ căn bản hợp đồng chỉ có 1 năm a! 1 năm trôi qua rất mau. Mây đáng lẽ nên thể hiện cho tốt, không nên có tâm tư khác phát sinh đâu!"*

Cô biết, cô chỉ có giá trị lợi dụng, chứ thực ra trên thế gian này không ai cần cô trừ bà và mẹ cô ra. Có lẽ trở thành Lăng Khấu Thiên là ông trời bù đắp cho cô một giấc mộng đẹp, cho cô biết cảm giác trở thành công chúa, tiểu thư giàu có là như thế nào! Sau đó, cô sẽ không phải buồn bã mà mơ mộng tới nữa.

Cuộc đời bất phàm thì sẽ có những điều siêu phàm ập tới.

Cô đứng dậy, đi rẽ vào phòng của bà cô. Bà thức rất sớm, đã nằm trên giường cầm quyển album hình của gia đình hồi xưa.

- *Nan Hy, đến đây!*

Cô lật đật chạy lại, nhìn thấy bà đang ngắm hình cô hồi còn nhỏ. Trước mắt cô là một cô bé phấn nộn trắng trẻo, hoa lệ, mắt to tròn long lánh, đôi môi đỏ hồng bặm lại với nhau, khiến người khác yêu thích mà muốn nựng má và bế cô ngay tức khắc.

- *Cháu thấy cháu đáng yêu không? Bà cứ lâu lâu lại lật ra một lần, cháu của bà, Tiểu Hy rất xinh đẹp.*

Gương mặt hiền từ của bà cười lên, nếp nhăn trên mặt đã nhiều, bà đã lớn tuổi rồi, không thể sống cuộc sống thiếu thốn như hiện tại.

Cô hít thở sâu một cái "*Nhất định phải làm Lãng Khẩu Thiên thực tốt*"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Dọn đến Lãng gia

- *Tiểu thư, xe đã chuẩn bị rồi, mau lên đi.*

Tiểu A một bên nhắc nhở, cô mới chịu buông bà cô ra. Mắt ngấn lệ. Cô đã bảo với họ cô phải đi công tác một năm, cô đã kiếm được việc làm, họ điều cô đi và trả công hậu hĩnh cho cô

- *Tiểu Hy, nhớ ăn uống thật tốt, giữ gìn sức khỏe.*

Cô gật đầu, kéo vali phía sau lưng rồi rời đi!

Cảm giác này quen thuộc thế nhỉ! Giống như lúc cô tạm biệt họ khi du học.

Cô lắc đầu "*Chỉ có thể may mắn tốt hiện tại, bà và mẹ sẽ sống sung sướng như tiên. Cố lên Lục Nan Hy!*"

Vẫn là chiếc Roll Royces đợi cô, cô bước lên, hiện tại đã không còn thấy thích mắt khi mới được nhìn đến như hôm qua. Mà trong lòng cô nặng nề, xe lăn bánh cô vẫn quay đầu nhìn bà và mẹ cô đứng ở cửa như cũ.

Cô buồn rầu suốt quãng đường đến Lãng gia. Tiểu A thấy cô như vậy thì càng không muốn mở lời vì chắc chắn cô sẽ có cảm giác bài xích với họ thêm. Đây chính là điều phụ nhân căm kỵ.

Chiếc xe nghiêng 60 độ như cũ, rẽ vào Lãng gia nhưng cô đã bị cú hôm qua, không muốn mất mặt nên đã đề phòng trước một bước.

Cô được Tiểu A mời xuống xe như mọi khi và lão quản gia vẫn đã đón cô. Dẫn cô vào trong phòng của bà Lãng.

Đứng trước cánh cửa mộc phượng lớn, trong lòng cô lại dâng lên cảm giác căng thẳng, khó chịu vô cùng, tay bắt đầu đổ mồ hôi rồi.

Cô bước chân chậm chạp bước vào, ngồi xuống sofa nhưng mềm, đã lấy hộp đồng đặt lên bàn cái. Tiểu A nháy mắt đến đưa cho cô chiếc bút. Cô cầm lấy có chút run rẩy nhưng vẫn hạ mi xuống mà ký vào từng tờ. Sau khi hoàn thành hết thấy, Tiểu A thu lại hộp đồng gốc và chừa lại cho cô một bản, tay cô mồ hôi dầy đặc vì sợ làm ướt tờ giấy nên cô lau đi tay vào quần jeans rồi mới cẩn thận cầm lấy, trân quý như bảo bối mà đức cẩn thận vào túi xách.

Thấy cô biểu hiện như vậy, hai người khoẻ mỗi đều muốn cười! Nhưng sợ cô tự ái nên vẫn là không dám.

- *Lục tiểu thư, cô rất sáng suốt. Hiện tại, cô hãy cố gắng đóng vai Lãng Khẩu Thiên thực tốt! Ta tin cô.*

Bà Lãng nói với cô, tâm tình cô bỏ đi đâu, đến khi nghe qua mới ngơ ngác nhìn về phía bà.

- *Chuẩn bị một phòng cho Lục tiểu thư.*

Hầu nhân bên cạnh liền nhanh chạy đi chuẩn bị, chưa đầy 5 phút, đã quay lại và bảo cô đi theo.

Cô lúc này mới đứng dậy nhưng chân cô đã tê cứng, cô cắn răng gắng gượng bước theo nhưng sao mỗi bước lại đau thế này.

Ra khỏi cửa, cô mới đứng ở tường lớn mà lần theo để khỏi trọng lượng của cô bước dồn vào chân thì phía sau cô thân ảnh cao ráo bước lên, bẻ cô lên khiến cô hốt hoảng, tay cũng quàng qua vai người đó để trụ vững bản thân.

Cô xoay mặt, là Tiểu A. Anh ta đang một bước nhẹ nhàng bế cô.

- *Chân cô bị tê, phải nói!*

Cô cụp mắt, không dám nhìn anh ta, gương mặt đỏ bừng khó coi. Tư thế này quá ngại ngùng khiến cô như muốn độn thổ. Tay cũng buồn ra mà đặt lên bụng vì cô cảm thấy câu cô anh như vậy là không hợp lý, quá bất lịch sự.

"Lăng gia này rất lớn, cả sự lạnh lẽo cô đơn cũng rất lớn".

Cô được đưa vào phòng ở tầng 1. Trên đường đến đây, cô có nhìn xung quanh, còn có rất nhiều phòng khác nên cô cố gắng nhớ phòng mình thật kỹ để khỏi lạc phòng.

Cô cười không ra nước mắt!

Cô được đặt lên giường, anh liền ngồi quỳ xuống, ngón tay thon dài xoa bóp chân cho cô. Cô xua tay ngăn cản, giật chân trở về.

- *Tiểu A! Không cần phiền đến anh như vậy, chính tôi có thể, để tôi.*

- *Cô ngồi yên.*

Cô nghe ra giọng điệu như thể ra lệnh nên cô không cự quấy nữa, cô ngượng ngừng quay mặt chỗ khác, nơi cửa sổ lớn có thể nhìn ra đường phố linh hoạt sáng chói.

Rất lâu, đến nỗi chân cô không còn tê nhưng vẫn muốn anh làm như vậy. Vì quả thực rất lâu rồi, chưa có ai quan tâm cô như vậy, cô cảm động.

- *Cô đã hết tê chân?*

- *Tôi đã hết tê chân rồi, cảm ơn anh.*

Nói xong, anh ta quay lưng ra khỏi phòng, cánh cửa vừa đóng lại. Cô lúc này mới thở phào một cái, thoải mái quá!

Cô nhìn căn phòng rộng lớn như vậy, sáng mắt mà đi dòm ngó xung quanh. Đến nhà vệ sinh cô cũng bất ngờ, hiện đại như vậy a!

Cô đúng là một con nhà quê! Cô sống ở trung tâm Bắc Kinh nhưng người khác nhìn vào cử chỉ của cô thì sẽ nghĩ cô ở rừng rú mới trở về thành phố.

Gia cảnh cô không giàu như họ thì sao cô có cơ hội đụng đến chúng đây.

Còn có cả cô nhìn những chai tinh dầu để ngâm mình trên bồn tắm thì cô tò mò, cầm lên mà ngửi rồi reo lên.

Thơm quá!

Cô liền muốn tắm ngay tức khắc, cô thoát hết đồ đạc trên người, loay hoay vắt và vắt mới bật được nước, chờ bồn tắm ấm nước rồi cô mới nhỏ một hai giọt tinh dầu rồi trực tiếp ngồi vào bên trong. Cảm giác thật thích! Đây chính là lần đầu tiên cô được ngồi xông như vậy! Cô thắc mắc *"Cơ thể cô sẽ thơm sau khi bước ra khỏi đây đúng không? Nó còn giúp được gì không nhỉ?"*

Đội cô tắm xong cũng mất cả tiếng, cô vì quá thoải mái mà ngủ quên trong phòng tắm luôn! Cô tỉnh dậy mới vội rửa mặt rồi thay đồ rồi bước ra.

Cô có lẽ nên tự cười nhạo bản thân một phen rồi!

- *Tiểu thư, cơm trưa đã có, mời cô xuống dùng!*

Tiếng ngoài cửa phát vào, cô mới từ từ đi phía sau hậu nhân mà đi xuống. Bỗng thấy bóng dáng Tiểu A đứng ở kia, cô không nhận được mà chạy lại, cô là đang nôn nóng tình hình mẹ và bà cô.

- *Tiểu A, bà và mẹ tôi...*

- *Tôi đã chuyển họ đến biệt thự Ngự Tây, có hầu nhân ở đấy lo liệu, cô mau xuống dùng bữa đi.*

Cô cảm kích, nhìn anh ánh mắt sáng ngời.

Cô có thể có bữa ăn ngon miệng rồi!

Phòng ăn lớn, một bàn tròn lớn chứa đầy mỹ vị. Cô đếm chừng hơn chục món thì giật mình. Đây là cho bao nhiêu người dùng đây? Quá lãng phí.

Cô nhìn xung quanh thì có bà Lăng, hôm nay còn xuất hiện thêm nhân vật mới là hai người nam nhân xa lạ ngồi ở kia, còn người nét mặt nghiêm nghị chừng chặc đó cô đoán là chắc hẳn ông Lăng. Cô được hầu nhân mở ghế cho ngồi, cô bỗng cảm thấy không tự nhiên mà ngồi xuống.

- *Lăng tiểu thư, đây là Bác Lăng. Còn đây là Lăng Mạc - đại thiếu gia, còn bên cạnh là Lăng Thanh - nhị thiếu gia. Không cần phải ngại.*

Cô cũng nhanh chân, lúng túng mà đứng dậy khỏi bàn chào đi chào lại khiến ông Lăng cuối cùng cũng nở nụ cười thân thiện với cô.

"Đứa bé này, chắc chắn sẽ làm tốt", trong đầu ông chỉ có suy nghĩ như vậy. Ông biết cô sẽ giúp ông tốt ngoài sức tưởng tượng.

Cô cầm thìa lên, đồ ăn ngon như vậy nhưng lại thấy không có món nào cô ăn ngon miệng. Ngồi bàn ăn với một đồng người xa lạ như vậy, bảo sao cô nuốt không trôi đâu!

Lăng Mạc từ đầu đến cuối đã chú ý đến cô, thấy ánh mắt cô cứ nhìn mãi món sườn xào ở giữa bàn thì tốt bụng xoay vĩa về phía cô. Cô cũng phát hiện ra mà nhẹ gật đầu với anh như thể đang cảm ơn anh.

- *Lăng Mạc, việc ở công ty vẫn ổn chứ?*

Lăng Mạc đặt đũa xuống, ánh mắt dời đi khỏi cô, đặt ở ông Lăng mà cup mắt, hai tay tự động đan vào nhau.

- *Vẫn ổn, dài ba hôm nữa sẽ có phái đoàn của Tích thị ký hợp đồng với chúng ta. Với lại ở hợp đồng 1 thì Lăng gia có xuất...*

Họ nói gì cô cũng không hiểu, chuyện gia đình họ, tốt nhất cô không nên dính dáng vào! Cô cứ cầm cùi ăn, mặc dù không nuốt nổi nhưng vẫn không thể ra khỏi bàn ăn ngay bây giờ.

"*Ăn cơm với trứng chiên hành còn ngon hơn thế này!"* Cô than thở cùng nhẩn nha gương mặt, chu môi đáng yêu.

Bà Lăng liếc mắt thấy cô có vẻ không có nửa điểm hứng thú mà lắng tai nghe Lăng Mạc và Ông Lăng trò chuyện thì càng hài lòng về cô, cô thực biết cách thể hiện sự phép tắc của bản thân.

Trong đầu bà là cô chắc hẳn được dạy dỗ rất tốt, là một cô gái dễ lấy lòng người khác khiến cho bà có chút sợ hãi. Vì nếu Tích Lăng bị mê hoặc bởi Lục Nan Hy thì lúc đó mọi chuyện sẽ thế nào? Có phải sẽ rắc rối to không?

Bà hoảng hốt lắc đầu, không thể! Không thể nào! Bà nhất định phải ngăn cản chuyện đó xảy ra bất cứ giá nào. Bà mở to mắt mà nhìn cô với thái độ đề phòng vô cùng. Người trong lòng của Tích Lăng nhất định phải là Lăng Khẩu Thiên của bà, không thể nào là Lục Nan Hy đâu!

Mặt bà cắt không còn một giọt máu, rời bàn ăn mà vào phòng riêng cùng với Tiểu A, cô nhìn thấy một đoàn như vậy thì khó hiểu, nhướn mày nhìn theo.

Chính vì cô không thể ăn ngon nên cô dòi sự tiêu khiển của bản thân mà đặt lên mọi người, cô lúc đầu nhìn thấy bà lẩm nhẩm, sau đó bắt an cuối cùng là như vừa nãy bỏ đi cùng Tiểu A.

"*Bà ấy cùng Tiểu A....vậy là có chuyện cho mày làm rồi đấy.*" Cô có thể rút kinh nghiệm từ lần đầu là hề thấy bà cùng Tiểu A trò chuyện thì luôn luôn không có gì tốt cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Buổi họp thường lệ Lăng thị

- *Lục tiểu thư, đây chính là những sở thích, công việc và tính cách của Lăng Khẩu Thiên cần cô ghi nhớ và cả những cử chỉ nhỏ nhặt phản xạ của Lăng Khẩu Thiên cô cần phải thuộc lòng, không được quên. Dần dần cô sẽ quen thôi, đừng lo lắng!*

Cô chóng cảm suy nghĩ, phản xạ tự nhiên cũng có thể đóng giả sao? Cô thực sự không hiểu nổi, rốt cuộc Lăng gia đề cao cô tới mức nào? Dù sao phóng lao thì phải theo lao, nên cô cũng tò mò mà nhìn chòng chọc vào xấp giấy chữ chì chít.

Cái gì mà đua ngựa, súng hơi? Cô còn không dám nghĩ tới chứ nói chi giải trí bằng cái đấy! Cô có thể lờ mờ đoán ra Lăng tiểu thư này chắc chắn rất mạnh mẽ, cá tính, đối với cô thì hoàn toàn trái ngược nên khiến cô lo lắng. Lăng Khẩu Thiên mạnh mẽ, nổi loạn như vậy thì sao lại bỏ trốn, chẳng lẽ không còn hướng giải quyết khác? Là Lăng Tích đáng sợ hay Lăng Khẩu Thiên yêu thích người khác? Một cơ hội quý giá như vậy, nắm chặt Lăng Tích trong tay mà Lăng Khẩu Thiên lại không muốn? Rốt cuộc là thế nào?

Cô lại một lần nữa mặc kệ, chuyện nhà người ta, cô không cần hiểu đâu, cô chỉ cần xong việc rồi cầm tiền là được.

Cái gì mà khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì nên xử sự thế này, khi gặp con vật Lăng Khẩu Thiên ghét thì phải làm thế kia và cả các mẫu chữ ký của Lăng Khẩu Thiên mà bắt buộc cô phải luyện mỗi ngày. Trời ạ! Những điều nhỏ nhặt như phản xạ lại được ghi chú cẩn thận như vậy chứng tỏ Lăng Khẩu Thiên không hề tự do như cô nghĩ, có lẽ Lăng Khẩu Thiên quá bị bức ép.

Và cô cũng không phải người máy sao chép người khác nguyên bản!

Cô đến giờ vẫn chưa tin tưởng được bản thân phải làm chuyện điên rồ này. Bỏ qua đi! Cô quăng xấp giấy lên bàn rồi rốt cuộc không thèm nhìn tới dù chỉ một lần. Cô đôi lúc cũng rất ngang bướng, chỉ 1 năm thôi thì có cần hành cô như vậy không?

Cầm lấy mặt khác là lịch sử của Lăng thị. Cô nghĩ ngợi chắc hẳn tờ này phải đọc qua rồi, cô từ trước đến nay học thuộc bài đều học qua loa sau đó sẽ tự ghi nhớ, không cần miệt mài học tới học lui như người khác. Nói trắng ra là không phải cô thông minh hơn người mà là cô phát ngấy làm biếng!

Nhắm mắt, cô liền thiếp đi trên nệm lớn êm ái. Kỳ lạ, mỗi lần cô tính học cái gì đó tiếp thu vào não thì liền mất mớ không lên, chính vì thói này mà khiến

cô gặp rất nhiều rắc rối khi còn đi học.

Mắt sắp đóng lại thì cô liền giật mình, đánh vào đầu bản thân một cái cho tỉnh táo. Cô rời giường mà vào toilet rửa mặt cho tỉnh táo. Nhìn gương mặt ướt sũng trong gương thì cô lại nhớ ra một chuyện buồn cười.

Cầm Như là đồng học với cô, Cầm Như mỗi lần đến lớp thì luôn trang điểm cho tươi tắn nhưng cô thì chuộm tự nhiên hơn nên vẫn chưa biết son phấn. Có lần cô vì học mệt mỏi mà vuốt mặt cho sáng khoái thì cô quay sang bên cạnh thấy Cầm Như cả gương mặt đỏ ửng nhìn cô.

"Tớ không dám vuốt mặt như cậu vì sợ trời lớp trang điểm tớ dầy công cả tiếng đồng hồ đâu!" Khiến cô cười như muốn ngắt đi, khoé miệng giật liên tục đến đau bụng vẫn không thể ngừng cười. Đến hiện giờ, cô vẫn còn nhớ rõ "Cầm Như hất bột".

Cô lấy khăn vắt trên giá, lau đi nước trên động lại trên mặt, trở lại giường mà tiếp tục đọc cái đấy. Nhưng chưa bao lâu, cô lại chán mà bật TV lên xem phim truyền hình, hết phim truyền hình thì tới báo chí trực tuyến, hết cái này lại tới thời trang, cho đến khi cô buồn ngủ thì cô ngủ luôn.

Vậy xem ra, cô đọc chả được là bao! Cô thậm chí còn chả có khái niệm lạ giường là thế nào. Cô phì phò, ôm gối dài rồi mơ mộng, đi vào giấc ngủ sâu.

Sáng tinh mơ, cô còn chưa muốn dậy thì đã có hầu nhân vào mời cô dùng bữa sáng. Cô trong nháy mắt liền tỉnh táo, không dám ngủ nướng tiếp vì chính cô biết cô không thể buông thả tự nhiên.

Cô thay đồ gọn gàng rồi mới đi xuống. Buộc tóc gọn gàng cao lên cho thoải mái rồi theo sau hầu nhân, như cũ đi xuống phòng bếp. Cô khép nép vô cùng mà ngồi xuống.

Nhìn cháo bò trước mặt thì cô thấy có vẻ dễ nuốt nên cô nhìn thấy "chủ nhân" cầm muỗng thì cô mới dám cầm lên mức cháo.

Vừa nuốt xuống một muỗng, thì có tiếng nói phát lên.

- Lục tiểu thư, chốc lát sẽ xảy ra buổi họp thường lệ của Lăng thị, cần sự có mặt của cô. Chúng tôi sẽ cho cô một xấp tài liệu, cô chỉ cần dựa vào nó là được, không cần căng thẳng.

Lại một xấp tài liệu? Chẳng lẽ đầu óc cô chỉ để vào tài liệu! Cô máy móc gạt đầu rồi cầm cúi ăn tiếp.

Cô liên tưởng đến cuộc họp, sẽ có rất nhiều người nghe cô nói vây quanh cô, cô còn chưa làm quen với môi trường đó, với lại cô cũng chẳng biết nói gì, chẳng lẽ mỗi lần nói là mỗi lần nhìn vào giấy. Còn có biết bao nhiêu cô đồng ở đây, cô tuyệt đối không thể nói bừa.

Cô bắt đầu thấy nuốt cháo không nổi nữa rồi, lại cố nuốt rồi đi thay đồ ngay. Khi cô trở về phòng thì đồ đã đặt ở cuối giường. Cô an ủi bản thân nên vui vẻ lên đi, không nên lo lắng đâu, dù sao mọi chuyện này đều không phải chuyện của cô, chuyện của Lăng Khẩu Thiên.

Cô đi tắm thoải mái đầu óc, rồi mới quần khăn tắm ra khỏi, nhưng lại nhìn thấy Tiểu A đồng thời mở cửa đi vào, cô hốt hoảng không dám hét, Tiểu A lại không khỏi đỏ mặt mà liên tục xin lỗi rồi lui ra ngoài. Cô lúc này đã trốn trong toilet không dám ra ngoài, càng là khoá chặt cửa cho an toàn.

Tiểu A nhớ lại hình ảnh cô chỉ quần duy nhất chiếc khăn tắm trên người thì mặt càng đỏ. Anh ta là chưa tiếp xúc qua nữ nhân nên có chút gượng gạo.

Nói ra thì có thể không ai tin nhưng là sự thật!

Cô nhìn vào gương, vỗ mặt bản thân cho tỉnh táo, sự hốt hải vẫn còn thể hiện rõ rệt.

"Làm sao đây?" Cô cắn môi, sợ sệt một lúc lâu. Nhìn ra tấm kính bên ngoài, khi thấy rõ sự an toàn mới dám đi ra ngoài. Cô cũng không ngờ tới phòng riêng của bản thân mình mà anh ta lại thoải mái đi vào như vậy. Cô cũng không nghĩ nhiều mà cầm đồ vào toilet thay, đơn giản là cô quên mang đồ theo khi vào tắm!

Khi xong hết thấy, cô nhìn vào tấm gương đứng lớn, phản chiếu hình ảnh cô vận bộ vest công sở đẹp mắt, nó rất vừa vặn với cô, cô đoán có vẻ rất đắt tiền vì nó bóng loáng và rất mượt mà, thân hình mảnh dẻ trắng nõn được vest ôm lại, tất cả đường pho ra khiến người nhìn ló mắt. Cô vẫn không cần trang điểm mà lập tức đi ra khỏi phòng và đi thẳng xuống lầu.

Nhưng đi một lúc, bước chân cô lại cứng nhắc vì nhớ lại ban nãy, Tiểu A! Thì cô lại không dám bước tiếp nhưng lại nghe tiếng hỏi hã của hầu nhân thì cô đành hết cách mà đi theo.

Ra khỏi dinh thự, Roll Royces đợi cô, Tiểu A lạnh nhạt như không có chuyện gì xảy ra mà đối cô, mở cửa cung kính mời cô nhưng với cô thì lại là có tư vị khác.

Cô ngồi vững trên xe, xe lăn bánh dần dần rời khỏi Lăng gia, trong xe chỉ còn cô và anh ta. Không khí cô hít thở, cô cảm nhận dường như là dần bị ít đi, cô cảm thấy không tự nhiên nữa, cứ nhìn thấy anh ta thì cô lại nhớ đến chuyện vừa rồi.

Chuyện mới vừa xảy ra đây mà, Tiểu A có thể xem như không có gì nhưng cô lại không thể đâu. Cô không thể như Tiểu A.

Tập đoàn Lăng thị rộng lớn dần hiện ra trước mắt cô, chuyện Tiểu A cô dần tạm gác đi, chuyện hiện tại cô phải lo lắng vì là đối mặt cuộc họp Lăng thị.

Đỗ trước cổng lớn, bỗng có thư ký đến dẫn cô vào trong, còn Tiểu A để xe cho bảo vệ chạy vào hầm rồi cũng nhanh chân theo sau cô.

Cô hiện tại, chẳng còn biết gì mà cầm tay bản thân đã đổ đầy mồ hôi trán an. Cô luôn để mắt ở thư ký mà đi theo vào phòng họp, nếu cô không chú ý thì cô sẽ không biết đường đến đây đâu.

- Cô Lãng, mời!

Thư ký cung kính mở cửa rồi đặt tay mời cô vào. Cô thờ phào một cái, cô cầm chặt giấy chuẩn bị sẵn trong tay, trên xe cô đã có đọc qua, có vẻ hiểu được sơ lược cuộc họp này muốn bàn đến là cái gì nhưng vẫn không cảm hứng.

Cô đi vào, ai nấy cũng đặt chú ý ở cô, khiến cô thờ gấp, cô biết ai cũng chú ý cô đến tư thái của cô nên cô cố gắng thể hiện bản thân bình tĩnh nhưng chính nhịp thở của cô đã báo động cô.

"Trời phật ơi, con mong người phù hộ cho con."

Ngồi đến vị trí Tiểu A đã hướng dẫn cô trước đó, sau cô đưa mắt nhìn một vòng những gương mặt xa lạ và dừng ở Lăng Mạc và Lăng Thanh. Lăng Mạc đón được ánh mắt của cô thì gật đầu, cô bỗng cảm thấy ấm áp mà an tâm hơn. Ánh mắt anh ta đen láy sáng ngời như ngôi sao, khiến cô nghĩ đây là cô có thể tin tưởng được một lát.

Cô hít thở sâu một cái, lấy lại bình tĩnh, yên lặng mà nhìn "người này tung, người này hứng.". Chẳng lẽ đây mới thực sự là không khí của mỗi cuộc họp lớn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Oan gia - Tích Lãng

- Theo tôi thấy, hiện tại thu nhập của công ty vẫn đứng yên một chỗ, không biết suy nghĩ của cô Lãng như thế nào?

Cô lúc đầu có chút phản ứng chậm chạp vì cô đọc tờ liệu và suy nghĩ băng quơ. Khi nghe đến cô Lãng, cô vẫn không để ý như thể đang hỏi ai chứ không phải cô, đến khi cô nhớ lại, hiện tại cô là Lăng Khấu Thiên, người đối diện báo cô Lãng thì là nhất định là đang nói với cô rồi.

Cô ngại ngùng, đứng lên rồi lại ngồi xuống vì nhìn thấy nụ cười khiếm nhã xung quanh, cô cảm thấy có chút run rẩy, cô đoán chắc hẳn phản ứng ngu ngốc hiện tại đối với Lăng Khấu Thiên là hoàn toàn không hợp nên cô nhanh chóng cười nhẹ một cái, mím môi mà nhìn Lăng Mạc.

Cô thấy gương mặt anh tú của hắn cười nhẹ một cái, gật đầu. Lại gật đầu? Nhưng cô lại thấy tự tin hơn.

"Lục Nan Hy, mày làm được, mày làm được, mày là siêu nhân, mày là siêu nhân. Cố lên!"

- Tôi cảm thấy, chúng ta nên cải thiện hơn. Làm việc chăm chỉ hơn nữa, thì chắc chắn tình hình tốt hơn. Tập đoàn Lăng thị chúng ta đứng đầu về công cuộc đổi mới, chưa chắc chúng ta sẽ để tình hình hiện tại chiếm lĩnh lâu. Lăng Khấu Thiên tôi chắc chắn điều đó.

Giọng điệu cô không chút nào uy nghiêm nhưng lời lẽ có tính hiệu quả cao nên đã đỡ được cô trong thế khó hiện tại.

- Kết thúc cuộc họp.

Kể cả khi đã giải quyết xong, cô vẫn còn run ở cánh môi. Cơ thể cô nóng hổi phùng phực. Tâm trí hoang mang vô cùng, gương mặt xinh đẹp thêm chút mong manh yếu đuối càng thuận mắt người nhìn.

Ông Lăng lúc này mới mở miệng cứu cô một bước. Lúc đầu, nghe có người hỏi ý kiến cô, ông cũng không kịp lau mồ hôi rịn trên trán. Ông cũng là đang gấp gáp muốn kết thúc cuộc họp này.

Cô nghe thấy kết thúc thì vui sướng như điên mà không màng mọi thứ, gom đồ rồi bước ra khỏi phòng họp đầu tiên. Khiến mọi người thắc mắc mà nhìn theo cô. Không phải thường ngày Lăng Khấu Thiên là người cuối cùng ra khỏi cuộc họp cùng ông Lăng sao? Với lại một người mạnh mẽ hiếu thắng như Lăng Khấu Thiên thì ban này chắc chắn đã thể hiện quyền hạn của mình rồi.

Có đi ra ngoài, cả sau lưng cô cũng không dám quay đầu, tấm lưng cô ướt đẫm mồ hôi. Cô liền chạy đi tìm thang máy để đi xuống bên dưới. Tầng 30 này quá thực rất cao, cô nhìn xuống mà hoa hết cả mắt.

Cô chạy vòng vòng vẫn chưa thấy thang máy thì cô quyết định đứng tại chỗ mà từ từ nghĩ cách thì đã thấy thư ký lúc đầu hốt hải chạy đến tìm cô. Cô mới vui vẻ mà nắm tay thư ký, vui vẻ như một đứa con nít đi lạc được người lớn tìm thấy.

- Cô Lãng, cô...?

Thấy được ánh mắt khó hiểu của thư ký thì cô nháy mắt hoảng hốt mà đẩy tay cô ta, lạnh lùng như cũ, mặc dù tim cô đang đập rất nhanh.

- *Đi thôi, thư ký Tần.*

- *Vâng.*

Thư ký thấy cô lại lạnh lùng như mọi ngày thì không mảy may để ý nữa mà đi trước cô dẫn đường.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, cô cũng không biết chỉ trong một buổi sáng mà cô đã thờ phào bao nhiêu lần, cảm giác như trở về từ cõi chết. Có ngày như này mãi cô sẽ đột quỵ tại chỗ mất. Không chừng sau này về chung nhà với Tích Lăng cô sẽ chết nhanh hơn!

Cuối cùng trước mắt cũng thấy chiếc Roll Royces rồi! Đây là thứ khiến cô luôn vui vẻ khi nhìn thấy vì cô biết nó là cái kết của các thử thách đối với cô.

Tiểu A vừa mở cửa, cô định vọt luôn lên xe nhưng phía sau lại có tiếng gọi.

- *Lăng Khẩu Thiên.*

Giọng điệu uy nghiêm vô cùng, mang theo sự ra lệnh là tám phần, nhưng như phản xạ tự nhiên, không đứng tên cô thì cô liền không quan tâm đến, cô đã sợ hãi lắm rồi cô chỉ muốn trở về nhưng lại bị Tiểu A ngăn lại. Cô nhú mày muốn nổi cáu, nhưng cô lo lắng vì nam nhân lại to gan dám nói ra tên họ Lăng Khẩu Thiên như vậy, nửa muốn quay đầu nhìn và nửa không. Nhưng rốt cuộc cô không thể lơ vì Tiểu A vẫn không tránh để cô lên xe nên cô đành mím môi bất an mà chậm chạp quay đầu.

Người đập vào mắt cô là ai mà khiến cô như muốn ngất thế này? Không ai khác, tổng tài trong truyền thuyết, siêu phàm hơn người Tích Lăng. Hần cả người vận tây trang cát may vừa vặn, khí soái cùng tôn quý tỏa ra mạnh mẽ từ hơi thở và tận xương tủy.

Đây là bộ dạng "kim cương vương lão ngừ"*.

(*) Chỉ những người đàn ông độc thân, giàu có, tài giỏi.

Oan gia! Người cô không muốn gặp nhất đã xuất hiện rồi, nhiệm vụ của cô thật sự bắt đầu.

Quả thực hần rất đẹp trai, cô như muốn thét lên "soái ca ca" nhưng cô đã kịp ngăn bản thân lại. Nhìn trên TV đã tuần tú nhưng bên ngoài càng tuần tú hơn. Hần có làn da bánh mật khoẻ khoắn, môi bạc mím chặt, sóng mũi cao tinh tế, tuần tú và quyền rũ chết người. Bước từ chiếc BMW xuống thì càng thu hút ánh mắt người nhìn. Đôi chân thẳng tắp, cao hơn cô chắc tận hai cái đầu. Cô mà đứng bên cạnh hần thì như thể bị cột đình cao che mất.

Cô quíu cả chân, không nhìn hần ta nữa, chỉ là thân ảnh cao lớn, đầy khí phách tiến gần cô. Cô liếc mắt Tiểu A cầu xin, ánh mắt cô hần lên đầy đáng thương như thể "*Cho tôi lên xe đi mà, làm ơn.*"

Nhưng đối với cô như vậy, Tiểu A vẫn một mực không cho cô lên xe. Cô cứng đờ người mà đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Trước mắt một đoàn như vậy việc xảy ra, Tích Lăng nhú mày chặt, Lăng Khẩu Thiên có gì đó kỳ lạ. Tích Lăng vươn các khớp tay thon dài nắm chặt eo cô mà kéo đến gần hần.

Mùi hương nước hoa nam tính xộc vào mũi khiến cô có chút khó chịu mà hắt xì một cái, cô chói với xấp ngã nên nắm chặt góc áo hần, xong sẵn tiện lau mũi cô ướt nhẹp nước mũi đang chảy xuống mà không mảy may nghĩ ngợi gì.

Hần bệnh sạch sẽ tái phát, liền đẩy cô ngay lập tức như thể một thứ gì đó dơ bẩn, thư ký bên cạnh hần, sợ hãi vô cùng mà tiến lên thay áo khoác ngoài mang theo dự bị cho hần, nếu không hần sẽ bốc hỏa mất. Nếu hần mà bốc hỏa thì cả Tích thị sẽ một mồi đến mất mạng.

Hần nhìn cô chán ghét vô cùng. Còn cô thì bị hần đẩy thật mạnh, cô chưa kịp thích ứng, té sòng soài trên đất, cô còn chưa tin tưởng hần đẩy cô như vậy, ngồi lì đó mà ngơ ngẩn với những chuyện trước mắt thì Tiểu A đã tiến lên đỡ cô, thì thâm vào tai cô "*Nên cẩn thận hơn một chút, Tích tổng sợ nhất là dơ bẩn, tôi nghĩ cô có lẽ đã đọc xong những gì tôi đưa rồi chứ, Lục tiểu thư!*"

Cô nghe Tiểu A nói xong thì bặm chặt môi, trong đầu lại hiện ra cảnh cô hết nằm xem TV rồi ngủ thì liền đỏ mặt.

"Tôi còn chưa xem đến nửa trang."

Nhưng cô không dám nói, mau mau đứng thẳng người, xoay ánh mắt không hài lòng về phía Tích Lăng cao cao tại thượng đứng kia, như một đấng tối cao bậc nhất.

Cô thấy hần toả sáng vô cùng. Là một người chắc hần hoàn hảo nhất vì hần chiếm lĩnh hết về cái đẹp, sự nghiệp, quyền lực đều là bậc cao nhất. Hần từ trên nhìn xuống bên dưới. Có lẽ sẽ có rất nhiều nữ nhân muốn leo lên giường hần nhưng cô thì không đâu. Cô còn dáo trước nghe nói thứ tiêu khiển của hần là mỹ nhân. Cô liền thay đổi cái nhìn.

Cô chỉ có một năm, sẽ không vấn đề đâu!

Cô ngay ngẩn suy nghĩ thì liền bị Tích Lăng lên tiếng đánh gãy suy nghĩ, giọng điệu hần đã thay thành tức giận, khí lửa phừng phừng.

- Đến đây.

Cô ngỡ ngàng, nhìn hấn như chờ trông, hấn không giận cô?

Cô như thể nghe đến liền không dám kháng cự, nhìn sâu vào con người hỏ phách của hấn thì sợ vô cùng, run rẩy như con mèo mà đối với sự nguy hiểm của hấn. Sự mị lực thoát ta từ lời nói, khiến cho ai nghe cũng không thể kháng cự mà quy theo vô điều kiện.

Cô bị Tiểu A đẩy vì Tiểu A thấy cô cứ chôn chân tại chỗ, đến hấn cũng sợ Tích Lăng, bị khí phách của hấn đè ép xuống.

Cô khóc không ra nước mắt, nắm chặt vạt áo bản thân, đầu mũi cô vẫn còn hương thơm của hấn khi cô dùng áo của hấn để "lau mũi" ban nãy. Cô cũng có chút xấu hổ nên không tiếp tục đứng đó mà bước từ từ chậm chạp đến gần hấn.

Hấn không có thời gian để chờ đợi nên hấn càng thể hiện sự không nhẫn nại, mày kiếm đẹp ngày càng nhíu chặt.

- Tích Lăng, e...m em xin lỗi, e..m

Cô tính bảo cô sẽ đền cho anh nhưng khổ nỗi tiền đâu cô đền, một cái áo của hấn cô có làm công cả đời cũng không đủ, trừ phi lương cao, có lẽ sẽ có thể trả cho hấn. Chắc chắn khi cô hoàn thành công việc này, cô có tiền, cô sẽ đền hấn sau.

Cổ tay cô bỗng bị nắm lấy đau nhói như muốn bóp nát xương cô, khiến cô nhíu mày, có chút xuyt xoa mà hít vào bụng toàn khí lạnh nhưng không dám rút tay về, cả người chặt vật vì hấn kéo cô mạnh bạo lên xe.

Tiểu thư Lăng gia bị như vậy thì còn mặt mũi nào nhưng người thực hiện là Tích Lăng cho nên hào quang đến hừng không kịp. Nên cô nhất quyết phải cần rằng chịu đựng, đây chỉ mới là bắt đầu đối với cô.

Hấn cho cô ngồi bên kia cửa sổ, còn hấn thì bên này cửa sổ, đôi chân dài vắt hình chữ ngũ 五, dáng vẻ thanh cao vô cùng. Khoảng cách giữa cô với hấn coi như thích hợp. Cô nhìn ra ngoài đến Tiểu A, Tiểu A gật đầu với cô.

Cô đã tiếp xúc với người Lăng gia bao lâu đâu, nhưng cái gật đầu của họ cô đều hiểu rõ. Trong đầu cô, cái gật đầu đó vô cùng đơn giản, nó có ý nghĩa là bảo cô làm chuyện đó đi, hay là cố gắng làm cho tốt.

Cô cười khổ trong lòng, ngồi định vị cho ngay ngắn rồi một mực nhìn xuống thảm lông dưới xe, không nhìn loạn nữa.

Hấn nhìn điệu bộ cô không quan tâm nữa thì liền tức giận mà cầm một gói thuốc Anh, đưa lên miệng một điếu mà hút, không mở cả cửa sổ xe khiến khói ngày càng dày đặc, cô vẫn gan lì ngồi đó không kêu ca, cay mắt thì cô nhắm mắt, nhưng ngày càng không chịu được nữa cô ho sặc sụa đáng thương đồng thời hét lên.

- Mở cửa sổ mau! Muốn giết tôi chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cường hôn - Cường nộ hôn đầu

Cô ho sặc sụa, hấn vẫn ngồi yên đó hút thuốc một cách an nhàn, khoẻ mới còn nuếch lên một đường cong hoàn hảo nhưng cô lại không có tâm tư ngắm nghĩa nó đâu.

Cô vừa đưa tay quạt khói đi, vừa cố gắng hít khí trong lành để hòng bản thân không nghẹt thở mà chết.

Cô tệ hại như vậy, thư ký có chút nhìn Tích Lăng như đề hỏi xin ý kiến của anh, nếu anh không có phản ứng thì liền cô có chết cũng không liên quan đến họ khiến cô tức tối vô cùng, muốn xù lông lên mà cắn người. Cô chịu đựng đến khi hết chịu nổi, gương mặt cô dần ngây ngốc đi, kiệt quệ mà gục xuống ghế thì hấn mới ra lệnh mở cửa.

Cô như đứng ở cửa tử thần, hấn đập cô, cô liền chết, hấn kéo cô thì cô liền sống. Không được! Cô còn bà và mẹ cô, cô không thể để hấn tùy ý quyết định như vậy.

Cô ho khan liên tục, cô đánh thỉnh thình thì thấy lồng ngực ngày càng đau, hấn liếc mắt quăng bỏ điếu thuốc, vươn tay thon dài mà vỗ nhẹ lưng cô, trên mặt hiện rõ sự có lỗi nhưng cô vẫn thấy lạnh nhạt như cũ, cho dù có chút biến hoá cô cũng không nhìn ra.

"Chết rồi, kiểu này mày ho đến cuốn họng đều ra ngoài mất. Quá khó chịu!"

Cô chỉ có thể đón nhận cái thiện ý của hấn, hấn cầm tay cô đang đánh vào ngực ngày một mạnh, dần dần cô mới bình thường trở lại. Cô định hình xong mới thấy tay cô đang bị hấn cầm lấy, nơi đó nóng rực khiến cô giật lại nhưng hấn lại không chịu buông, hấn hít một hơi rồi bất ngờ kéo cô vào lòng, khiến cô

vừa thẹn thùng liếc lên thư ký đang chăm chú lái xe phía trước, cô đỏ mặt như gấc mà nhẹ đẩy hần nhưng cô vẫn không sao thoát ra khỏi vòng tay mạnh mẽ đó.

Cô nhìn hần vẫn là có chút kinh sợ cùng bị mê hoặc vì gương mặt quá mức tuấn tú kia. Trong lòng hần đặc biệt nóng khiến cô đỏ mặt, áo cô sau lưng cũng ướt đẫm. Cô bị hơi thở của hần phả vào mặt khiến cô sợ hãi mà nhắm mắt, cả người sụi lơ không còn sức lực mà vùi đầu vào lồng ngực hần, nhưng nhớ lại hần vừa rồi ác độc xém giết chết cô bởi khói thuốc của hần thì lại khiến cô muốn cào rách mặt hần. Hần ngược lại cười thích thú khiến thư ký có chút không tin.

Là hần đang cười thật sao? Dường như đi theo hần suốt 5 năm, nhưng số lần thư ký thấy hần cười qua là có thể đếm trên đầu ngón tay. Mà hôm nay vì Lăng Khẩu Thiên mà hần phá lệ cười!

- *Mở mắt ra. Tôi không xấu đến mức không vừa mắt.*

"*Tích Lăng anh mà nhận xấu chắc tôi đã trở thành hoa hậu lâu rồi.*" Nhưng sau đó cô lại thấy không đúng vì chắc đến vòng xử trí thì cô rớt mất rồi! Nhưng lại thấy thích câu nói đùa vừa rồi. Cô mở hờ một mắt, sau đó mới mở ra hoàn toàn, cô như một chú mèo đáng yêu trong lòng hần, hần quả thực đã có suy nghĩ đây không phải Lăng Khẩu Thiên. Nhưng hần vẫn chưa dám khẳng định, chỉ là đang ngày càng quan sát cô.

Theo như hiểu biết hần thì Lăng Khẩu Thiên trong mắt hần sẽ có không có vẻ mặt mềm mại hay thẹn thùng thiếu nữ như thế, mà ngược lại là hoàn toàn cá tính khiến hần không muốn đến gần. Mà hần với Lăng Khẩu Thiên không phải gặp nhau lần đầu nên thấy cô gượng gạo, hần liền nghi ngờ ngay lập tức.

- *Lăng gia đã cho cô bao nhiêu tiền?*

Hần chỉ hỏi vờ như vậy để dò cô, cô thì có chút run rẩy. Sau đó là nỗi cău vì hần là nguy cơ làm công việc cô mất đi.

- *Cái gì? Anh nói gì?*

Quả thực, Lăng Khẩu Thiên thì là Lăng Khẩu Thiên thôi.

Hần rút lại toàn bộ nghi ngờ mà như đã sói tiến tới phủ lấy môi cô. Cô còn đang sợ sệt vì hần đang có biểu hiện nghi ngờ cô, cô chưa kịp nói thêm thì hần đã nhào tới hôn cô, cô trợn tròn mắt vì đây là nụ hôn đầu đời của cô. Cô còn chưa xác định đối tượng thì cô đã bị hần chiếm lấy một cách bá đạo và ngang nhiên như vậy, cô uýnh không thể chấp nhận được, cô liền mạnh tay đẩy hần, ngược lại hần càng mạnh bạo và cắn môi mềm của cô khiến cô đau đớn nhưng một tiếng đau cũng không thể phát ra.

Hần không bị cô đẩy mà xô dịch chút nào, hần đẩy đầu cô như thể muốn cô tan chảy. Lưỡi hần đi sâu vào khoan miệng thơm tho của cô mang mùi hương thuốc lá mê người mà khuấy đảo, lưỡi cô bị hần kích thích đến tê dại.

Cô bây giờ chỉ còn suy nghĩ "*Thì ra nụ hôn đầu của cô lại mạnh bạo và...môi mềm như vậy!*"

Cô nhắm mắt, không còn kháng cự nữa, mặc nhiên hần muốn làm gì thì làm, hần thấy cô ngoan ngoãn thì càng vừa ý, ôm chặt cô. Hần cảm thấy như muốn điên dại và bất ngờ với chính mình vì hần rất lâu đã không thấy sự ham muốn ở nữ nhân nhưng khi nhìn thấy cô thì nó đã hoàn toàn mạnh mẽ trở dậy.

Hần mút môi cô như viên kẹo ngọt ngào, cũng cắn nó không hề nhẹ. Khiến hai cánh môi cô sưng đỏ, phồng lên một mảng đỏ ửng. Cô cảm thấy đau nhức thì đưa ngón tay lên, chạm nhẹ vào môi thì đau khiến cô xuyt xoa, cô không dám chạm đến lần nào nữa mà trừng mắt với hần. Hần tiện tay vén một vài sợi tóc loạn ươm trên trán cô, gương mặt trắng mịn cùng đôi mắt phượng to xinh đẹp nhìn chằm chằm hần khiến hần có chút chột dạ.

Tôi làm bầm lâu bầu "*Hắc hắc... Kiểu này chắc không dám khếp môi cả tuần đâu.*" Hần loáng thoáng nghe thấy thì khoe môi giật dờ dội, cô chịu đau còn phải chịu hần cười nhục mạ cô, cô càng tức giận mà mới chú ý đến cô là đang ngồi trong lòng hần, cô có ý định dời đi thì hần đã trụ cô lại mạnh mẽ.

"*Rốt cuộc anh ta muốn cái gì? Tên Tích Lăng vô nhân tính. Hừ... đừng tưởng tôi sợ anh, trong tay tôi không có gì nên tôi càng liều mạng đấy.*" Cô tức tối ngẫm nghĩ, không dám thốt thành lời, dù sao cô vẫn là không nên chọc giận hần vì chọc giận hần thì người chịu thiệt chỉ có cô mà thôi. Nên cô không dám kháng cự mà ngoan ngoãn ngồi trong lòng hần, chỉ có mặt cô vẫn đỏ như vậy.

Hần thấy rõ trong con người cô có do dự toan tính, đây chính là điều anh không thích. Hần nhìn cô liền thấy sự suy ngẫm mọi lúc mọi nơi của cô, hần thích người phụ nữ bên cạnh hần phải luôn thoải mái.

- *Lăng Khẩu Thiên! Đừng căng thẳng. Tôi cần bạn không thể ăn thịt em.*

Nhìn cô khuyh nước khuyh thành thì anh càng mềm lòng đi, phá lệ dùng chơi trò cứng mềm với cô mà đi giảng hoà với cô.

"*Bang...bang*", đầu óc cô rối loạn, là hần đang trấn an cô, hần kêu cô đừng căng thẳng không an ủi thì bảo là dạng gì đây? Tim cô bỗng đập mạnh, cô muốn che dấu nhưng không thể.

Tay cô hiện tại hần buông ra, không biết để đâu cho phải, lúng túng thì hần liền cầm lấy tay cô mà đặt lên vai hần, khiến cô càng cúi đầu vì căng thẳng và không ngờ rằng Tích Lăng lại có một mặt lăng mạn như vậy.

"*Đây là giấc mơ, mày không cần tỉnh cũng được Hy Hy.*" Vì đối với cô trong mơ, cô mới có người ngoài phá lệ quan tâm cô như vậy, từ ngỡ ngàng

cô chuyển sang cảm động buồn bã. Vì sự biến hoá thất thường của cô khiến hấn lúng túng mà không biết làm gì cho phải.

Con người cô tràn đầy nước mắt, lúc nào cũng có thể rơi xuống! Nhưng cô đã nhanh nuốt nó xuống, hiện tại trong con người cô chỉ tràn ngập hình ảnh nam nhân tuần tú đến bức người trước mặt. Nhưng cô lại có chút nuối tiếc vì cô có thể ở bên hấn như hiện tại thì chỉ có ở trong thân phận "Lăng Khấu Thiên" còn nếu cô trở lại thành "Lục Nan Hy" thì có mơ mộng thế nào cũng không chạm tới hấn. Hấn mãi mãi như các vì sao, cô chỉ có thể ngắm mà không thể với tới.

Cô liền muốn dành tặng cho bản thân một cái tát cho tỉnh táo vì cô đã quyết sống quyết chết là sẽ không bao giờ mềm lòng với Tích Lăng, cô chỉ có 1 năm để hoàn thành công việc! Cô không nên quên điều quan trọng này đâu.

"Lăng Khấu Thiên" là viên kim cương được mài tinh xảo, chiếu ánh sáng lấp loè, còn cô chỉ là cục bùn thấp kém, đen nhem. Cô nên biết thân phận hơn là luôn so sánh. Cô cũng không phải ăn không ngồi rồi nhàn hạ. Mặc dù không làm tay chân nhưng cô làm việc trí não cùng tâm tư cảm xúc.

Cô lại yên lặng mà trầm ngâm suy nghĩ, hấn rốt cuộc nhìn không ra, cô là thế nào mà lại hờ một tý thì liền nghĩ ngợi say mê. Đáng về vô cùng khiến hấn "mất kiên nhẫn". Hấn nhìn lên đôi môi mọng đỏ bị hấn gặm sưng đỏ, hương vị ban nãy có bao nhiêu ngọt ngào! Cùng chiếc lưỡi nhỏ nhắn kia ngây ngốc đáp trả anh. Nhìn bộ vest công sở cô mặc trên người, đáng về gầy được tôn đẹp mắt khiến hấn càng muốn cô thoát phục hết thấy. Môi miệng hấn bỗng trở nên vô cùng khô khốc khó chịu.

Cô chỉ lo suy nghĩ mà không nhận ra, ánh mắt hấn nhìn cô đã biến hoá nhiều, trở nên si dại! Sau đó lại lại là trầm tư, trong lòng hấn nhiều tự vị khó đoán. Hấn nhẹ se se ngón tay vào nhau như thói quen mà nhìn ngắm cô một cách không che dấu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nhất định sẽ không yêu

Cô cảm thấy mơ hồ khi không biết hấn định rốt cuộc là đưa cô đến nơi nào vì xe cứ chạy vòng vòng không có điểm dừng.

Cô vì ngồi trong lòng hấn nên không thể ngo ngoáy mà cứ nhắc cả người với một tư thế khiến cô nhức mỏi toàn thân, hoàn toàn không thể chịu đựng được nữa.

- *Tích Lăng, anh...em có thể ngồi trở lại chỗ ngồi của bản thân...*

- *Còn không phải đang ngồi? Tôi đâu có bắt em đứng.*

Hấn biết cô đã rất mệt, nhưng lại thích trêu chọc cô. Cô cắn môi mà lườm hấn, hấn vẫn ngó lơ như không thấy, vẫn không muốn buông cô ra. Tư thế mờ ám vô cùng, nhìn vào như thể hai người và đôi vợ chồng son ngọt ngào.

Cô bỗng bất ngờ đẩy ra khỏi vòng tay hấn, mà trở lại chỗ ngồi khiến hấn mặt đen vì không thể ngờ những thứ trước mắt hấn thấy.

Cô cười ngược ngùng với hấn rồi một mực không nhìn hấn nữa mà nhìn ra cửa kính xe.

Hấn thì cũng không nói gì nhưng mắt vẫn đặt ở cô. Cô cảm giác được cơ thể cô như đang có một ánh mắt tàn độc, nóng rực như muốn thiêu đốt cô, khiến cô tim đập nhanh, tay đổ đầy mồ hôi căng thẳng.

Cô khép mình hết mức có thể, khiến cho khoảng cách giữa hai người ngày càng rộng, hấn nhủ mảy mà nhìn xuống khoảng trống đó.

Hấn nhếch mép, được! Cô có thể tự do ngồi nhưng không phải là tránh hấn xa như vậy.

- *Ngồi gần tôi một chút, Lăng Khấu Thiên!*

Cô thờ dãi, lại dùng giọng điệu đó ra lệnh cô, cô lại phải quy theo mà xích lại gần. Cô nhất thiết làm theo đi nếu không cô ngồi trong vòng tay hấn thì càng không thoải mái như hiện tại.

"*Đây hấn ép người quá đáng!*" Nhưng cô vẫn thể hiện vẻ ngoài như không có gì, tươi cười miễn cưỡng khiến hấn tức điên.

Nụ cười của cô sao lại gai mắt Tích Lăng hấn đến thế chứ? Rõ ràng nụ cười đó khiến hấn cảm thấy hấn bị khinh bỉ.

- *Cô mà còn dám cười với tôi, tôi sẽ giết cô.*

Cô đang cười híp mắt, nghe thế liền muốn méo miệng mà ngất sắp xuống. Đến cười hấn cũng không cho sao?

Cô cơ mặt cứng nhắc mà nghiêm nghị như cũ, sợ hãi hơn thập phần.

Cô như ghi nhớ vào não thêm một thứ hấn ghét, chính là hấn ghét cô cười với hấn, cô sẽ nhớ và không dám cười với hấn lần nào nữa.

Lúc ban nãy, không khí còn đang vui vẻ thì hiện nay lại căng thẳng, ngộp thở như vậy.

Xe rớt cuộc cũng dừng ở Lãng gia. Cô có chút vui nhưng không dám cười, cầm nín. Dù không phải nhà cô, nhưng nhìn thấy nó thì chỉ nghĩ đến một việc là cô có thể thả lỏng rồi. Chắc chắn cô sẽ vào báo cáo xong thì liền chạy vào phòng mà nằm xuống đánh một giấc thật ngon lành.

Cô không nhìn được, liền vươn tay mở cửa xe nhưng hấn liếc mắt một cái, thư ký của hấn khoá cửa, kêu một cái "Rup...". Tiếng cửa khoá lại, khiến cô mở to mắt, mang luôn tâm trạng hưng phấn của cô kéo xuống.

Cô nhú mồm, "*Đây là tình huống gì? Hy Hy mày chắc hấn sẽ không dễ dàng mà xuống xe đâu!*" Cô nhất quyết ngang bướng ngồi đợi mà không nhìn hấn một lần.

Hấn cười nhạt, tăng hắng một tiếng để thu hút chú ý của cô. Hấn đưa tay thon dài gõ nhẹ vào môi, nụ cười của hấn tràn đầy kêu gọi cùng hấp dẫn khiến cô như muốn ửng ửng.

"*Quá ác độc! Hấn có biết là hấn rất có mị lực hay không? Hấn là kêu mày hôn hấn a?*" Cô sợ cô sẽ ngã mất thôi! Cô lại liên tưởng đến những cảnh lăng mạn trước khi tạm biệt của phim truyền hình nhiều lần làm cô xao xuyến.

Cô không muốn hiểu mà phá lệ cười tươi với hấn.

- *Anh muốn uống nước? Em có thể mời anh vào nhà mà uống tách trà và ăn chút điểm tâm?*

Cô đã thành công. Nét mặt hấn dần dịu tơn, lồng ngực lên xuống, nhưng sau sự vui sướng tạm thời thì cô đã run rẩy.

Chỉ giỏi mạnh miệng chính là Lục Nan Hy cô!

- *Nhìn tôi giống muốn uống trà, ăn điểm tâm?*

"*Rượu mời không uống, thích rượu phạt thì tùy cô, Lãng Khẩu Thiên, tôi không thích phụ nữ không nghe lời lắm đâu! Lâu lâu có thể để tạo hứng thú, mới mẻ thì có thể! Nhưng không thể lúc nào cũng chống đối.*" Hấn vừa nghĩ qua, liền chồm đến gần cô, cô nháy mắt biết chuyện thì liền trở mặt hốt hoảng không kịp phản ứng, hiện tại cô như bị đặt ở nơi kín, không thể lách hay tránh hấn.

Phụ nữ chân tay yếu đuối như cô có thể đo lại hấn?

Cô chỉ còn cách ôm cột chờ chết, cô đưa tay chặn ở môi mình. Mặc dù nó còn sưng, hấn vẫn không muốn buông tha a?

- *Em thực sự có việc phải vào nhà ngay, anh....*

Hấn mạnh bạo kéo tay cô, đau đớn mà cô đành quy theo hấn, không dám chống cự vì sợ hấn sẽ hành hạ cô ra cái gì! Dù sao cô là đóng vai giả mạo Lãng Khẩu Thiên, nếu cô có mệnh hệ gì bất quá nhà họ Lãng già là với cô vài câu, cho cô nghỉ dưỡng rồi thôi! Cũng không có vì cô mà nói đạo lý với Tích Lăng hấn.

- *Bác Lăng sẽ không chấp vật khi em ở bên tôi đâu! Cho nên cái gì quan trọng cũng không bằng Tích Lăng tôi.*

Đúng! Lãng gia rất muốn cô làm cho tốt, gả vào Tích gia một cách êm xuôi và cô chỉ có 1 năm. Bỗng cô cảm thấy túi thân, nhưng cô cần tiền, họ cần cái về ngoài của cô giống Lãng Khẩu Thiên. Nếu về ngoài cô không như hiện tại thì còn lâu mới dòm ngó đến cô. Cái gì cũng có cái giá!

Hấn nhìn thấy hấn quang trong mắt cô, liền khó hiểu. Hấn bỗng nghĩ cô là đang sợ hãi, chẳng phải vừa hấn vừa mạnh bạo kéo tay cô đau nhức. Hấn biết rõ cô đau!

- *Sợ tôi? Hay là đau chỗ nào?*

Thư ký lại một phen rùng mình, thư ký của hấn từ trước đến giờ, chỉ thấy hấn máu lạnh trên thường trường, hạ người khác không nương tay, thâm độc vô cùng nhưng hôm nay lại nhìn thấy được vẻ quan tâm của hấn thì có chút không quen mà còn mang cho thư ký giật mình.

Cô đang nghĩ đến số phận hẩm hiu của mình mà buồn rầu rĩ thì bên tai lại vang lên lời nói của hấn. Như đánh thức cô, cô ngược mắt nhìn vào con người hồ phách sáng rực của hấn mà tim lại loạn nhịp. Cô cảm động, cô đã cảm động lần thứ hai. Cô quyết định không đáp lời, cô im lặng trầm mặc.

Tích Lăng liếc mắt, thư ký liền mở cửa, cô thấy vậy liền muốn xuống xe, nhưng cô lại đứng sững tại chỗ, chưa dám bước xuống, cảm giác trong cô rất lạ lẫm, cô nghĩ hấn hấn một cái chắc chẳng sao đâu nhỉ?

Cô bỗng thở mạnh một hơi lấy tự tin, cô xoay người như chuồn chuồn lướt nước mà hôn nhẹ qua môi hấn rồi nhanh chóng nhảy xuống xe, không để hấn kịp nói gì. Hấn có chút bất ngờ nhưng cô đã đi khuất khỏi cửa lớn Lãng gia.

Cô chấn động vì không tin vào mắt bản thân là chính cô đã làm như vậy. Cả gương mặt cô đỏ ửng, vui vẻ mà bước vào dinh thự, cô không cần người dẫn nữa vì cô ở Lãng gia cũng đã hai ngày, chẳng lẽ còn chưa biết đường về phòng mình ra thế nào?

Cô không để ý xung quanh nhưng hầu như cô để ý cô. Có vài người thì thầm "Các người nói xem, Lăng tiểu thư xinh đẹp hơn mọi ngày rất nhiều."

"Vì cô ấy hay cười đấy."

Bà Lăng đang xem báo chí thời trang ở sofa thì gọi cô lại. Bà nhìn qua gương mặt cô ngại ngùng, đồ ửng lên hiểu chuyện gì xảy ra. Chẳng qua biểu hiện của thiếu nữ khi yêu đối với gao cội như bà thì không gì là không biết, mà chỉ là không muốn nói thì có.

Càng ngày trong lòng bà càng hốt hoảng hơn.

Cô nghe tiếng gọi lại thì cô đã không còn cười, mà thay vào đó là gương mặt bình đạm, không mỉm không cười. Nghiêm túc hoàn toàn mà ngồi xuống đối diện bà.

Trong sâu thẳm tâm hồn cô lo sợ. Chính cô cũng không biết bản thân tại sao lại thấy bất an như vậy!

- *Lục tiểu thư, trong 1 năm cô đóng vai Lăng Khẩu Thiên, cô có thể tránh xa Tích Lăng càng xa càng tốt, không có cử chỉ thân mật thì càng tốt. Nhiệm vụ của cô chỉ là giúp chúng tôi mà gả suôn sẻ vào Tích gia. Chúng tôi không mong cô sẽ xảy ra tâm tư với Tích Lăng.*

Cô nghe qua như thể bản thân đang bị trách thì thấy ứa nước mắt vô cùng, cô gằm thét tận sâu trong lòng "Ách.... Tích Lăng anh ta mới là người chiếm tiện nghi của tôi!!! Đây là có sự nhầm lẫn a." Mặc dù như vậy nhưng cô mím chặt môi không phát ra tiếng nào.

Cô cần tiền! Có thể bảo cô hào nhoáng nhưng đây là sự chân thật. Còn bà và mẹ cô ở biệt thự Ngự Tây, đây sao lại là nơi được cấp cho ở dễ dàng như vậy cơ chứ? Đây chính là họ đang muốn quản lý cô tốt nhất thông qua người thân mà cô thương yêu.

Tại sao bây giờ cô mới nhận ra?

Người ta bảo cô ngu si là đúng! Cô đáng lẽ không nên buồn mới đúng.

- *Tôi biết giới hạn bản thân nên dừng ở mức nào.*

"Chỉ có nụ hôn đó, ngoài ý muốn phát sinh, chứ không phải mảy muốn, đúng không?" Cô hỏi như vậy chỉ để bản thân an tâm, cô nhất định sẽ không yêu thích Tích Lăng.

Nếu cô ngu ngốc yêu Tích Lăng thì hợp đồng sau 1 năm hết hạn, cô sẽ phải làm sao?

Cô không dám nghĩ đến.

Có lẽ bà Lăng chỉ muốn tốt cho cô, chẳng lẽ cô trách nhầm bà ấy sao? Chắc chắn là cô trách lầm ý tốt trường bối rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiệc chúc mừng (1)

Cô quả thực là kẻ đáng thương, cô chẳng có nổi một người bạn để liên lạc, nhiều khi đi ngang nhiều quán trà, cô thấy người ta trò chuyện vui vẻ cô liền ước ao mình có thể trở nên như vậy.

Thôi bỏ đi! Cô xua tay đánh tan suy nghĩ ấy. Cô đúng là rảnh rồi mà suy nghĩ tào lao vì cô hiện tại và trước kia đều không có thời gian để thành thói.

Không có bạn cũng không phải không tốt!

Cô lại cảm bút mà miệt mài nhìn ảnh mẫu chữ ký của Lăng Khẩu Thiên. Cô đã hoa mắt rồi, bỏ bút xuống lại cầm lên.

Cô suy nghĩ bản thân cô còn chưa chăm chú ký tên của cô hoàn hảo, nay lại ngồi giả chữ ký người khác. Lại còn phải chú tâm cực kỳ chú tâm, buồn cười.

Cô đã ký gần cả chục chữ ký, nhưng chẳng thể cái nào giống cái nào, cả trang giấy lấp đầy vết ngang vết dọc chi chít.

"Lăng Khẩu Thiên, cô có cần ký tên phức tạp như vậy không? Chẳng phải viết ra cái tên họ rồi gạch một đường là ký xong rồi sao? Tôi cũng không biết hiện tại cô ở đâu, cô có lẽ sung sướng sống cuộc sống tự do của riêng mình nhưng cô lại để một đồng rắc rối ở lại và ông trời sắp xếp tôi gánh lấy. Tôi mong Lăng gia sẽ mau kiếm ra cô."

Sao tôi vẫn không hiểu tại sao cô lại bỏ trốn như vậy? Gả cho Tích Lăng không tốt sao? Hàng ngàn nữ nhân ao ước như vậy nhưng cô lại

không? Thực sự không tin được. Tiểu thư của tui cô quả thực suy nghĩ thế nào lạ lắm như vậy? Mặc dù tôi không có tiền, địa vị nhưng tôi có thể khẳng định tôi tự do hơn cô rất nhiều nha!

Còn có Tích Lãng tuần tú đến như vậy, cô mất mùa rồi! Nhưng dù thế nào Tích Lãng cũng là của cô, cô có sáng mắt trẻ một chút cũng không sao!"

Cô bủi môi, vừa tập ký, vừa hờn dỗi lẩm nhẩm nghĩ ngợi một mình. Bỗng cô sợ hãi, chẳng lẽ cứ kéo dài như vậy thì nhất thiết phải nhốt cô ở bệnh viện tâm thần!

Mọi chuyện xuất phát là từ cô áp lực chứ đâu ra!

Đánh ngang suy nghĩ của cô là tiếng gõ cửa vang lên đều đều, có tính toán tiếng gõ, cô liền nhìn ra là Tiểu A. Cô thờ dãi, nhìn lại bản thân chỉ khoác đơn giản một chiếc áo phông nhưng cô không thèm nghĩ nhiều mà mở cửa. Cô biết Tiểu A mà tìm cô thì chắc chắn là có việc cần dùng đến cô!

Tiểu A vừa thấy cửa mở liền đi vào trong mà ngồi trên ghế, vị trí cô luyện ký tên. Cô hốt hải vì anh ta đang nhìn chằm chằm vào nó, thế nào anh ta cũng thái độ với cô vì cô vẫn ký không ra gì! Đến cái sườn đơn giản cô còn không viết ra. Cô liền nhanh chóng bật mạng chạy đến vô tư giấy đi.

Nhưng anh ta đã thấy rồi, bây giờ giặt lại còn có nghĩa gì đâu!

"Chết rồi!" Cô mím môi, nhìn Tiểu A ngai ngừng mà cười lên một cái.

- *Lục tiểu thư, cô cả ngày vẫn ký không ra?*

Cô ngồi xuống giường lớn, nhìn Tiểu A rồi lại nhìn tờ giấy bị vò nhăn nhúm đáng thương trong lòng bàn tay mềm mại của cô. Lớ mớ gãi đầu, bủi môi ngáy ngẩn.

- *Chỉ là anh chưa nhìn tường tận từng chữ. Với lại tôi đã rất cố gắng, chuyện tập luyện thành thói quen thì phải có thời gian. Rõ ràng rành rành là tôi có tiến bộ mà.*

Tiểu A cụp mắt, không thèm đôi co với cô. Nhưng cô biết không phải đơn giản như vậy mà là vì Tiểu A không muốn mất thời gian nói chuyện không có nghĩa với cô. Cho nên có thể nghĩ theo hướng Tiểu A chê trách cô nói chuyện không có gì nên!

- *Thôi! Không có thời gian nữa, đây là lễ phục, tối nay chúng ta phải tham dự buổi lễ tổ chức chúc mừng dự án lớn hoàn thành của Lãng thị. Tin vui cho cô là cô không cần phát biểu ý kiến. Chủ yếu cô theo ông Lãng mời rượu từng bàn là thiết yếu.*

Cô tò mò, mỗi lần thành công dự án là đãi tiệc sao? Quả là người giàu có thì cái gì cũng phủ phê sung sướng hơn người.

Nhưng họ có tiền, họ có thể sử dụng, việc đó không phải là việc thích hợp để cô kêu ca.

Cô gật đầu, Tiểu A cũng không còn lý do gì để nán lại lâu hơn nên cũng quay lưng đi.

Tiểu A vừa ra khỏi, cô liền nhảy lên giường làm trợn, đánh tay chân vào giường lớn mà nhõng nhẽo.

"*Lát có Tích Lãng không nhỉ? Làm sao để giữ khoảng cách với anh ta đây? Mày hại mày rồi Hy Hy...."*

Nhưng sau đó, cô lại bị thu hút bởi ánh dạ của lễ phục. Cô cam đoan cô có thể nhìn thấy nhưng chưa có cơ hội vận bao giờ, vì đồ mắc tiền như vậy chỉ có quý tộc mới kham nổi. Cô kiểm com hằng ngày còn khó khăn, nói chi khoác lễ phục lên người là cho ai xem đây.

Cô hơi run tay, khoe miệng cũng tự giác giương cao thích thú. Nói chứ, nữ nhân ai lại không thích vận váy đâu, cô cũng không ngoại lệ.

Nói đến váy, cô lại nhớ lúc nhỏ xíu, cô đã làm thân với Chu Mễ, cách nhà cô có mấy căn. Mặc dù san sát nhà nhau nhưng hàng xóm lại không mấy ai thân thiện mà ngồi lại trò chuyện đâu. Có hôm, cô để ý thấy Chu Mễ có một bộ váy công chúa dài tới gót chân, có tua rua phủ hai bên tay, cô thấy rất thích mắt nhưng cô biết Chu Mễ thuộc dạng khá giả, còn cô thì lại là khó khăn.

Hàng ngày, Chu Mễ cứ mặc đi mặc lại nó khiến cô nhìn thấy nó hầu như là mọi khi. Cô cứ nắm tay thành nắm đũa mà nhắm mắt không muốn nhìn nữa.

Cô chỉ mới 3 tuổi nhưng có khát khao rất lớn. Cô đến ngủ cũng nói mớ váy công chúa, đến gặt gà gặt gù, miệng lẩm bảm toàn váy công chúa. Cô hiện tại nhớ lại liền xấu hổ. Mẹ cô vì suốt ngày thấy cô như vậy thì lo lắng, cô không sao đấy chứ? Bà cố gắng kiếm tiền làm thêm mà mua cho cô. Nhưng khi nhìn thấy váy thì cô lại không thấy vui chút nào mặc dù cô rất muốn có như Chu Mễ nhưng vì cô biết mẹ cô phải vất vả lắm mới có tiền mua váy cho cô.

Đó chính là lý do, cô nhìn thấy chiếc váy đắt tiền trước mặt này thì cô run tay là vì thế. Cô đứng trước gương, uớ mớ thử lên người. Váy xẻ đuôi cá dài đồ rượu tinh tế, làn da cô trắng nõn vận lên lại càng đẹp mắt. Gương mặt thanh tú dù không son phấn vẫn lung linh thoát tục.

Cô ngược lại không mấy để ý đến gương mặt đáng tiền của mình. Cô cảm thấy cô có đẹp để đi nữa thì cô vẫn bị cười nhạo. Cười nhạo chính là thứ cô ghét nhất. Cho dù cô có là bình hoa thì cũng không ai có quyền cười nhạo cô. Hiện tại, nếu bị như vậy thì cô sẽ không ngồi yên như lúc trước. Cô càng lao đầu vào đời, cô càng biết gương nanh vuốt bảo vệ bản thân.

Trước ngực, cổ áo trễ xuống một đường cong, thân váy bó sát kim cương lấp lánh, cả phần lưng của cô thì không một mảnh che, làn da bóng loáng lờ

lộ, thân hình cô tiêu chuẩn vô cùng, đứng nghiêng sẽ thấy rõ thân hình chữ S nhiều người mơ ước.

"Không phải quá hở hang!"

Cô lẩm nhẩm, nhìn bộ váy xẻ lên xuống, chỗ nào cần che thì che khiến cô cười không ra nước mắt. Cô cũng chỉ có 49 ký. Cô khác nào bộ xương khô đầu. Nhưng chính vì thế mà cô vận cái gì cũng đẹp.

"Không tệ nhỉ? Hy Hy là mày đấy!" Cô cười với chính mình trong gương, nhún nhảy mà hát hò như một đứa trẻ.

Cô từ trước đến nay không có thói quen sử dụng nước hoa nhưng Lăng gia bắt buộc cô phải sử dụng vì đây là mùi hương Lăng Khẩu Thiên ưa thích. Clive Christian No. 1, cô nhìn sơ qua cũng không biết nó bao nhiêu đắt đỏ nhưng nhìn thấy bên ngoài chai nước hoa có đính kim cương thì cô liền không dám đụng đến. Xịt một ít cho có lên hờm cô rồi thôi. Mùi hương quả thực đến cô cũng bị quyến rũ.

"Đắt như vậy chắc không dám tắm quá!"

Dù sao cô cũng phải tắm, khỏi nghĩ nhiều vì cô sẽ không thể không tắm. Cô chính là rất thích tắm, một ngày không tắm trên 3 lần thì chịu không nổi. Đây không phải là bệnh sạch sẽ đâu.

Lại là vấn đề tóc, cô cũng chẳng biết làm sao mà vén gọn lên rồi dùng dây chun buộc lại.

Bên ngoài truyền vào tiếng hầu nhân hỏi cô. Cô lúc này cũng xong hết rồi, cũng đang chờ có người gọi cô đây.

Cô thở phào, vì lần đầu tiên cô ăn mặc như vậy đứng trước mọi người nên cô có hơi hồi hộp, cô cũng không biết đáng về cô như vậy là có thích hợp hay không, cô nhìn vào gương và xoay mấy vòng rồi mới ra khỏi phòng.

Hầu nhân nhìn thấy cô thì đứng hình, mắt toả sáng, miệng tự thốt lên.

- *Tiểu thư, người đẹp quá.*

Cô nhăn mày, nhìn từ trên xuống bản thân mà cảm thấy có chút mất mẻ. Ban nãy đứng ở trong phòng cô lại không thấy vấn đề gì nhưng khi ra ngoài thì cô lại thấy muốn cảm lạnh thế này không biết.

- *Thật không?*

Cô bước theo hầu nhân xuống dưới. Lăng Mạc và Lăng Thanh cũng đang chờ cô cùng xuất phát. Cô từ trên cầu thang nhẹ đi xuống từng bước, cặp chân trắng nõn, thân hình bốc cháy khiến họ muốn rớt tròng mắt ra ngoài. Cô lộng lẫy như một cô công chúa thật sự. Dung nhan mỹ mạo làm xuyên lòng nam nhân, vẻ cười mềm yếu càng làm nam nhân muốn che chở.

Lăng Mạc và Lăng Thanh nhìn thấy cô xách váy khó khăn thì cũng có chút động lòng vì cô lần đầu mang guốc cao nên có chút không quen, Lăng Mạc phản ứng nhanh hơn, như một hoàng tử mà đặt tay cho cô khoác. Lăng Thanh cũng có chút ghen tỵ nhưng sau đó lại bỏ ra xe ngồi trước.

- *Lục tiểu thư, hôm nay cô xinh đẹp lắm!*

Cô đã ngưng ngừng, nay nghe lời này càng bị đỏ mặt. Tay nắm lấy cánh tay Lăng Mạc càng thêm lực đạo, nhìn sườn mặt hấn hoàn mỹ khiến cô tưởng tượng đến truyện Lọ Lem được hoàng tử diu khiêu vũ.

- *Cảm ơn anh, Lăng Mạc.*

Lăng Mạc rất chu đáo mà diu dắt cô từng chút một, nhịp đi rất từ tốn và rất biết để mắt đến cô.

Ông Lăng và bà Lăng đã đi trước tiếp khách nên lượt sau chỉ còn cô, Lăng Mạc và Lăng Thanh. Cô rất tự hào thay Lăng Khẩu Thiên vì có hai người anh trai rất yêu thương cô ấy. Cô vì ở nhà là con một nên cô chưa biết cảm giác được anh trai hay chị gái chăm sóc rất cuộc là thế nào!

Cả ba cùng lên chiếc Roll Royces và Tiểu A khởi động bánh lái, dưới màn đêm Bắc Kinh sáng chói lộng lẫy. Nhưng trong lòng cô nghĩ đến mình sẽ phải làm gì trong buổi tiệc thì trong lòng lại xuất hiện rồi ren.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tiệc chúc mừng (2)

Trước khách sạn Hoàng Gia, cô bị về lộng lẫy của nó mà cứng người. Tiểu A mở cửa xe, cô vẫn bám tay bản thân mà ngồi yên tại chỗ khiến Tiểu A nhún mày. Lăng Mạc nhìn Lăng Thanh đã nhanh chân vào trong, Lăng Mạc chỉnh sửa âu phục rồi liếc mắt đến cô.

Cô lồng ngực lên xuống, cô muốn khóc rồi, cô hồi hộp quá. Vì cô nhìn thấy phóng viên ùng ùng bên trong nên cô càng sợ hơn. Lăng Mạc nháy mắt liên nhẹ nắm tay cô, cô có chút hoảng hốt, vô thức rút tay về nhưng Lăng Mạc đã nắm rất chặt, cô bắt gặp ánh mắt đen sáng như bầu trời sao trên kia làm cô có chút bình tĩnh lại một chút.

- *Tôi phải xuống xe rồi đúng không?*

Cô thở mạnh một cái, hỏi mà trong lòng không cần có người trả lời, cô chỉ muốn hỏi để bản thân cô đang xác định mà thôi!

- *Tôi sẽ luôn phục tùng phía sau hỗ trợ cô.*

Tiểu A thấy cô chần chừ, mảy liễu của cô run rẩy. Tiểu A lạnh lùng buông lời nhưng lại thành công mang lại sự mạnh mẽ của cô.

Cô nghe đến hần luôn bên cạnh để hỗ trợ thì an tâm hơn. Cô mau nuốt một ngụm nước bọt cho thoải mái hơn. Dường như nước bọt nuốt xuống cổ họng cô cũng thấy đắng. Cô có lẽ làm mất nhiều thời gian quá rồi, cô biết sắp đến giờ khai mạc rồi nhưng Lăng Mạc và Tiểu A không hề hối thúc cô, cho thấy đây là họ tôn trọng cô!

"*Mày sẽ làm được, mày là siêu nhân, là siêu nhân.*" Cô không biết câu này cô đã tự an ủi bao nhiêu lần nhưng thực ra cô là tự lừa dối mình, cô vẫn run, biểu hiện dễ thấy nhất là hai cánh môi cô run rẩy nhưng lại cố cười, bàn tay ướt sũng mồ hôi. Nhìn cô như vậy, khiến hai người càng nhìn càng thương cảm cô. Cô chưa bao giờ nói cô không thể làm gì đó vì cô biết cô không thể không làm.

Cô cười sáng lạng, bước ra khỏi xe. Cuối cùng Lăng Mạc và Tiểu A có thể thở phào, cuối cùng cô cũng chịu ra khỏi xe, bước ra khỏi vỏ bọc của bản thân, chịu tiếp nhận môi trường ngoài.

Cô mạnh mẽ đạp gót cầm tay của Lăng Mạc thật chặt không buông như thể chỉ có như vậy cô mới không cảm thấy lạc lõng mà đi vào buổi tiệc. Cô biết cô sẽ gặp nhiều nhân vật không thể chạm của giới thượng lưu. Là những ngôi sao xa hơn nữa đối với cô. Cô tuyệt đối không thể gây ra rắc rối hay lúng túng, nhất là với cánh phóng viên.

Cánh phóng viên là bó rom, cô là tác nhân của cánh phóng viên.

Trên thảm đỏ, có nhiều ánh mắt đặt ở cô, cô thu hút sự chú ý rất mau, đang ồn ào nhưng cô vừa đi vào thì liền im bật khiến tim cô đập loạn nhịp, cô sợ hãi mà đỏ mồ hôi trên trán dày đặc, có chút đập vào váy mà dựa vào Lăng Mạc, Lăng Mạc lại cẩn thận nhanh hơn đỡ cô.

- *Cảm ơn.*

Cô khe khẽ cảm ơn Lăng Mạc. Trong lúc Lăng Mạc đứng hình thì cô đã cười với phóng viên, chỉnh sửa đuôi lễ phục phía sau. Tiểu A lúc này đỗ xe xong cũng mau chóng quay trở lại mà dẫn trước cô. Cô buông tay Lăng Mạc nhìn anh ta cảm kích rồi chậm chậm, nén đau nhức nhối ở chân, cô nghĩ chắc bị phỏng rồi. Cô nghĩ đáng lẽ lúc đầu cô nên thay bằng giày đế bằng thì đúng hơn vì váy rất dài chắc chắn sẽ không ai nhìn thấy cô mang gì đâu.

Cô sáng mắt mà nhìn xung quanh phòng tiệc, được trang trí nghiêm trang vô cùng, gam màu trắng thanh nhã. Khiến cô mở mang tầm mắt.

Bỗng có một đoàn người nối đuôi tiến gần cô. Tiểu A cố nén người đứng gần cô, khe khẽ vào tai cô thật cẩn thận "*Người đi đầu là Chương tổng, trưởng nhân sự Lăng thị. Không cần để ý nhiều mấy người phía sau, cô chỉ cần cười chào khách khi với ông ta là được.*"

Cô nhẹ gạt đầu, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nên cô đợi ông ta đến gần, cô đã nặng sẵn một nụ cười với ông ta, chủ động tiến lên mà chào.

- *Chương tổng, chúc ông một buổi tối thật tốt!*

Ông ta cười gật gù, nhẹ đưa tay ra để bắt tay với cô lấy lệ.

- *Lăng tiểu thư, khách khi quá rồi, chúng ta đều là người một nhà, không nên, không nên khách khí.*

"*Ách, ông với Lăng Khẩu Thiên thì đúng hơn, tôi và ông nguyên lai chẳng có gì liên quan đến nhau.*"

Cô nhìn người đàn ông già tuổi, tóc đã hoa râm, hơi tròn, bụng bia phệ xuống khiến cô ghét mắt vô cùng. Với lại ánh mắt ông ta nhìn cô rất đáng trách, cô cố gắng không nổi da gà để bắt tay với ông ta.

Đây quả là cả một bầu trời giả tạo. Ghét ai đó nhưng vẫn đối nhau như không có chuyện gì. Cô lúc này mới nhận ra thì ra cô hơn họ ở chỗ, cô có thể tự do thể hiện cảm xúc của mình. Cô không cần lo ngại nhiều thứ vì trong tay cô không có gì.

Cô cầm lấy ly rượu trong tay Tiểu A, cô không biết uống nhưng cô có biết Lăng Khẩu Thiên uống rượu rất mạnh nên cô bắt chước cầm lấy mà kính ông ta một ly. Chương tổng cười híp mắt khiến cô chán ghét vô cùng.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, không có bóng dáng đó. Nhìn ra cửa, khách ra vào ùng ùng nhưng vẫn không thấy. Cô nhíu mày, cô quan tâm làm gì. Hần mà tham dự thì ai cũng biết rồi, cô chưa nghe gì thì là hẳn không tới hoặc chưa tới.

Cô xoay người nhìn thấy ông Lăng ở phía xa, cô nhớ lời Tiểu A dặn mà từ từ tiến lại gần ông, cô buồn bực nhìn xuống váy cô lê thê lết thảm, quả thực thảm họa đối với cô, cô chỉ muốn hiện tại buộc váy cao lên, gờ luôn đôi giày cao gót làm cô đau chân muốn chết.

Nhưng vì hình tượng của Lăng Khấu Thiên thanh cao, cô phải cố gắng rồi!

Tiểu A phía sau lại lẩm bẩm với cô "*Bác Dương trước mắt cô, Lăng Khấu Thiên có mối quan hệ khá tốt với ông ấy. Cô cũng chỉ kính rượu và chào hỏi là được. Không muốn nói nhiều thì đừng nói gì thêm.*"

Cô lại gật đầu và làm theo như vậy. Cô tưởng tượng cô như một đứa con nít, như hồi nhỏ gặp người lớn, mẹ cô đều bảo đây là ai và dặn dò cô này nọ, không được phá phách làm loạn.

Nhưng cô chưa bao giờ tham dự một buổi tiệc hoành tráng như vậy bao giờ, bắt quá là mẹ cô nấu ăn ở nhà rồi mời khách lại nhà. Đôi khi gia đình nhỏ của cô chờ dài cô cũng không ai đến, cô đói mồm meo nhưng không dám rên rỉ lời nào vì cô biết ai cũng đói chứ không riêng cô. Lúc đấy, ba cô mới ngậm ngùi bảo cả nhà ăn, cô mới vui vẻ như bắt được vàng mà cầm đưa lên. Cô đủ hiểu họ khinh thường gia đình cô cỡ nào!

Nghĩ đến bà và mẹ, cô không biết phản ứng của họ thế nào khi chuyển đi đến nơi xa lạ như vậy, nên cô nhất quyết bản thân phải yêu cầu Lăng gia cho gặp họ một phen mới vừa lòng.

Nếu cô mà biết họ đối xử không tốt với bà và mẹ cô, cô không lo bởi thường hợp đồng, cô sẽ ngay lập tức đình chỉ. Xé hợp đồng thành trăm mảnh, vì cô cố gắng là đem lại hạnh phúc cho bà và mẹ. Nay cô có tiền nhưng họ sống không dễ chịu thì thà cô không cần làm nữa.

Ông Lăng cười với cô, đôi mắt nhăn nheo, đầy vết chân chim nhưng vẫn không thể làm lu mờ một thời đẹp trai tuấn lãng của ông. Ông tự nhiên khoác vai cô, làm cô có chút không tự nhiên mà cứng cả người nhưng không dám tránh xa. Dù sao đây chính là chủ nhân Lăng gia, cô không thể làm ông phật ý.

- *Bác Dương, kính bác một ly.*

- *Con bé này, càng lớn càng xinh đẹp, có thể gả cho Dương Chân được rồi đúng không ông?*

Ông Lăng có vẻ khó xử nhưng sau đó cười phá lên.

- *Ông đánh giá Khấu Thiên nhà tôi cao quá rồi, con bé vẫn như con nít thôi! Thời gian chắc hẳn bỏ rơi con bé nên nó nhìn bề ngoài thì càng lớn nhưng tâm hồn lại là nhỏ tí.*

Cô cũng cười cười mà ực hết cả ly rượu vào bụng trống rỗng. Bụng cô rất tốt cô không sợ đau bụng nhưng sợ nó sẽ quặng lên. Cô đi thêm vài bàn nữa cùng ông Lăng. Nghe bên tai toàn lời khen cô xinh đẹp, cô phát ngáy. Lúc đầu nghe đến cô thừa nhận cô rất thích nhưng nghe nhiều quá thì không phải hay.

Đến giờ khai mạc, ông Lăng rời chỗ, dần bước lên sân khấu, ánh đèn dừng một chỗ, ngay chỗ phát biểu. Cả sân im lặng, tối đèn lại. Ai cũng hướng mắt đến phía đèn sáng. Ông Lăng chừng chặc đứng thẳng người, cầm micro kê miệng mà nói.

- *Xin chào tất cả mọi người, hôm nay Lăng gia tổ chức buổi tiệc này là ngụ ý chính muốn chúc mừng dự án khai thác đất đai của chúng tôi, có sự góp mặt của nhiều tân thị khách. Hoan nghênh chung.*

Ông vừa rời micro thì lại xuất hiện người dẫn chương trình mà tạo ra các trò chơi giải trí như bốc thăm, tìm vật bị che lấp, ảo thuật nhưng cô lại không thấy có gì thú vị.

Chết tiệt!

Nỗi đau ở chân khiến cô hít thở không thông, chỉ muốn tìm nơi nào đó ngồi nghỉ nhưng phía ngoài cổng lại có bóng dáng BMW sừng sững đậu lại, bảo vệ đứng xoay quanh mà hồi hải mở cửa, không dám chậm trễ. Đứng từ xa đã uy nghiêm như vậy!

Khiến cô không còn nhớ bàn chân đau rát mà mắt nhìn chăm chăm phía cửa, không có nửa điểm muốn dời mắt.

Buổi lễ người ta đã khai mạc rồi nhưng Tích Lăng mới đến, rõ ràng không tôn trọng chủ trì. Nhưng bất chấp hần đến trễ, hần vẫn được tiếp đón nồng hậu nhất ở đây, ai cũng đứng vây xung quanh hần, nhìn hần với ánh mắt ngưỡng mộ như thể hần là vua chúa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Liệu một năm sau, anh còn nhớ đến em?

Hần phong độ ngời ngời, gương mặt lãnh đạm bước ra khỏi xe, động tác đều hoàn mỹ như nhau.

Tây trang hần ăn mặc thoải mái, thoát hai cúc áo, xương quai xanh nổi lên rõ ràng cùng làn da bánh mật khoẻ khắn vô cùng quyến rũ. Khiến nữ nhân xung quanh cô hò hét như nê.

Cánh phóng viên vừa thấy lão đại thương giới thực sự đến thì liền chạy đến như mèo gặp mỡ. Nhưng hắn lại khoác tay lên cửa xe, lạnh lùng nhìn đám phóng viên, khiến họ không dám tiến lên, đều lần lượt lui xuống.

Hắn quả là ác ma không ai dám đến gần. Một ánh mắt lãnh đạm của hắn bằng sự đồ mồ hôi của mười bảo vệ tản cánh phóng viên. Cô thầm xuyt xoa, ánh mắt đặt ở hắn vô cùng chăm chú. Cô cũng không biết bản thân lại có cái nhìn như vậy.

Bỗng ở cửa đối diện xuất hiện nữ nhân, xinh đẹp tựa tiên giáng trần, hờ tảo bạo hơn cô rất nhiều khiến cô cảm thấy tự dưng mất mẽ hơn lúc nãy, cảm thấy nhột nhột toàn thân. Cô không biết bản thân nhìn đến nữ nhân đó thì có cảm giác thế nào! Hay buồn thay Lăng Khẩu Thiên, Tích Lăng là chồng tương lai của Lăng Khẩu Thiên nhưng nay dự tiệc lại làm bạn tiệc với nữ nhân khác, nếu Lăng Khẩu Thiên ở đây thì có cảm giác biến hoá thế nào.

Nhưng cô nghĩ Lăng Khẩu Thiên bỏ trốn thì chắc hẳn nếu hiện tại Lăng Khẩu Thiên ở đây thì sẽ hờ hững lướt qua như người lạ chẳng?

Cô chớp mắt liền nhận ra nữ nhân đó, là Lý Dân Sur - người mẫu ảnh được săn đón hiện nay, nổi danh rất mau chóng nhờ một bức ảnh chụp lên tung trên mạng, cô cũng không phải chú ý lắm nhưng một lần cô lướt web thì tiện tay xem thôi. Mới thời gian ngắn nhưng sự tìm kiếm mục Lý Dân Sur là đứng đầu.

Tiểu tam của Tích Lăng, chắc chắn là kẻ thù của Lăng Khẩu Thiên.

Nhìn Lý Dân Sur cười ngọt ngào, lung linh vô cùng mà khoác tay Tích Lăng như một mỹ mạo tinh linh. Cô bỗng thấy có chút khó chịu, đây là cảm giác gì? Cô ghen à!

Không! Cô sẽ không rảnh để quan tâm chuyện ruồi bu này.

Cô tự an ủi "Lý Dân Sur chắc chắn không hợp bằng Lăng Khẩu Thiên, nếu không anh ta sẽ không cưới Lăng Khẩu Thiên rồi! Dù sao anh ta cũng yêu thích Lăng Khẩu Thiên hơn. Mọi chuyện này đều không liên quan đến mày Hy Hy, mày nên làm khán giả ngoài lề xem thôi."

Mi tâm đẹp cô ngày càng nhận nhỏ vì đau đớn. Cô không thể nhìn nữa, cô nhờ vào vị trí không ai thấy này mà vắt chân đi tìm nơi thoát thân và cũng là muốn hắn tránh xa cô càng tốt. Nhưng từ lúc bước vào, Tích Lăng liếc sơ qua liền nhìn thấy cô đứng ở góc khuất. Cô sao có thể thoát khỏi mắt hắn. Bỗng có lực đạo mạnh mẽ hồi thúc hắn đuổi theo cô, Tích Lăng lại muốn trêu chọc cô nhưng nhìn thấy cô cong cong vẹo vẹo người thì hắn nhủ mày.

Hắn buông tay Lý Dân Sur, Lý Dân Sur cũng không dám kêu ca, Lý Dân Sur chỉ cần xuất hiện với anh một đêm thì qua ngày mai càng trở thành nữ hoàng nên cố gắng chụp với anh thật nhiều tấm ảnh vì cô cũng không dễ dàng gì mà được xuất hiện với anh thế này đâu, Lý Dân Sur phải cố gắng rất nhiều. Thấy anh không quan tâm càng khiến Lý Dân Sur hài lòng.

Thật đáng thương Lý Dân Sur!

Cô đi từ từ dựa vào tường mà ra phía sau, cô đau quá nhưng nhìn thấy xung quanh vẫn có người, cô không dám cời giày ra khỏi chân nên vẫn phải cẩn thận.

Bỗng phía sau vang lên tiếng gọi uy nghiêm quen thuộc khiến cô căng cứng cả người.

- Lăng Khẩu Thiên!

Cô bỗng tự dưng sợ hãi, không quay đầu, ngược lại cắn môi mà thực mạng chạy, hắn phía sau cũng mau chóng bước theo cô phía sau.

Nhưng váy dài và giày cao gót như vậy cô quả thực trớ chọi với đá.

Cô chỉ còn cách vén đuôi lông thông phía sau lên cao khiến bộ dáng cô vô cùng buồn cười, cô định khom xuống cời đôi giày phiền toái làm chân cô sưng lên rất đau nhưng mắt thấy Tích Lăng sắp đuổi kịp thì không dám chậm trễ mà chạy tiếp, đến phía sau hậu trường là một cảnh hòn non bộ nhân tạo có ghế ngồi thoải mái nghỉ ngơi nhưng cô không ngờ nó lại có bậc thang, cô vì không để ý mà dẫm vào vấy, giày cao gót để cao nhọn khiến cô không đứng vững, thân thể cô lắc lư dữ dội và cả hơi men làm cô choáng, cô chẳng thể làm gì.

Cô hét lớn.

- Áaaaaaaaa.....

Tiếng hét thất thanh chứng minh cô sợ hãi, cô mà té xuống dưới thì nhất định phải gãy tay chân hay gương mặt méo mó thôi! Cô nghĩ đến cũng thấy tuyệt vọng, cô biết cô vùng vẫy thế nào cũng là kết cục phải ngã, nhưng cô ngược lại có vòng tay ấm áp ôm lấy cô. Cô theo bản năng sợ ngã mà chới với ôm vai người đỡ cô.

Là Tích Lăng!

Cô còn đang bất ngờ sao hắn lại phản xạ nhanh như vậy thì hắn đã bế ngang cô lên khiến cô hốt hoảng, nhưng rất chắc chắn khiến cô từ từ thả lỏng, cô vừa mệt vừa đau, tim cô đập nhanh khiến nhịp thở cô ngày càng nhanh và hối hả.

Cô cả thân thể nóng rực như có ngọn lửa hơ qua cô. Cô cảm giác nóng vô cùng! Cô đỏ mặt mà không dám nhìn hắn và đầu óc cô trống rỗng, cô cảm nhận rõ ràng từng ngón tay thon dài kia đang ôm lấy eo cô thật chặt.

Hắn nhìn nữ nhân nhỏ bé thẹn thùng trong lòng thì càng động lòng, nhưng nhìn đến lễ phục táo bạo cô đang vận trên người thì nhũ mào kiêu căng lại. Hắn đưa mắt xung quanh, thấy băng ghế ngồi mới một tay bé cô đến đây rồi nhẹ đặt xuống như sợ làm cô bị thương.

- Là nghe tôi gọi, sao lại có ý bỏ chạy?

Cô cảm giác chân thật vô cùng, đặt tay lên ngực cô phập phồng dữ dội, nghe thấy giọng điệu hắn như tra khảo phạm nhân thì làm cô thập phần sợ hãi, cô nín chặt môi, không biết phải nói thế nào cho phải. Không khí này chẳng khác nào là cô đang trong phòng thẩm vấn.

Chẳng lẽ cô trả lời hắn là cô không muốn gặp hắn hay tiếp xúc với hắn? Cô không muốn làm bà Lăng thất vọng về cô?

Cô cảm thấy im lặng là tốt nhất, cô bạo gan quay đầu như thể không nghe Tích Lăng hắn nói gì, khiến hắn bức tức, vươn tay nắm chặt cổ cô, khiến cô nhất thiết phải nhìn hắn khiến cô đau đớn vô cùng, nhưng không dám kháng cự. Cô biết nếu cô chống cự thì hắn sẽ thực sự tức điên lên, cô biết hắn là thích người khác phục tùng, không thích chống cự.

Cô cứ như búp bê không não, tùy hắn muốn làm gì thì làm. Cầm cô như thể muốn nắm lấy vì hắn mạnh tay; cô có chút nhũ mào liễu, cánh môi phớt hồng run rẩy.

Nhưng hắn đã sợ ý dẫn phải chân cô khiến cô đau nhói mà hít vào miệng từng ngụm khí lạnh. Cô đau đến nước mắt cũng ứa chảy ra mặc dù cô liên tục đưa tay lau đi, cả gương mặt xinh đẹp chẳng còn giọt máu, môi khô nứt trắng bệch khó coi.

Hắn ngồi khom xuống trước mặt cô, mùi rượu xộc lên mũi khiến hắn nhũ mào, cầm chân cô mà đưa lên cao; mới phát hiện nó đã sưng đỏ thập phần và ở phần đầu ngón chân bị bong da găm máu. Hắn nhìn cô liên tục giận không nói nên lời.

Nữ nhân như cô quả thực ngu ngốc. Khiến hắn phải thay đổi cái nhìn, nữ nhân trước mắt hắn thật sự là tiểu thư đài cát sao?

- Cô nào tàn sao? Chân đau như vậy lại không chịu cởi nó ra.

Hắn mắng cô xong, trực tiếp lấy giày cô mà quăng đi khiến cô tròn tròn mắt.

- Anh quăng như vậy, em lấy gì mang đây?

Hắn không trả lời, đặt lên cô đầu gối hắn khiến cô có chút chật vật, hắn nhẹ đưa tay lên mà xoa bóp cho cô. Cô nước mắt ra càng dữ dội hơn ban nãy, hắn lại nhẹ tay hơn, hắn tưởng hắn làm cô đau.

Nhưng không phải, cô là đang cảm động, không thể ngăn nhịp tim bản thân ngày càng nhanh.

Cô thẫn thờ, cô có say mà hoa mắt?

Con gió thổi qua, khiến tóc mai cô bay lơ đãng, mỹ mạo vô cùng khiến hắn không chút rời mắt, cô lại ngại ngùng mà né tránh ánh mắt hắn.

Hiện tại, xung quanh chỉ có hai người, chỉ phía xa hơn mới nghe tiếng buổi tiệc ồn ào.

"Lăng Khẩu Thiên, tôi có thể mượn người đàn ông của cô một chút không? Yên tâm, tôi chỉ muốn an ủi bản thân một chút."

- Tích...Lăng, cảm ơn anh.

Hắn nghe cô gọi tên hắn thân mật như vậy, cả người bỗng cứng đờ, một giây sau, cô lại nhào đến bắt ngờ ôm hắn khiến hắn chưa kịp tiếp thu mà ngã ngửa một chỗ.

Hắn có thể cảm nhận được cơ thể cô mềm mại vô cùng mà sát dính vào hắn khiến hắn thở dồn dập, gương mặt tuấn lãng của hắn phía sau cô biến hóa rất nhanh lại trở lại bình thường, chỉ là cả khoan miệng đều khô rát.

Hắn đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô, khiến cô dựa vào lồng ngực hắn càng thêm tim đập nhanh; càng ôm chặt hơn. Chỉ có ở bên cạnh Tích Lăng, cô cảm thấy an toàn nhất. Vì cô biết, hắn sẽ bảo vệ cô vô điều kiện.

Bỗng nụ cười cô cứng đờ, cô đang làm gì thế này, một giây sau cô liền hối hận bản thân làm như vậy. Cô nhận thấy bản thân ngày càng yêu thích Tích Lăng hơn, đây chính là điều khiến cô sợ hãi lo lắng nhưng nó cũng lắng đọng đến, cô lầm nhảm dù sao 1 năm cũng là thời gian không ngắn.

Cô bỗng lùi về thì liền bị hắn giữ chặt khiến cô không tài nào nhúc nhích mình, cả cơ thể nhỏ nhắn của cô đều bị hắn che lấp và cả lòng cô cũng bị hình ảnh tuấn tú gương mặt của hắn che lấp. Hương nước hoa từ cơ thể hắn xộc lên mũi cô, không còn cảm thấy khó chịu như ban đầu nữa mà thay vào đó càng thấy hắn phong lưu tuấn trí.

Đúng chuẩn hình ảnh nam nhân cô yêu thích nhưng...Tích Lăng đối với cô mà nói, là cô trèo cao té đau mà thôi!

Một giây trước cô còn ở thiên đàn bay bổng, giây sau liền rơi xuống trần thế hiện thực. Đây chính là điều cô phải thường xuyên nếm trải, không có cách khác chối bỏ.

"*Liệu một năm sau, anh còn nhớ đến em? Nhớ đến em ngây ngốc ngẩn ngơ mà ôm anh như hiện tại.*" Cô bất quá chỉ dám hỏi bản thân.

Bỗng con buồn ngủ ập tới, cô liền dựa vào hán mà thiếp đi, cô không thể chống chọi với sự ảo giác và mắt cô rất nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: "phụt...."

Tích Lăng đen mặt vỗ vai cô đang dựa vào ngực anh, cô vô lực mà hoàn toàn dựa vào bàn tay níu giữ cô, nếu không cô đã nằm sấp xuống nền đất lạnh thảm hại. Tích Lăng cảm giác hán là đang bị cô lợi dụng, cô tưởng hán là cái gối à?

Cô đã không còn biết trời đất, tiếng hán gọi vẫn không thềm lên tiếng.

Hán ôm ngang cô lên ghế, cho cô nằm ở đấy, còn bản thân thì ngồi bên cạnh mà chờ cô dậy. Hán nhìn sườn mặt cô đỏ ửng, cánh môi mím chặt, nằm co ro trên ghế. Hán cứ nhìn chòng chọc vào tư thế ngủ của cô. Đây là biểu hiện cô cảm thấy không an toàn, cô co ro để ôm lấy bảo vệ bản thân?

Hán thắc mắc, cô là đại tiểu thư Lăng gia sung sướng như vậy, đi đến đâu, ở đó đều cúi đầu với cô. Như vậy còn chưa đủ an toàn?

Hán xung quanh đều ẩn nấp nguy hiểm nhưng hán chưa giờ cảm thấy sợ hãi, hán là người rất có dũng khí. Cảnh bom đạn bay hán cũng đã từng trải qua nhưng chưa bao giờ hoảng loạn. Nhưng nay thấy cô run hai cánh môi thì tận sâu trong lòng hán run lay bầy. Hán vẫn không hiểu được cảm giác hán đối cô là thế nào, hán không thể hiểu, cảm giác này rất lạ.

- B...à...b...à....b...à....

Nghे giọng cô lớ mớ lắm nhỉ, hán không thể nghe rõ là gì nên hán kê sát tai vào cô.

Cô đang mơ thấy bà cô đang gọi cô, cô không biết cảm giác bất an này là ngẫu hứng đến hay thật sự như vậy. Cô thấy bà đứng ở đó nhưng cô có gọi thế nào bà cô cũng không trả lời cô, cô có réo tê hết cả miệng cũng không quay lại nhìn cô. Cô khóc lóc chạy theo nhưng cô càng chạy bà cô càng xích ra bằng tay cô chạy. Cô thấy lưỡi hái đỏ đầy máu me rơi từ trên xuống ngay nơi bà cô, cô chẳng thể đi đến, chỉ có thể chôn chân, nhìn nó mang bà cô đi.

Cô bất lực khóc, cô quỳ xuống mà vái lạy, đến trán cô cũng đỏ hán lên ghế người nhưng nó vẫn không dừng lại, nó vẫn đưa bà cô đi ngày càng xa rồi mất dần.

Hán lúng túng chân tay, quýnh quáng không biết làm sao như một chàng thanh niên lúng túng trước nữ nhân, vội vươn tay cầm lên tay cô thì cô cầm chặt tay hán mà áp đầu vào.

Nếu ai có thấy hán và cô lúc này thì ôm bụng cười mất.

Hán thấy cô lại ngủ như vậy nên thử rút tay mấy lần nhưng đều không được, sợ sẽ làm cô tỉnh giấc nên hán cứ để tay như vậy.

Ấn tượng lúc đầu của hán với Lăng Khẩu Thiên là gì nhỉ? Lần đầu tiên hán gặp Lăng Khẩu Thiên ở buổi đấu giá trên bảo, Lăng Khẩu Thiên mạnh mẽ đập bàn mà ra giá mua đứt chiếc vòng ngọc trai thiên nhiên, là bảo vật của Từ gia gần 100 năm. Lúc đấy hán đã rất ngạc nhiên nhưng vẫn ngồi xem kịch, không muốn tranh vì hán lấy chiếc vòng ấy cũng chẳng làm gì.

Lần thứ hai là ở trường đua ngựa Tuấn Trường Mã, Lăng Khẩu Thiên có vẻ rất thành thực đường đua như thể ngày nào Lăng Khẩu Thiên cũng phi ngựa ở nơi này, hán cảm thấy cô gái này rất thú vị nhưng vẫn không có hứng thú, trừ bỏ Lăng Khẩu Thiên cười với hán, hán cũng đi lướt qua như không thấy. Nhưng hán tin Lăng Khẩu Thiên sẽ mang về cho hán món lời, hán cá cược con hắc mã của cô, quả thực nó đã thắng cuộc. Chung cuộc năm ván, hán đoán đều không lệch chút nào. Năm con mã hán chọn mỗi lượt đều về nhất một cách thuận lợi.

Hán quả thực suy đoán đều không sai, lần nào cũng không sai. Lần đó giúp hán hạ đứt cả Từ gia, các thương nghiệp nghiên cứu đá quý gãy dựng lâu năm đều mất trắng mà rơi vào tay hán.

Hán tự cười nhạo, đẳng cấp và bản lĩnh của hán không phải là thể hiện ở việc giành lấy chiếc vòng ngọc trai, mà là ở chuyển nhượng toàn bộ sản nghiệp Từ thị bằng tên mới, chủ nhân mới là Tích thị hán - Tích Lăng. Tất nhiên bản lĩnh Lăng Khẩu Thiên là đủ lớn rồi nhưng hán là đàn ông, phải thay phụ nữ làm việc lớn hơn.

Lần thứ ba là ở đâu? Hán đã quên mất, vì hán không có ấn tượng với lần đó. Chỉ có hai lần trước, trong trí nhớ của hán có sự tồn tại của Lăng Khẩu Thiên, nhưng Lăng Khẩu Thiên hiện tại dường như vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Có thể nói xa lạ là tính cách của cô, còn quen thuộc thì chắc là gương mặt của cô không thay đổi. Chỉ là vẻ đẹp cô mềm mại hơn khiến hán thích mắt và cả sự năng nổ đúng chỗ khiến hán trúng tim đen mà dần có hảo khí với cô.

Bổng Tiểu A ở đầu chạy xông xộc đến, thở gấp gấp mà nhìn hần, hần lạnh lùng nhìn Tiểu A khiến Tiểu A có chút trùng bước.

- *Tích tổng, tôi nhận lệnh mang Lăng tiểu thư trở về Lăng gia.*

Hần liếc mắt đến cô đang ôm tay hần mà ngủ ngon lành mà quay đầu nhìn Tiểu A đang gấp gấp thể hiện ra mặt. Hần hít mắt đáng sợ, khí phách toả ra xung quanh hần mà lực khiến Tiểu A cũng phát khiếp.

- *Không cần, tôi quản được cô ấy. Cậu đi đi!*

Tiểu A nghe như vậy cũng chẳng thể nói gì nên quay đầu bỏ đi, chỉ thầm cầu nguyện cô đừng làm nhảm bậy là được. Đây đúng là lỗi của anh vì anh đã để cô tiếp rượu, đây là cô đã quá mệt mỏi nên không kìm được thiếp đi. Đáng về ôm cánh tay hần ngủ thì đã quá rõ ràng.

Tiểu A trở về nhắn với ông Lăng, ông Lăng cười tươi nói với anh không cần bận tâm, ông đứng là rất cao hứng nhưng bà Lăng thì ngược lại, bà run lấy bầy.

Hần gọi thư ký Mộ đến rước hần, cuộc gọi vừa tắt cũng là có người thông báo với hần xe đã đến. Hần không cho ai chạm vào cô, chính tay hần bế cô lên. Khiến bao người trở mặt.

Hần cứ tưởng cô ngủ lâu như vậy, có lẽ tiệc cũng tàn rồi nhưng vẫn còn đông thế này, lý do đơn giản là hần còn chưa bước ra khỏi, ai dám bỏ về? Cảnh phóng viên cũng thừa dịp mà chụp vài tấm ảnh mang cô rời đi.

Lý Dân Sur thấy cảnh này cũng cứng đờ người nhưng không dám chạy lại gần hỏi hần thế nào? Lý Dân Sur chỉ biết cụp mắt và tự trở về. Lý Dân Sur có lẽ lúc đầu đã hiểu tới cuối sẽ như vậy vì Lý Dân Sur có mơ hần đưa cô về thì cũng không thể.

Đồng hồ đính rồng kim cương trên tay hần chói lóa, phát sáng càng thể hiện nam tính. Đienne đúng hai giờ đêm.

Hần đưa cô đến dinh thự riêng của hần, hầu nhân thấy hần đưa nữ nhân về nhà thì ngạc nhiên vô cùng vì hần luôn luôn không đem nữ nhân về dinh thự riêng. Nếu có thì hần mang đến dinh thự Tích Viên. Nơi đây có số lượng hầu nhân gấp đôi nơi này để dọn dẹp bãi chiến trường sau đêm kịch liệt của hần. Hầu nhân ở dinh thự riêng của hần chỉ vồn vẹn 5 người, họ nghe nói Tích Viên lúc nào cũng như bãi tha ma. Trừ ban đêm ra thì buổi sáng vắng lặng như tờ, hần rất ít ở nơi đây.

Vì ai cũng biết bệnh sạch sẽ của hần nên không dám làm qua loa, mọi góc ngách đều không dám bắn một hạt bụi.

Hần mang cô trực tiếp đặt lên giường của hần, hần vào phòng tắm mà xả nước toàn thân, hần phải tắm nước lạnh, nếu không cô sẽ chết với hần mất, hần thở dồn dập nghĩ đến thân thể nõn nà của cô, khiến hần không ngừng khó chịu.

Cô vì nắm xuống nệm êm mà càng dễ chịu. Cô lăn lộn, ôm lấy chiếc gối hần nằm mà úp mặt ngủ tiếp. Vẫn không mấy mấy nghĩ gì.

Hần tắm xong, chần người khô xong thì thay đổi đồ thoải mái mà đi ngủ. Hần không ra thư phòng ngủ mà trực tiếp lên giường, nằm ngủ cùng cô. Cô đôi khi ngọ nguậy khiến hần ngủ chẳng được lúc nào, hần phát hiện nếu hần ôm cô thì hần sẽ không có cơ hội ngủ yên nên hần quyết định nằm ngược hướng quay lưng về phía cô, hần đến giờ vẫn không tin bản thân có thể dịu dàng và chịu đựng ai đó như vậy.

Hần nhất quyết không đụng đến cô khi cô trong tình trạng không tỉnh táo. Hần mà bất chấp đụng chạm cô như vậy khiến hần thực không có mặt mũi nam nhân. Chẳng khác nào hần cưỡng hiếp cô. Hần thích nhất vẫn là người tình ta nguyện! Cô tỉnh táo mà nhìn hần ăn cô, hần càng thích thú hơn là "làm ăn" với cái xác trống rỗng đầu óc.

Hần cầm điện thoại, nhấn một tin nhắn vồn vẹn cho thư ký Mộ, thư ký Mộ liền không dám chậm trễ mà đi giải quyết.

Hần bỗng thấy cô lăn lộn dữ dội hơn, xoay người thì liền thấy cô quờ quạng mà kéo chiếc váy ra khỏi người cô. Hần hít thở không thông, lồng ngực lên tiếng, hần tay hần nắm chặt với nhau kìm nén.

Cô cảm thấy ngứa ngáy vô cùng, lễ phục kim tuyến đầy cộm của cô, khiến cô không thể ngủ ngon được. Nhưng cô lại chẳng biết ai đó đang nhìn cô với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống cô, hiện tại cô chỉ còn sót lại đồ lót, nhưng cô lại ngày càng xích lại gần hần mà tìm kiếm hơi ấm từ hần, cô ngọ nguậy trong lòng hần, gác chân lên hần mà ngủ, hần như bị bạch tuột như cô cuốn lấy *"phụt....", nhìn xuống thân thể cô trắng nõn mịn màng không tỳ vết, trong lòng hần như có đàn kiến bò đi bò lại, hần khó chịu chết đi được, khóc không ra nước mắt.

*cười không nhặt được hàm

Hần không ngờ Tích Lăng hần lại có lúc phải khốn đốn như vậy!

Sáng tinh dậy, cô hoảng hốt vì xung quanh sự xa lạ ập tới, đây không phải Lăng gia, vậy đây là đâu? Cô đau đầu vô cùng, như bị búa đao bổ xuống như nhau, miệng cô vẫn còn mùi rượu nên mang cho cô một chút nhớ, lúc tối cô đi tham dự buổi tiệc chúc mừng dự án của Lăng gia, sau đó cô tiếp rượu, sau đó cô gặp rồi Tích Lăng, rồi sau đó....

Cô đánh vào đầu bản thân vì cô không thể nhớ ra sau đó cô rốt cuộc làm cái gì. Cô nhìn xuống bản thân chỉ còn đồ lót thì càng hoảng hốt.

Cô sợ hãi giật bản mình mà che chắn trở lại người cô vì cửa bỗng mở ra, thức ăn được mang vào khiến cô nuốt nước bọt nhìn thức ăn hương thơm ngào

ngạt xông vào mũi cô, khiến tuyến nước bọt hoạt động mãnh liệt nhưng cô không thể để thức ăn làm mất đi suy nghĩ. Cô cần biết cô đang ở đâu mới được.

- *Lăng tiểu thư, mời dùng bữa sáng.*

Thấy hầu nhân cười cười, cô không hiểu chuyện gì mà tò mò nhìn hầu nhân đứng đó bạn bàn cho cô.

- *Lăng tiểu thư thực có mị lực. Đứng 4h sáng, chủ nhân đã rời khỏi giường ôm chiếc gối chạy vào thư phòng.*

Chủ nhân? Chạy vào thư phòng? Rốt cuộc là sao đây. Cô vô đầu, rồi như tơ vò. Cô mò mẫm nhìn ngắm khắp cơ thể bản thân và cô cam đoan chủ nhân gì đó vẫn chưa đụng đến cô.

Bụng cô khua rồn rang vì chiếc bụng ẹp ẹp trống rỗng nhưng cô lại không dám xuống giường vì hầu nhân vẫn còn đang đứng đấy "chiêm ngưỡng" vẻ đẹp của cô một cách lộ liễu. Cô thẹn thùng mà gật đầu.

- *Ra ngoài đi.*

Cánh cửa vừa khép, cô liền nhanh tay vớ lấy chiếc áo sơ mi của hần ủi thẳng thơm mà mặc vào, đến mùi hương của hần vẫn còn vương trên áo khiến cô nhận ra, thì ra chủ nhân trong miệng họ bảo là Tích Lăng. Lúc đây cô mới an tâm, như hổ đói mà nhào đến bàn ăn.

Cô lúc đầu còn sợ sệt, sợ chuốc độc vào thức ăn cho cô nhưng nghe đến Tích Lăng thì cô an tâm hơn. Hần thực tốt với cô. À không! Là Lăng Khẩu Thiên mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đã nói cấp cho cô, thì liền là của cô

Cô sốt ruột mà muốn rời khỏi đây ngay lập tức, nhưng sẵn cô đang bên ngoài, cô có thể đến thăm bà và mẹ cô tiện thể.

Dù sao áo somi của hần dài đến đầu gối cô, coi như hôm nay cô ăn mặc có chút quái dị đi, đợi khi cô đến dinh thự Ngự Tây thì cô sẽ tìm cách thay sau.

Nhưng trước hết cô phải nhai hết bánh mì trong miệng, cô nhìn xung quanh phòng hần, quả thực nhạt nhẽo y như hần. Không có gì bắt mắt cô, chỉ có căn phòng toàn bộ đều chủ đạo xám xịt một cục, cô có thể nghe mùi hương của hần khắp mọi nơi và đặc biệt là mùi son tường mới.

Cô xoay người, cầm điện thoại của Lăng Khẩu Thiên đặt vào túi áo somi lớn, cô như đang đóng phim hành động mà cẩn thận từng chút một.

Lăng Khẩu Thiên bỏ trốn còn để lại điện thoại, vậy có tìm cô ta đăng trời!

Nhưng cô cũng thấy điện thoại của Lăng Khẩu Thiên đặc biệt nhảm chán, hàng ngày đều chẳng có ai gọi tới hay nhắn tin gì cả. Chỉ có danh bạ đầy số liên lạc và hình ảnh cô ta tự sướng. Quả thực cô ta rất giống cô, chỉ có cô nhìn vào thì liền thấy khác biệt. Cô không hiểu là cô nhìn với ánh mắt của cô là không giống hay với cái nhìn khách quan.

Đây không phải là lúc cô nghĩ nhảm, cô mở cửa ra khỏi phòng, bên ngoài là đặc biệt đơn giản, nguyên cả dinh thự rộng lớn đều xám xịt khiến cô có suy nghĩ, chắc hẳn hần ta rất tiêu không ít tiền để mua sơn đầu nhĩ? Nhưng hần làm sao lại thiếu tiền, hần có thể sơn hết cái Trung Quốc này còn có thể, chứ nói chi chỉ có cái dinh thự nguy nga này.

Cô thắc mắc, hần cứng nhắc như vậy, chỉ số IQ cao ngất ngưỡng nhưng EQ lại thấp một cách thậm tệ, lại có nhiều nữ nhân muốn leo lên giường hần, yêu áp hần. Mê tiền, mê sắc, hay mê quyền lực của hần?

Cô phỏng đoán là có lẽ tất cả, con người ta rất có nhiều khát vọng mà, thứ gì không có được thì càng ao ước được có. Gián tiếp hay trực tiếp đều muốn đạt được.

Cô đã xuống hết một vòng cầu thang xoay, cô thắc mắc, rõ ràng những người giàu có, có tiền tài dư dả là để khiến họ mỗi chân hằng ngày a! Xây nhà lớn như vậy để làm gì, cô mới đi có một chút đã muốn đau nhức hết cả chân. Chẳng phải xây giống nhà cũ của cô là tốt nhất sao, đựng một cái liền tới nhà bếp, đựng một cái liền đến ngay phòng ngủ, tiện lợi vô cùng. Chẳng cần xoắn não để tìm kiếm, đúng là có tiền sinh rảnh rồi mà!

Cô thấy hầu nhân tất bật dọn dẹp thì không muốn làm phiền đến họ, vì cô cũng có làm qua các công việc này và thấy nó rất nặng nhọc, có khi cô xây xước quên mất thoa kem dưỡng ẩm tay chân thì liền bị nứt nẻ gớm máu ghê người hay một thừ người.

Cô chỉ nói qua loa với hầu nhân một chút, rồi cô một mạch đi thẳng ra khỏi cửa, lại là cô phải cẩn thận đi qua cái sân rộng vài trăm dặm, cô nhìn xa xa có cái hồ bơi lớn trong vắt như suối khiến cô muốn nhảy xuống tắm ngay dưới cái thời tiết oi bức này nhưng cô còn đang gấp.

May là đây nằm ở trung tâm nên taxi chạy vòng vòng tìm khách như nêm, việc cô tìm ra taxi không khó.

Ngồi trên taxi, cô luôn ngại nhìn lên tài xế trẻ, cô xem anh ta có nhìn cách ăn mặc quái lạ của cô hay không? Cô cũng có chút thẹn chứ không phải không có nhưng anh ta một chút cũng không để ý khiến cô thờ phào nhẹ nhõm như bâng.

Bỗng cô suy nghĩ đến vấn đề, khi cô đến dinh thự Ngự Tây, có người báo cáo lại với Tiểu A thì họ có tức giận với cô không? Hay bà Lăng nghe thấy cô vận áo của Tích Lăng, thì sẽ có suy nghĩ như thế nào? Nhìn cô ra sao? Là người đàn bà ti tiện a, hay nổi nóng với cô.

Cô xua tay, không nghĩ nữa, đợi cô thăm hai người họ trước rồi tính sau. Não cô hiện tại muốn nổ tung chỉ vì nghĩ trước lo sau. Cô vốn dĩ sinh ra đã ít suy nghĩ nhưng chính hoàn cảnh nó khiến cô trở nên lo sợ mọi thứ như vậy.

Quãng đường đến dinh thự Ngự Tây khá xa, cô nhắm chán nhìn ra khung cảnh bên ngoài đến ngầy người nhưng cũng chính cái nhắm chán đã khiến cô thông minh ra, cô nhìn lại, ơm...cô không có tiền mặt bên người, lấy gì trả tiền taxi? Thế nào họ cũng cạo trọc đầu cô.

Cô bắt đầu hoảng loạn, tay chân không biết để đâu nên cứ thay đổi tư thế ngồi liên tục, gác tay trắng nõn lên cằm mà bình tĩnh nghĩ cách, tài xế ngồi ngoài trước thẹn thùng mà len lén xuyên qua gương chiếu hậu nhìn cô. Tài xế trẻ rất vui vẻ vì mới bắt đầu ngày đã có một nữ nhân xinh đẹp lên xe anh rồi, chắc chắn hôm nay số anh sẽ đỏ vì đất như tôm tươi nhưng anh ta mà biết cô không mang tiền mặt bên người thì có còn suy nghĩ đó hay không?

Cô cầm điện thoại trong tay mà run lên, tay cô đổ đầy mồ hôi vì đây là lần đầu tiên cô gặp trường hợp này. Cô ghét tính hoảng loạn của cô vì nó sẽ chẳng giúp ích được gì mà còn gây ra biết bao nhiêu chuyện phiền toái phát sinh khác.

Bỗng điện thoại run khiến cô xém chút nữa trượt tay làm rơi, cô nhìn màn hình nhấp nháy "Tiểu A" thì thờ phào một cái liền nhanh tay tiếp điện thoại.

- Lục tiểu thư, tôi đang ở dinh thự riêng của Tích tổng, hầu nhân báo cô đã đi từ sớm, cô đang ở đâu?

Nghe giọng điệu của Tiểu A có vẻ gấp gáp lo lắng nhưng cô ngược lại vui mừng, cô có cứu tinh rồi nha.

- Tôi đang trên đường đến dinh thự Ngự Tây, anh mau lại đây đón tôi đi. Mau...

Nói xong, không đợi cô nói xong, Tiểu A đã nhấn tay kết thúc, liền phóng xe đến dinh thự Ngự Tây với tốc độ nhanh vì nghe giọng điệu cô trong điện thoại rất gấp gáp hối hả anh, Tiểu A cứ suy nghĩ cô chắc có lẽ gặp chuyện không hay gì đó.

Tiểu A nhấn ga mạnh hơn, anh xoay bánh lái thuần thục, chiếc Roll Royces réo gió đẹp mắt khiến người qua đường tán thưởng một phen.

Cô vừa đến dinh thự Ngự Tây thì đã thấy chiếc xe quen thuộc cùng Tiểu A đi lên, cô vui không tả xiết liền bảo tài xế đợi cô chốc lát, cô vừa xuống taxi liền quỳnh chân vỗ vào cửa kính, Tiểu A nhìn thấy bộ dáng cô thế thảm khó tả thì nhủ mảy mặt. Nhưng cô không rảnh để ý đến biểu cảm của anh thế nào, cô liên tục vỗ vào cửa kính cho đến khi Tiểu A hạ kính xuống.

Cô vuốt mồ hôi trên trán, gương mặt mỹ lệ dưới ánh sương sớm càng đẹp mắt.

- Tiểu A, anh có thể cho tôi 50 tệ được không? Tôi cần gấp lắm, xin anh...

Tiểu A nghe như vậy thì càng nhủ mảy, liếc mắt qua taxi đậu sừng sững đó thì liền hiểu ý cô mà khoé môi lạnh có chút giạt cao mà lấy tiền từ túi cửa xe đưa cô. Cô mặt mảy mảy hơn hờ, xoay người đưa tiền cho tài xế đang đợi cô mà không chút kêu ca, xem như cô gặp người tốt!

Quả thực cô ăn ở hiền gặp lành. Nhưng cô suy nghĩ lại thời điểm cô sắp đến Ngự Tây thì hẳn đang ở dinh thự riêng của Tích Lăng, mà quãng đường đến Ngự Tây không phải ngắn, sao hẳn lại siêu phẩm đến mức thời gian ngắn ngủi như vậy đã đến được đây và đồng thời đuổi kịp cô.

Cô nhìn Tiểu A đang ngồi gác tay lên cửa kính chờ xem phản ứng của cô như gặp quỷ. Tiểu A đúng là không phải người! Cô cứ lăm nhăm đi lăm nhăm lại nhưng sợ Tiểu A nghe thấy nên cô chỉ nhép miệng thôi.

Nhưng nếu không phải người thì sao có thể đứng ở đây, giúp đỡ cô. Rõ ràng là người!

- Cô ăn mặc cái gì? Chẳng lẽ tối qua hai người đã phát sinh "cái kia" rồi sao?

Cô biết thế nào cô cũng sẽ bị dồn hỏi vào vấn đề này nên cô đã chuẩn bị tinh thần trước mà nhún người cầm vạt áo somi dài thòng.

- Vì lẽ phục khi nằm ngủ sẽ rất ngứa ngáy nên tôi thay ra, nhưng không có đồ thay nên tôi lấy đồ áo của Tích tổng thay vào. Tối qua, chúng tôi thực sự không có phát sinh cái sự gì, chính tôi cũng sẽ không dám mơ tưởng tới cái đó, xin Lăng gia yên tâm.

Tiểu A nhủ mảy, anh ta rõ ràng đang quan tâm cô nhưng sao cô lại nghe ra thành đang cảnh cáo cô mơ tưởng.

Cô quả thực là rất đề phòng Lăng gia rồi, từ khi Tiểu A nghe bà Lăng nói qua với cô về vấn đề phát sinh này nọ tuyệt tránh thì anh liền nhìn ra bà đang sợ hãi cái gì, những rõ ràng Lục Nan Hy dễ yêu hơn Lăng Khẩu Thiên, bà làm sao mà ngăn cản nổi, đến anh còn cảm thấy lời của bà Lăng đặc biệt chói tai gai mắt, anh đi theo bà lâu như vậy còn thấy như vậy thì huống chi là cô.

Tiểu A thầm nghĩ chắc hẳn cô nghe qua đã rất đụng chạm lòng tự ái bản thân.

- Tôi cần bản không có trách cứ cô, nếu những lời bà Lăng làm cô buồn thì tôi thay mặt bà ấy nói với cô một lời xin lỗi.

- Tôi cũng không có ý trách bà Lăng nên anh không cần xin lỗi tôi. Tôi tự biết rõ mình nên như thế nào cho hợp tình hợp lý.

Cô biết thừa những lời bà Lăng nói đều đúng sự thật. Cô chỉ có 1 năm hợp đồng, cô còn mơ tưởng cái gì. Cô đã ở ký hợp đồng được 4 ngày chỉ tóm gọn lại, cô chỉ còn 362 ngày để hoàn thành hợp đồng. Dù sao thời gian nó cũng trôi nhanh lắm.

Cô không thể quản. Cô hiện tại thấy Lăng gia đối xử cô không tệ, nếu cô có tâm tư khác với Tích Lăng thì chẳng phải khó coi lắm sao? Nhưng cô đếm từng ngày như vậy là biểu chứng cái gì, biểu chứng cô muốn rời khỏi công việc này mau chóng?

- Tôi có thể vào thăm bà và mẹ tôi không?

Tiểu A khoé môi nhếch nhẹ nhìn cô, khiến cô cảm thấy Tiểu A không còn cứng nhắc mà cô cũng thoải mái hơn.

- Tự nhiên, dinh thự này đã nói cấp cho cô, thì liền là của cô.

Cô nghe qua câu này, trong lòng an tâm thập phần, khẳng định cho cô một điều, thứ họ nói ra thì liền sự thật cái đó, tuyệt đối không lừa cô cho nên cô không được không tin cậy mà nghi ngờ, họ có rất nhiều tiền, cho cô nhỏ nhặt như vậy họ sẽ không tiếc.

Cô xoay người, đẩy cổng lớn nhưng lại bị Tiểu A gọi lại, cô đen mặt mà nhìn anh ta dửng dưng sát khí, đừng nói với cô là anh đòi ý! Không muốn cho cô gặp nữa.

- Tôi không có ý gì nhưng cô định để bộ dạng hiện tại như này mà vào trong? Thấy hợp lý không? Chắc họ sẽ nghĩ chúng tôi hiếp đáp, khi để cô nên bộ dáng cô mới thể thâm thành ra như vậy. Đừng để chúng tôi mang tiếng.

Cô nhìn lại bản thân, à...thấy cũng đúng. Bộ dáng cô hiện tại ăn may không ra ăn may, hương thụ cũng không ra hương thụ mà ra hơn cả cái bang về bề ngoài. Vì tóc tai có rũ rượi, buộc rối đơn giản lên cao, cả thân thể bao bọc áo somi dài rộng thùng thình, nhìn như mới đi đấu đá với ai đó, thể thảm vô cùng. Nhưng cô dù có ăn mặc bản hàn ra sao, hay chặt vật thể nào thì dung mỹ mạo cô vẫn toả sáng vô cùng.

Tiểu A vì chu đáo nên đã mang sẵn cho cô một bộ thường phục thay ngoài, cô mau chóng leo lên xe, đóng tất cả kiếng xe tối màu lại rồi vội vã thay trong khoan xe. Cô phải vất vả lắm mới mặc vào được chiếc quần jeans có vẻ rất chặt đối với cô, và chiếc áo phông bên ngoài. Cô cắn răng, sao Tiểu A lại không mang cho cô chiếc váy đơn giản nào đó, có phải cô chỉ cần xỏ chân vào là xong sao?

Cô thay xong hết thấy, mồ hôi rịn ra trán vì nóng, cô không may mảy để ý mà nhìn vào gương chiếu hậu chải tóc bản thân rồi búi cao lên thật gọn. Cô không thể chờ nữa, liền mở cửa và vọt vào trong, tiến vào chính diện Ngự Tây.

Cô thắc mắc, liệu tình thân và tình thâm, cái nào lợi hại hơn? Hiện tại thì cô không thể xác định cái nào lợi hại hơn nhưng cô chắc chắn cả hai đều quan trọng với cô, nhưng lại không thể xác định cái nào quan trọng hơn!

Cô tự đánh vào đầu bản thân và chửi loạn "Tất nhiên tình thân quan trọng hơn chứ, mà đừng có mà nghĩ bậy, mà mới gặp Tích Lăng không bao lâu thì đã so sánh tình thân với tình thâm rồi à! Thật không có mặt mũi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Mao Tĩnh Ly cùng Quần Tam Mịch đối chọi

Cô đang ngồi thành thoi ăn bánh quy thơm phức do Lăng Thanh làm. Lăng Thanh rất khéo tay, đồ bột trộn bột làm cô rất thích mê. Loay hoay trong bếp, rất mau cô đã nghe mùi bánh quy thơm nức mũi.

Cô không nghĩ Lăng Thanh sẽ là tuýp người biết nấu ăn làm bánh đâu vì lần đầu tiên cô gặp Lăng Thanh cũng chả có tí ấn tượng nào nên cô càng khẳng định Lăng Thanh sẽ không là một người ẩm áp. Nhưng nếu ẩm áp thì cũng không chắc sử dụng với cô nên cái này có thể cho cô đoán sai đi.

Hai khay bánh ngon lành trước mắt, cô nhớ đến Lăng Mạc vừa ra khỏi nhà ban nãy, vậy thì tiếc quá. Bánh ngon như vậy mà Lăng Mạc lại chẳng thể thử nhưng cô lại nghĩ lại vì Lăng Thanh không chỉ có làm hôm nay, tay nghề cao như vậy, thì chắc hẳn làm thường xuyên lúc trước nên khả năng Lăng Mạc thử qua rồi cơ bản rất cao nên cô không định chờ Lăng Mạc.

Cô nói như vậy chỉ giải nguy biện, rõ ràng cô nhìn bánh ít như vậy đảm bảo cô ăn không đủ.

Đang bỏ bánh quy xinh xắn vào miệng, rằng cô còn chưa cắn xuống thì điện thoại của Lăng Khẩu Thiên reo lên, cô cũng có chút giật mình, xem chút đã nuốt trọn bánh quy vào cổ họng rồi! Cô còn tưởng ông trời đang phạt cô tội ham ăn.

Cô nhìn màn hình nhấp nháy "Mao Tĩnh Ly", cô vẫn không buồn nhắc mấy vì rõ ràng cô chưa hề nghe Tiểu A nhắc đến người này. Không quen biết thì

cô biết bắt điện thoại nói chuyện thế nào? Chắc chắn cô lơ mơ không biết gì thì Mao Tĩnh Ly chắc chắn nghĩ Lăng Khẩu Thiên bị ung não nên cô không muốn nhắc máy là điều đúng đắn.

Nhưng Mao Tĩnh Ly lại day dằng, lì lợm thế này, gọi cô mãi không dừng, có thể cô không nghe thì liền điện hết buổi cho đến khi cô nghe mới thôi. Cô bực tức mà bấm đồng ý rồi đưa lên tai nghe.

- Alo?

Cô dùng giọng điệu chả mấy thân thiện nhưng có lẽ Mao Tĩnh Ly không hề để ý mà liền vào vấn đề với cô, giọng cười khiến cô gai óc.

- Tối nay Bích Vũ, tớ đảm cậu chắc chắn thích thú. Hôm nay sẽ cá cược như mọi ngày, vì cậu chưa thua trận nào nên càng phải xuất chiến ra mặt cho tớ. Quân Tam Mịch cứ bảo Lăng Khẩu Thiên cậu sao còn mặt mũi gặp cô ta sau lần ầu đã đó.

Lần ầu đã đó? Cái quái quỷ đã diễn ra?

Quân Tam Mịch?

Cô càng nghe càng hoang mang, toàn những nhân vật xa lạ đối với cô nhưng cô nghe rõ được sự tức giận của Mao Tĩnh Ly nhưng cô lại không muốn dính vào rắc rối của người khác, với lại cô chỉ cần lo việc gả vào Tích gia, còn chuyện khác thì chắc cô không cần để tâm nên cô liền gạt bỏ đi. Cô nhìn vào màn hình điện thoại một lần nữa, cô nhuếch môi vì cô nghe nặc mùi xu nịnh, chắc hẳn Mao Tĩnh Ly như mấy nhân vật trong phim mà cô hay xem, Lăng Khẩu Thiên có địa vị vô cùng cao trong lòng cô ta nên cô ta dâng Lăng Khẩu Thiên thành tín ngưỡng mà a dua xu nịnh không ngừng miệng.

- Mao Tĩnh Ly, tớ không rành đôi co với cô ta đâu với lại tối nay tớ bận. Đạo này bụng tớ không tốt nên không thể uống rượu càng là không thể đến Bích Vũ.

- Ách...Lăng Khẩu Thiên, chẳng phải lúc trở về cậu đã rất tức giận sao? Cậu còn bảo quân tử trả thù, mười năm chưa muộn với tớ, nay lại khước từ. Nay cậu đang thể hiện cái gì? Là sợ cô ta thật à? Niềm kiêu hãnh cao ngất trời của cậu là đang bị cô ta dìm xuống à!...

Bỗng Tiểu A gõ cửa khiến cô dời tầm mắt, ít nhất trong cô cũng hài lòng vì Tiểu A không tự tiện xông vào phòng cô như trước nữa, sau lần đó cô cũng mất tự nhiên đi nhiều. Nhưng cô còn phải giải quyết Mao Tĩnh Ly, chắc chắn Tiểu A sẽ giúp được cô. Cô không nhanh không chậm mang dép vào mà chạy ra mở cửa cho Tiểu A.

- Lăng Khẩu Thiên, cậu còn đó không? Có nghe tớ nói không đấy? Lần này Quân Tam Mịch rất là khiêu khích cậu, cậu không thể không đến đâu...

Cô giờ điện thoại trước mặt Tiểu A, Tiểu A ngẫm nghĩ một hồi liền trực tiếp bấm bỏ cuộc gọi, cô tròn mắt nhìn Tiểu A thì Tiểu A đã vào trong ngòai mà cầm điện thoại trên tay cô trực tiếp mở khoá vào mục tin nhắn gửi cho Mao Tĩnh Ly.

- Anh đang làm cái gì?

Cô không thể trơ mắt nhìn Tiểu A ù lì không nói gì mà im lặng hành động.

"Mao Tĩnh Ly, cậu có bản lĩnh thì tự hạ gục cô ta đi, đừng phiền Lăng Khẩu Thiên tôi gây rắc rối!" Đoạn tin nhắn được gửi đi, cô càng tức điên, vì sao Tiểu A lại làm như vậy?

Đây là tốt cho cô hay hại cô? Nếu Mao Tĩnh Ly trả đũa thì người chịu là cô chứ không phải Lăng Khẩu Thiên, thành ra cô hứng mũi sào chịu đòn dùm người ta. Cô sao có thể cam tâm đây!

- Nếu cô có bản lĩnh thì đi gây rắc rối giúp Mao Tĩnh Ly đi, sao lại chần chừ đợi tôi giải quyết? Và đây chính là hướng tôi giải quyết giúp cô.

"....." Cô thua, cô chả biết phải trả lời Tiểu A thế nào, cô thực sự không có bản lĩnh làm cái sự đó.

- ầu đã mà Mao Tĩnh Ly nói là cái gì? Có thể nói cho tôi biết không? Với lại Quân Tam Mịch đó là thế nào?

Cô thực sự không có tính tò mò hay soi mói chuyện của người khác nhưng đây là trực tiếp ảnh hưởng đến cô, cô cần phải biết.

- Lần đó ở Tam Sương động, Lăng Khẩu Thiên cùng với Mao Tĩnh Ly và Từ Lâu Mạng vô tình bắt gặp Quân Tam Mịch và đôi bên gây chuyện lục đục. Chơi một trò cá cược, Quân Tam Mịch thua trước ván bài của Lăng Khẩu Thiên, Lăng Khẩu Thiên ra điều kiện Quân Tam Mịch bao hết Tam Sương một ly. Cô ta liền tráo trở muốn sẵn đánh Lăng Khẩu Thiên. Nhưng không phải ở đó chỉ trợ một mình Quân Tam Mịch nên càng gây náo loạn, động đến cảnh sát đến. Nhưng Tam Sương không phải cảnh sát muốn lao vào thì lao vào, an ninh nghiêm ngặt vô cùng nên bắt buộc Lăng gia phải chạy đến. Sau lần đó, báo chí ì ềng, Lăng Khẩu Thiên bị cấm bức ra ngoài và đóng tất cả các thẻ ngân hàng, không được bước ra khỏi Lăng gia nửa bước. Nhưng nay Mao Tĩnh Ly cô ta lại muốn gây chuyện ở Bích Vũ, Bích Vũ không phải là nơi muốn gây chuyện là gây chuyện, không chừng hôm nay cô đến đó gây sự một lần lập lại thì có lẽ qua ngày mai Lăng thị sẽ gặp rắc rối chứ không đơn giản như Tam Sương.

Cô có chút run rẩy, làm cái mà động đến cảnh sát nhúng tay, chắc chẳng đơn giản là náo loạn. Cô nhìn ra được Lăng gia cưng chiều Lăng Khẩu Thiên như vậy nên mới cho phép Lăng Khẩu Thiên thể hiện và theo đuổi cá tính mạnh mẽ nhưng nay lại cấm bức, cấm đủ điều thì chắc chắn chuyện này không hề nhỏ với lại liên quan đến cả cánh phồng viên.

"Hy Hy, mày không phải Lăng Khẩu Thiên, lần này mà lỡ gây chuyện thì mày phải tự gánh lấy" Cô thầm thở phào, có cái nhìn cảm kích về phía Tiểu A khiến Tiểu A muốn nổi da gà, bĩu môi và đan hai tay vào nhau.

- Cô đừng cảm kích tôi, tôi chỉ là muốn cứu Lăng gia trước khi cô kịp gây rắc rối. Rắc rối này mà xảy ra Lăng gia sẽ không cứu nổi cô. Tôi chỉ là đoán trước được mà ngắt bỏ cành xấu thôi!

Cô cười lạnh, ai lại quan tâm tới cô, vì cô hiện tại là gương mặt đại diện cho Lăng Khẩu Thiên. Họ không thể để cô huỷ hoại hay gây vết nhơ trong lúc Lăng Khẩu Thiên không ở đây. Cô sẽ từ từ mà hiểu, cô sẽ không tự cảm thấy bản thân quan trọng nữa.

Tự dưng, Tiểu A đưa chiếc thẻ vàng óng ánh trước mặt cô, cô nhủ mày, không có đưa tay lấy. Sao lại đưa thẻ cho cô, họ tốt với cô, cô càng dễ phòng.

- Không cần nghĩ nhiều, ông Lăng muốn cô thoải mái hơn, ông muốn cô có thể đi mua sắm thành thạo đầu óc. Nhìn thấy cô ngần ngại trong phòng tắm, ông ấy sợ cô sẽ tẩu hoả nhập ma, lấy đầu ra người thứ hai đóng Lăng Khẩu Thiên ngoài cô.

Vẫn là liên quan đến Lăng Khẩu Thiên, sợ không còn ai đóng thế Lăng Khẩu Thiên! Sao trong một ngày cô lại nghe câu đó nhiều lần như vậy, khiến cô phát ngáy.

Cô đưa tay cầm lấy, tâm trạng cô không mấy thay đổi hơn chỉ là cô biết trong thẻ đó có rất nhiều tiền. Cô có thể không đi mua sắm như lời ông Lăng nhưng cô có thể cất đi mà sai cho chuyện khác.

Cô có trong tay nhiều tiền như vậy cô lại ngăn nước mắt nhớ lại cảnh hôm qua cô thăm bà và mẹ cô. Cô cứ tưởng hai người sẽ không muốn nhìn mặt cô nhưng họ lại hiểu chuyện khiến cô đau lòng không thôi.

Tiểu A thấy không khí bất đầu trầm mặc thì liền đứng dậy rời khỏi. Cửa phòng vừa khép lại một cái "cách..." cô liền ôm chân và rú đầu, úp mặt vào giữa hai đầu gối. Cô cảm thấy cô đơn vô cùng. Thân hình nhỏ nhắn của cô giữa căn phòng rộng lớn khiến cô càng thấy trống rỗng. Sự bất cần dần ngấm vào xương tủy cô. Cô đắng miệng nên không muốn ăn bánh nữa, cầm đĩa bánh còn ảm đạm lên bàn rồi quay người đi vào phòng tắm.

Cô lại chờ xả nước nóng đầy bồn, nhỏ vài giọt tinh dầu rồi cời toàn bộ đồ đạc. Thả mình vào dòng nước yên ả kia, hơi nước bốc hơi như cô đang ở tiên giới. Chỉ có cách này mới đủ an ủi tâm tư mệt mỏi của cô. Mùi hương nước hoa dễ chịu, làm kích thích trí não cô, cô nhắm chặt dựa vào thành bồn cảm nhận sự thoải mái. Đúng là làm người giàu rất tuyệt, cô nếu không trở thành Lăng Khẩu Thiên thì sao cô có thể ngâm mình trong tinh dầu thoải mái như vậy.

Điện thoại đặt bên bồn trắng trên đầu, cô ấn vào app nhạc, cô thấy app nhạc trống rỗng, cô bất ngờ vì Lăng Khẩu Thiên không nghe nhạc sao? Nhưng ai lại quê mùa như cô chứ, Lăng Khẩu Thiên là lên web để nghe.

Cô cảm thấy có quá nhiều thứ cô không biết, không cần thẹn với người khác, chính cô cũng thẹn với cô. Cô mặc kệ đến nỗi đến điện thoại cũng chẳng mua nổi nhưng cô thừa nhận là cô không sử dụng đến nên có hay không cũng được.

Cô nhớ lại, ba cô lúc trước là một giảng viên cao học. Cô nhìn thấy hình ảnh áo sơ mi trắng, quần dài đen, tóc chải 7-3 của ông, nhìn ông thuần khiết như một thiên thần. Trong mắt cô, nghề giáo viên thanh cao vô cùng, dạy học bằng đạo đức và đối xử với học sinh bằng con tim nhưng cô không ngờ ông lại có thể vì hoàn cảnh tiền tài mà bỏ mẹ cô, đi tìm hạnh phúc mới, gia đình khá giả mới. Không muốn cùng mẹ cô mất thời gian thêm.

Ông nhất định sẽ hối hận vì cô sẽ thay đổi tất cả!

Cô nhắm chặt mắt, khiến cho bản thân không được nghĩ ngợi nhiều nữa, cô không muốn nghĩ nữa nhưng cô không thể điều khiển suy nghĩ của bản thân cho trật tự, cô cũng rất đau đầu vì thói dễ bụng của bản thân.

Điện thoại lại một lần nữa reo, cắt ngang suy nghĩ miên man không điểm dừng của cô, tự dưng cô có chút bất an trong lòng, nhìn màn hình nhấp nháy "Tích Lăng", cô cười ra nước mắt vì chỉ có hân mới làm cho cô bất an. Cô liền nhận điện thoại, không dám chậm trễ vì cô biết tính kiên trì chờ đợi không có trong từ điển của hân. Hân chủ động điện cô là may mắn cho cô lắm rồi.

- Alo?

- Đang làm gì?

Cô bĩu môi, điện cô chẳng lẽ chỉ có hỏi như vậy, cô đây cũng không rảnh nói hân. Nhưng cô lại không thể ngăn bản thân quy theo lời hân, cô nhất định không thể cự tuyệt. Nhưng chẳng lẽ cô lại bảo với hân là cô đang tắm, cô đang trốn trong phòng tắm ngâm mình?

- Thay đồ, tôi rước em. Cho 5 phút chuẩn bị.

Cô bực tức vì hân sao lại mở miệng ra lệnh cô nhưng cô chưa kịp trả lời thì cuộc gọi đã kết thúc. Cô có chút rửa mặt nhưng bản thân lại không dám chậm trễ mà xả nước lại thân thể rồi quần khăn chạy ra ngoài ngay lập tức, cô không quên việc Tiểu A sơ suất nhìn thấy cô lần trước, chuyện đó cứ như bóng ma đeo bám tâm trí cô nên cô cẩn thận khoá cửa rồi mới yên tâm lựa đồ úm thử. Nhưng cô suy nghĩ lại, hân là muốn mang cô đi đâu? Việc gì cô phải ăn mặc cầu kì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Cười một phen sống chết

Cô thay đơn giản chiếc áo phông cùng quần jeans, tóc tai buộc gọn lên cao khiến cô như trở lại tuổi đúng của bản thân, cô chỉ mới 21 tuổi! Sử dụng chút nước hoa lên người liền rời khỏi phòng vì Tích Lăng chỉ cho cô 5 phút.

Cô nhanh chân bước xuống lầu, bà Lăng đang đọc tạp chí thời trang cùng ông Lăng uống trà, hai người ngược mắt thấy cô thì nhủ mày.

Họ lảm nhảm, cô ăn mặc cái quái gì? Cô mất thẩm mỹ tệ như vậy. Nhưng cái chính là cô định đi đâu vì trời bắt đầu tối dần.

- Lục tiểu thư, cô định đi đâu, có cần tài xế đưa đi?

Cô không thấy có vấn đề gì với cô nhưng ánh mắt họ đã nói lên cô thực sự bộ dáng rất thảm hại.

- Không cần, là Tích Lăng cùng tài xế đến rước.

Bà Lăng vừa nghe nhắc đến Tích Lăng thì không khỏi nhảy dựng lên gây gút khiến cô lùi lại một bước, cô có chút sợ hãi nhìn bà, ánh mắt của ông Lăng cũng giống như bà Lăng khiến cô thờ dài.

- Không được, ra ngoài với Tích Lăng cô lại dám ăn mặc như vậy. Tiểu A, mau chỉnh Lục tiểu thư lại mau, có lẽ Tích Lăng sắp đến nơi rồi, đừng khiến Tích Lăng chờ đợi, mau mau lên.

Cô còn đang muốn cãi lại thì Tiểu A đã kéo hai vai cô đi, cùng nhóm hầu nhân tất tưởi chạy theo phía sau. Cô thực sự cảm thấy bản thân ăn mặc đâu có gì khó nhìn. Cô không thể hiểu nổi bà ấy cùng Tiểu A đang "tích cực" kéo cô là cô làm cái gì không đúng?

Tiểu A mặt đen nhìn cô từ trên xuống, bảo hầu nhân vắn tóc lại cho cô, còn anh ta thì lựa đồ cho cô. Tiểu A mở tủ đồ "đa dạng" của Lăng Khẩu Thiên thì không hiểu nổi, cô sao lại không chọn mặc những thứ này, chẳng lẽ không thích. Tiểu A quyết định hôm sau sẽ hỏi cô thích mặc những gì mà thay đổi tủ đồ khác cho cô.

Tóc cô được hầu nhân chải từ đầu đến ngọn vô cùng chú trọng, nhưng cô thấy kiểu này cùng kiểu cô buộc ban nãy có gì khác chỉ là nó hơi trễ xuống và được đánh rối. Hầu nhân lại lao vào trang điểm cho cô.

Cô nghĩ nãy đến giờ chắc hẳn đã trôi qua 5 phút nhưng cô chắc gì Tích Lăng thật sự 5 phút sẽ chạy đến đây nên cô không gấp gáp nhưng ngược lại Tiểu A cùng hầu nhân gấp gáp.

Xong khâu tóc đến thay đồ, cô nhìn bộ đồ hở hang Tiểu A đang cân nhắc cầm trên tay thì cô liền phản đối kịch liệt. Cô xám xịt gương mặt xinh đẹp, cô nhất định sẽ không mặc nó đâu. Nhưng cô không thể không thay nếu cô còn không mau, đứng đây đôi co bướng bỉnh thì chắc chắn bà Lăng sẽ sốt ruột mà tận tay chạy lên thay cho cô mất. Cô đành kim nén mà cầm đồ của Tiểu A mà chạy vào phòng tắm thay.

Cô cởi hết đồ, bắt đầu "hành trình" thay bộ váy này lên người vì cô thấy nó rất phức tạp. Cô phải mất rất nhiều thời gian mới thay xong nhưng nhìn vào gương cô lại không dám ra ngoài vì nó ôm sát cơ thể cô, ngực và mông đầy đà nhô cao. Ngực hõm sâu táo bạo, cô thắc mắc đám thiết kế này, tiết kiệm vải đến thế sao? Váy chỉ dài đến đầu gối nên hiện ra đôi chân trắng nõn cân xứng. Cô không dám nghĩ đến Tích Lăng khi nhìn thấy cô thì sẽ phản ứng thế nào, hẳn chắc chắn sẽ nghĩ cô là muốn quyến rũ hắn và trêu chọc cho cô không có mặt mũi cho xem, nên cô quyết định nếu muốn cô ra ngoài thì phải cho cô chiếc áo choàng.

Cô nhìn thiếu nữ xinh đẹp trong gương, vừa thanh cao vừa lộng lẫy như nàng công chúa mà cô thường thấy trên TV, một vài sợi tóc mai rũ xuống mềm mại nhìn cô càng đẹp đẽ, cô có chút ngưng chậm vài "phút" mà ngơ ngẩn nhìn gương.

Bên ngoài, hầu nhân gấp gáp hối hả cô.

- Lăng tiểu thư, Tích thiếu gia đã đến nơi, cô mau ra ngoài đi.

Cô nháy mắt, cả gương mặt đều thể hiện sự ép buộc không chút can tâm mà từ từ mở cửa đi ra. Tiểu A đang đứng xoay lưng về phía cô lảm nhảm nhìn vào đồng hồ đeo tay đến khi xoay người thì hoàn toàn đứng hình ngây ngẩn. Cô nhìn thấy ánh mắt của Tiểu A như vậy thì ngượng chín cả mặt, có thể đem "cà chua" của cô nấu canh rồi!

Cô cắn môi, Tiểu A biết đã làm cô khó chịu nên nháy mắt đã trở lại bình thường. Nhưng cô lại bước lên một bước, bước qua Tiểu A mở tủ lựa ngay chiếc áo choàng vải voan mềm mà khoác bên ngoài, cô nhìn vào gương thấy cũng hợp nên liền chọn lấy. Mùi hương trên người cô vẫn còn nồng nặc nên cô không cần sử dụng thêm nước hoa. Cô như bay chạy xuống bên dưới, cô vì kinh nghiệm hôm trước mà thay vào chân bản thân giày đế bằng màu nâu nhạt.

Bà Lăng nhìn bộ dáng cô có vẻ tiến bộ hơn ban nãy thì mới hài lòng cho cô đi. Cô thì chắc chắn lần sau nghe hắn nói ra ngoài thì cô sẽ nhanh miệng từ chối vì một lần như vậy thì cô mệt lắm người mất.

Cô nhìn thấy BMW đậu trước sân, trong lòng cô có chút run rẩy vì nhớ đến hôm trước cô rời đi, cô còn chưa báo với hắn một tiếng, liệu hắn có để bụng mà trách mắng cô.

Cô cắn răng, chạy hết sân trong đến sân ngoài, nói gì thì nói, đây mới chính là nỗi ám ảnh nhất với cô, nhà rộng thì mỗi chân nên cô chỉ cần nhà nhỏ có thể ở là được. Trước khi lên xe, đối với ánh mắt lạnh lùng của hắn thì cô đã chỉnh sửa trang phục lại lần nữa mà kéo áo choàng che hết người cô sau đó mới khum người lên xe, nhưng vừa đóng cửa lại thì cô lại không dám quay đầu nhìn hắn và giọng của hắn vang lên khiến cô có chút sợ sệt.

- *Trễ 7 phút 20 giây. Chẳng phải lúc đầu tôi nói 5 phút sao? Khởi động xe.*

Thư ký nghe hắn bảo khởi động xe thì liền khởi động xe không dám trễ nãi vì thư ký biết hắn đang giận dữ.

Hắn liếc mắt thấy cô ôm chặt chiếc áo choàng bên người thì nhủ mảy. Liền vươn tay kéo cô đến bên người. Cô vì hành động bất ngờ của hắn mà giật mình nhưng khi định thần bản thân đã ngồi trong lòng hắn. Hai tay cô tự giác buông áo choàng mà nắm chặt tay hắn vô điều kiện, áo choàng trễ xuống, hắn nhìn chằm chằm trang phục của cô, nhất là ánh mắt hắn dừng lại ở hõm ngực sâu hút đầy mị lực khiến cô đỏ mặt dùng tay che lại, khoe môi hắn nhuếch lên đường cong hoàn mỹ mà khum người gần đến gương mặt mỹ lệ của cô đang run rẩy, môi cô khô khốc mà liếm nhanh một cái rồi trần trối nhìn hắn.

- *Chẳng phải em ăn mặc như vậy là cho tôi nhìn sao? Lại xấu hổ làm gì?*

Cô nghe Tích Lăng thì thầm như vậy muốn tức giận vì đây là cô bị ép buộc, quả thực cô đoán không sai, cô thực sự không muốn ăn mặc hở hang lộ liễu như vậy nhưng mùi hương nước hoa của hắn tràn đầy xung quanh cô cùng lời nói quyến rũ của hắn khiến cả người cô mềm nhũn, nhịp thở cũng tăng lên nhanh hơn. Hôn phách bay bổng đến việc trả đũa lời hắn cô đã sớm quên lên chín tầng mây xanh. Với ánh mắt như muốn đốt cô thì cô không nhận được, có chút đưa tay đẩy vào lồng ngực hắn, hai cánh môi cô run rẩy.

- *Anh...biến thái.*

Hắn ngược lại cười thích thú mà càng đến sát gần cô như muốn hôn cô lúc nào cũng có thể khiến cô run lên dữ dội mau tránh mặt đi nhưng hắn đã trụ cô chẳng thể nhúc nhích chỉ có im lặng chịu trận tại chỗ.

"*Trời phạt ơ, xin người cứu con*"

Cô chỉ có thể gieo hy vọng cho bản thân vì cô biết hiện tại trời phạt có hiện ra trước mặt cô cũng chẳng thể giúp gì cho cô nổi.

- *Tôi biến thái, sao có thể bằng tiểu yêu tình cảm dỗ như Lăng Khấu Thiên em. To gan dám quyến rũ tôi!*

Cô đang căng thẳng nhưng nghe đến Lăng Khấu Thiên thì tâm trạng cô trùng xuống nặng nề ngay lập tức. Cô chợt nhận ra cô đã đi quá xa. Nụ cười trên môi cô cứng nhắc. Chỉ có cô là Lăng Khấu Thiên cô mới có thể ở bên Tích Lăng, đáng lẽ điều này cô phải ghi nhớ cho rõ để cô khỏi phải tự đa tình và thất vọng.

Nhìn thấy biến hoá của cô thì Tích Lăng liền phủ môi xuống, hôn lên đôi môi mọng đỏ hấp dẫn của cô. Hắn muốn hoà tan sự buồn bã trong đáy mắt của cô, hắn muốn biến cô trở thành một nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới. Trong lòng hắn khi nhìn đến ban nãy cô hạnh phúc ngượng ngùng, hắn cảm thấy hạnh phúc theo nhưng khi thấy cô không biết vì lý do gì mà buồn bã ngay thì hắn cảm thấy chua xót nhưng hắn lại không thừa nhận, cố chấp không thừa nhận.

Cô cảm thấy uỷ khuất vô cùng, nước mắt tự động chảy động tràn ra khiến thư ký phía trước cũng bất ngờ lúng túng.

Hắn lại chẳng biết thế nào, rồi môi cô hôn lên mắt cô nhẹ nhàng mà đặt môi, cô càng khóc dữ dội, hắn có thể cảm nhận rõ hương vị mặn mặn ở đầu môi.

Cô sao có thể không cảm động khi hắn quan tâm cô như vậy. Giống như có công tắc trong lòng cô, khi hắn làm quá mức yêu thương với cô thì công tắc sẽ trễ xuống, cô sẽ liên động tâm mà khóc lóc. Hắn không biết làm thế nào cho cô ngừng khóc thì rồi môi, dùng tay lau nước mắt cho cô, con người hắn tối sầm lại.

- *Đừng khóc. Tôi là muốn dẫn em ăn tối, em lại khóc thành ra như vậy.*

Xe dừng lại, nhìn nhà hàng Tứ Xuyên nổi đỏ, cô cảm thấy không nên khóc thêm nữa, cô không muốn khiến hắn khó xử và cô cũng nhận ra mỗi lần cô khóc thì hắn sẽ dịu dàng với cô, là ngoại lệ à? Cô rời khỏi hắn, lau nước mắt động trên mặt. Cùng hắn khoác tay đi vào trong, không còn nửa điểm muốn trách hắn. Quản lý của Tứ Xuyên trực tiếp trình trọng chào đón hắn. Chủ động dẫn dắt hắn đến nơi đã đặt trước như đây tở với chủ nhân, còn cô thì lại khép nép đuôi theo sau hắn.

Cô nhìn xung quanh, như tiên cảnh hiện ra trước mắt với thác nước kéo dài xung quanh cô và rẽ ra từng lối nhỏ, trong từng lối nhỏ đó sẽ là bàn ăn được đặt cạnh như thể hoà nhập với thiên nhiên. Đi qua chiếc cầu được gọi là "Mộng Mộng" như một giấc mộng trong cuộc đời cô, hắn và cô ngồi tuốt ở phía chót, sau rừng liễu vắng người để cả hai thoải mái hơn. Vì ở đây rất đông người nên thấy hắn chọn vị trí vắng vẻ như vậy cô rất hài lòng, thấy rõ sự chu đáo của hắn lại hại cô tìm đập thỉnh thích không thể kiểm soát.

Hắn và cô ngồi đối diện nhau, bàn ăn không rộng cũng không nhỏ, trang trí lịch sự tao nhã, phong cảnh hữu tình, không khí xung quanh ấm cúng làm cô tâm tình trở nên tốt như cũ.

Bỗng từ đầu xuất hiện hai dáng người, một nam nhân tuấn tú với mái tóc vàng rộm đẹp mắt, nữ nhân thì lại có gương mặt thích mắt người khác, hồ hăng hơn cô rất nhiều khiến cô thẹn nhìn chỗ khác, cô quả thực không có hồ táo bạo như cô ta, vậy mắc cái có gì mà cô cảm thấy xấu hổ. Nghĩ đến, cô liền cời áo choàng mà vất lên tay ghế thực tự nhiên như thể cô thấy nóng mà thay ra.

- Lão đại, cậu dám trốn dẫn mỹ nhân đi hẹn hò mà không báo tụi này một tiếng.

Hắn lạnh lùng như cũ không thay đổi, chỉ đặt ánh mắt lên cô, "thân thể" cô. Như thể xung quanh hắn chỉ có cô. Ngô Kỳ Phong không được hắn chú ý thì không mấy may trách cứ mà lạnh lợi đưa mắt về phía cô, từ từ tiến gần khiến cô dồn ánh mắt cầu cứu về phía Tích Lăng, nhưng hắn lại tò mò cô sẽ phản ứng lại thế nào nên phớt lờ ánh mắt cô.

Cô cắn môi mà phản ứng lại cái bắt tay của Ngô Kỳ Phong đưa ra. Bàn tay Ngô Kỳ Phong rất đẹp, rất nam tính và mùi nước hoa xông xộc lên mũi khó chịu khiến cô có chút tránh xa Ngô Kỳ Phong.

- Mỹ nhân, cô tên gì đấy?

- Tôi...tôi là Lăng Khấu Thiên.

Ngô Kỳ Phong liếc mắt hứng thú, cầm tay trắng nõn mềm mịn của cô không buông, ánh mắt dính chặt vào gương mặt phiến hồng không che giấu của cô, Ngô Kỳ Phong xuyết xoa ngấn người vì chưa gặp dung nhan mỹ mạo như vậy. Nhưng khi Tích Lăng nhận ra có gì đó không đúng thì tăng hắng một tiếng quyền lực khiến Ngô Kỳ Phong tỉnh lại mà gãi đầu lúng túng mà buông tay cô ra, mỹ nhân đứng sau lưng Ngô Kỳ Phong có chút giận dỗi mà khoác tay Ngô Kỳ Phong như thể sợ cô sẽ cướp anh ta và bấu môi, Ngô Kỳ Phong tự nhiên hơn là khoác vai thân mật với nữ nhân đó mà vuốt ve an ủi như cặp chim rừ đầu vào nhau.

Còn Tích Lăng thì đẩy ánh mắt đờ đờ sát khí vào cô, nếu hắn không làm như vậy thì cô định cầm tay của Ngô Kỳ Phong mãi sao? Cô quả thực không biết đạo lý, hắn đã ngầm tức giận như muốn phun khói.

- Lăng tiểu thư, tôi đã có một lần vinh hạnh được nhìn thấy cô biểu diễn đua ngựa ở Tuấn Trường Mã, Ngô Kỳ Phong tôi lần đầu tiên ngưỡng mộ một nữ nhân. Có thể lúc nào rảnh mà biểu diễn lại cho tôi xem chứ? Tôi nhất định sẽ ngồi xem hết, không sợ lâu.

Cô bám chặt hai tay lại với nhau, hiện tại con ngựa cô còn chưa biết hình dạng ra sao chứ đừng nói cô cười nó mà biểu diễn cho Ngô Kỳ Phong xem.

- Được, được, không vấn đề.

Ngô Kỳ Phong càng tự nhiên đi lại gần câu cổ Tích Lăng khiến hắn nhũn mảy, cô lại có thể thấy cảnh này lần đầu tiên vì cô nghĩ sẽ có người dám làm như vậy với hắn a! Hắn nếu không tức giận thì sẽ đá Ngô Kỳ Phong xa trăm thước.

- Anh yêu, chúng ta lỡ gặp nhau như vậy thì quả là duyên trời định, có thể cho em ngồi chung bàn với được không? Lăng Lăng yêu dấu của Ngô Kỳ Phong, anh đáng yêu quá à.

Ngô Kỳ Phong cười sáng lạn, vẻ đẹp tây tây của Ngô Kỳ Phong thêm má lún đồng tiền càng thêm đẹp đẽ, Ngô Kỳ Phong véo má hắn khiến hắn muốn tức điên, lồng ngực lên xuống dữ dội. Còn cô thì không nhịn được cười, cô cười phá lên muốn đau bụng khiến hắn trừng mắt nhìn về phía cô, cô chợt nhớ hắn là không thích cô cười hắn nhưng cô vẫn không thể ngừng cười được, trừ khi Ngô Kỳ Phong dừng lại, nếu không sẽ hại cô cười đến chết.

- Ngồi xuống luôn đi.

Tích Lăng hắn thực sự tức giận rồi, hàn khí dày đặc khiến cô không dám cười nữa. Mà Ngô Kỳ Phong thì "tự nhiên như người điên" sắp xếp thêm ghế cho anh ta và nữ nhân đang đứng kia mặt mày như thể không sợ trời không sợ đất, kênh kiệu và điệu hạnh có đầu tư!

Thức ăn đã được dọn đầy bàn nhưng không ai đụng đũa nên cô phá lệ cầm đũa trước, gấp thức ăn cho từng người một. Cô đưa tay gấp cho Tích Lăng một miếng sườn xào cay thì Tích Lăng liền cầm đũa ăn như không có chuyện gì khiến Ngô Kỳ Phong tròn mắt thốt lên.

- Anh yêu, Phong Phong nhớ Lăng Lăng không có ăn cay được nha! Anh ăn vào mà chột bụng thì Phong Phong lo chết mất, sẽ ngày đêm thức vì anh đó, và mắt của Phong Phong sẽ thành gấu trúc mất. Xem chừng lúc đó Lăng Lăng không để mắt đến Phong Phong nữa mất! Lại sẽ ra ngoài kiếm mỹ nhân khác nha...huhuh...

"Khụ khụ..." Cô đang uống nước thì cô liền bị nghẹn, ho xông xộc khiến Tích Lăng nhìn cô lo lắng muốn bước đến gần cô thì Ngô Kỳ Phong ấn hắn tại ghế nên không thể nhúc nhích, cô nhìn về phía hắn xua tay như thể cô muốn nói cô không có chuyện gì, cô lại muốn cười, nhưng cô không thể cầm cự được nên cô che miệng bản thân mà cười trộm vì cô không dám cười công khai. Thứ nhất là Tích Lăng hắn ban nãy mới quan tâm cô, thứ hai là hắn cảm cô không được cười trước mặt hắn và cô đã cố gắng kìm nén nhưng chuyện này là ngoại lệ bất khả kháng. Nghĩ lại đây là lần đầu cô cười một phen sống chết như hiện tại!

- Ngô Kỳ Phong, cậu còn dùng giọng điệu đó nữa thì đừng trách tôi vô tình...mà...đá cậu ra khỏi đây.

Hắn sao lại để Ngô Kỳ Phong làm mất mặt mũi như vậy, Ngô Kỳ Phong quả thực đã thành công làm hắn tức giận. May là xung quanh hắn ít khách thương gia ngồi ở vị trí này nên hắn không làm rùm beng, nhưng ánh mắt đầy thuốc súng của hắn đủ để thể hiện hắn muốn ăn thịt Ngô Kỳ Phong.

- Lăng tiểu thư, nước chảy mà đá vô tình, Lăng Lăng của tôi nhiều khi hay xấu hổ, cô đừng để tâm. Nhìn vậy chứ, tôi về là hậm hực nóng bỏng ngay ấy mà!

Hắn gầm gừ giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi phức hắc.

- Ng...ô K...ý...Phong....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Kiểm ngày tốt, cử hành hôn lễ

- Tích Lăng, ta vốn muốn nói con nên mau chóng kết hôn với Lăng Khẩu Thiên mà phát triển sự nghiệp được ổn định, người đời thường có câu "Phía sau người đàn ông thành đạt là bóng dáng của một người phụ nữ vững chãi" nên con hiện tại chưa lập gia đình nên ta chưa thể yên tâm.

Ông Tích dùng hết lời lẽ để khuyên hắn nên nhất định chọn Lăng Khẩu Thiên vì ông nhìn thấy cô rất dễ nhìn và thuận mắt từ trong ra ngoài, gia đình gia giáo và điều kiện kinh tế cũng thương giới đều phù hợp với Tích gia, không có chỗ nào có thể kêu ca.

Bà Tích ngồi đối diện, nghe ông nói như vậy thì không chịu, quyết liệt phản đối. Cầm cuốn tạp chí đập xuống bàn thủy tinh, giọng điệu vô cùng tức giận.

- Sao lại là Lăng Khẩu Thiên, lúc đầu chúng ta đã chọn Lâm Quân Thi, tôi vẫn thấy con bé là hợp với Tích Lăng của tôi nhất. Con trai, con có thấy yêu thích con bé không? Nền nã, được giáo huấn kỹ càng, đi nhẹ nói khẽ như hoa như ngọc, gương mặt thì xinh đẹp khôi ngô. Cưới về chắc chắn sẽ không phụ lòng con. Tích Lăng, thấy thế nào?

Hắn đen mặt, nhớ lại Lâm Quân Thi làm bộ làm tịch trước mặt hắn và ba mẹ hắn khiến hắn nhũn mày chán ghét. Hắn rất ghét nữ nhân là con rối như Lâm Quân Thi là điển hình, hắn không thể sống chung với một người sống không đúng với bản thân chính mình.

Tiêu chuẩn hôn nhân của hắn không cao, chỉ cần thuận mắt hắn là được nhưng khổ nỗi ai trên đời khiến hắn thuận mắt. Hắn tự do tự tại qua lại rất nhiều nữ nhân nhưng hắn vẫn chưa tìm được ý trung nhân. Đối với người khác, miếng ăn là miếng tòi tàn nhưng đối với hắn thì nữ nhân mới là tòi tàn.

Hắn từng đứng trên cao nói vọng xuống, quãng tiền như một đức thánh thì liền có nữ nhân như nêm vẩy xung quanh hắn, hay tự nguyện leo lên giường hắn, làm công cụ ấm giường chỉ để có thân có phận hay đơn giản là một đêm đổi lại tấm chi phiếu giá trị của hắn. Nhưng hắn từ trước đến giờ, chưa từng tiếc rẻ hay keo kiệt với nữ nhân nào nên họ không có gì phải than phiền khi nhắc về hắn.

Nữ nhân khi nghe đến tên hắn thì đều trưng chung một bộ mặt là tươi như hoa mà tiếp đón hậu hình. Đặc biệt, công cụ ấm giường của hắn phải còn trinh trắng hắn mới động tới, hắn bẩm sinh bệnh sạch sẽ, không thích sai đồ chung với người khác và cũng không thích ai sai đồ chung với hắn nên những ai sau khi từ giường hắn trượt xuống đều nhận lấy tiền hắn quẳng rồi âm ỉ đến già!

Nói như thế, hắn là một con ác ma hung tợn?

Cả thương giới, ai lại không biết Tích Lăng hắn. Kể cả những nhân vật xương máu dầm dề, trụ trong thương trường lâu năm nhưng gặp hắn vẫn phải lịch sự chào hỏi một tiếng lấy lệ, không dám ngó lơ. Vì họ sẽ không biết được tài sản của bản thân tự dung lại rơi vào tay của người khác không hiểu lý do. Hắn chính là con người biến tần thị của người khác, cho dù có danh tiếng đến mức nào cũng đều có thể bị bàn tay hắn tóm gọn, nói cho cùng bàn tay hắn được các lão khác ví như vòng bủa vây quyền lực. Chính là vụ Từ thị khiến họ cảnh giác cao độ.

- Bà không thể vô lý như vậy, tôi đã nhìn trúng Lăng Khẩu Thiên, con bé tốt hơn Lâm Quân Thi ngàn vạn lần, bà không thể ép buộc lựa chọn Lâm Quân Thi cho Tích Lăng được. Với lại, chúng ta xưa nay qua lại với Lâm gia như hai gia đình thân thiết, tôi thấy rõ được Tích Lăng đối Lâm Quân Thi như hai anh em trong gia đình. Đó là căn bản, còn tất yếu là hai đứa này nhìn chung vào liền chán không ấm, gối không đôi, như vậy thì biết chừng nào mới có cháu đích tôn nối dõi sự nghiệp Tích gia. Bà bảo cưới Lâm Quân Thi chẳng khác nào bà phá hủy hết con đường tương lai của Tích gia à?

Bà Tích tức giận đến phồng mang, trợn máng. Trùng mắt nhìn về phía ông, ông Tích bên kia cũng không thua kém gì bà. Tích Lăng chỉ biết im lặng nghe ngóng và xử lý công văn qua điện thoại, nhìn hắn có vẻ chả có hứng thú gì về chủ đề mà hai người đang cãi cọ.

- Ông đừng có mà nói càn gò, Lâm Quân Thi không phải vô sinh. Càng có tình thân thì sẽ có tình thâm. Lừa gần rom lâu ngày cũng bén, dù Tích Lăng không yêu thích nhưng đã là vợ chồng thì tự dung có lực vô hình gắn kết chúng lại mà chính chúng cũng không hay.

Hai ông bà già Tích gia, quả thực không nói lợi hại là không được vì chỉ có hai người mà cả dinh thự Tích gia to lớn vang vang tiếng ồn, hầu nhân thì không dám đứng xem nào loạn chỉ có thể đi vòng vòng xung quanh mà lau dọn rồi tiện tay nghe ngóng và cũng không ai dám tụ lại bàn tán.

Ông Tích mặc dù kiên quyết bảo vệ quan điểm bản thân nhưng đích thị ông là một người đàn ông, đối với chuyện này của phụ nữ, ông không phải là đối thủ nên ông đuối lý, dần dần lợi thế nghiêng về phía bà Tích nhưng quan trọng nhất vẫn là hắn.

- Bà im lặng ngay cho tôi, tôi là chủ nhân của Tích gia nên tôi mới có quyền quyết định.

Bà Tích cũng chẳng chịu thua thiệt gì, nhướn mày khoanh tay khiêu khích nhìn ông Tích khiến hắn cười ra nước mắt, hắn lúc này chỉ còn tường tượng

điều bộ mềm nhẹ như mây của hai người khi tiếp khách hay dự tiệc, quả thực hình ảnh đó quá xa với hiện tại.

- Chủ nhân Tích gia, tôi nói cho ông rõ, điều luật của bộ hôn nhân, khi kết hôn thì tài sản là của chồng công vợ, khi ly hôn tài sản chia đôi, nói chung tôi cũng là chủ nhân của Tích gia, mà chuyện nội bộ nhỏ nhất trong nhà là của người phụ nữ nên chuyện này phải là do tôi quyết định.

Hắn nhủ chặt mày kiếm, cái gì mà đã kéo tôi vấn đề kết hôn, ly hôn? Hắn không thể để mãi như vậy được, nếu không gia đình hắn sẽ tan nát mất.

- Con sẽ không chọn Lâm Quân Thi và...

Bà Tích cứng đờ người vài giây, sừng sộ nhìn về phía hắn. Bà có nghe lắm không? Hắn nói là không chọn Lâm Quân Thi của bà, bà đau lòng ngồi phịch xuống ghế sofa nhưng vì bà đã quá hụt hối, tốn nhiều công sức cùng nước bọt như vậy mà thằng con trai yêu quý của bà lại bảo không chọn cô gái bà nhìn trúng, đã thực sự đuối lý với bản thân.

Còn ông Tích thì vui mừng lúc đầu nhưng hắn lại kéo dài cái đuôi làm ông nụ cười cứng nhắc mà chờ hắn nói ra.

- Kiếm ngày tốt, cử hành hôn lễ với Lăng tiểu thư.

Ông Tích vui như vớ được vàng, mặt mày hớn hở thể hiện rõ ràng sự chiến thắng với bà Tích khiến bà hít vào bụng toàn khí lạnh vì bà không can tâm, rõ ràng bà nhìn thấy Lăng Khẩu Thiên không bằng một góc của Lâm Quân Thi. Hầu nhân liền mau chóng bung nước lên cho bà vì nếu thiếu nước chút nữa bà sẽ chết vì khan cổ họng, vì tức giận.

Hắn thì thấy đã giải quyết xong, thờ phào nhẹ nhõm liền đạp gót ra khỏi Lăng gia mà lên xe cho thư ký khởi động xe chạy đi. Hắn đã không tin được bản thân hắn lại chọn lấy Lăng Khẩu Thiên. Có lẽ những ngày hôm nay, Lăng Khẩu Thiên đã thành công thu hút hắn, hắn gạt bỏ, nhất định không phải. Hắn chỉ nghĩ trong đầu, hiện nay xác suất đối tác tin cậy tốt nhất của Tích thị chỉ có khả năng cao ở Lăng thị.

Lăng thị chính là tiềm năng phát triển mà hắn nhìn thấy được. Hắn không để ai lợi dụng trừ khi đôi bên cùng có lợi thì hắn miễn cưỡng. Hắn cũng không phải loại người phụ bạc, Tích gia cao ngất ngưỡng như vậy thì hắn lại nỡ để Lăng thị thê thảm sao? Hắn chỉ ít rất biết điều.

Hôn nhân đối với hắn mà nói, có cũng được mà không có hắn cũng không để tâm vì hắn thực sự không biết tình cảm rốt cuộc nó là cái gì. Hi vọng ả ố đều căn bản đơn giản có thể ném qua, hắn chưa bao giờ có cảm giác yêu một ai đó mà muốn lấy về trừ 2 năm trước. Hắn đã là một con người rất ảm áp. Đã theo đuổi một nữ nhân đến quên mình, rốt cuộc cô ta vẫn không chọn hắn. Vì thế hắn suy nghĩ, hắn ảm áp để phụ nữ lừa hắn. Hắn quan tâm để phụ nữ khinh rẻ hắn.

Hắn cảm thấy rất lạ ở chỗ hắn càng xem phụ nữ như đồ chơi thì phụ nữ càng xem hắn quý trọng cùng tín ngưỡng. Hắn thích cảm giác như vậy nên ngày càng hắn máu lạnh, khiến hắn không nhận ra. Hắn thực sự xem phụ nữ là đồ chơi mà hành hạ.

Và Tống Tư Tình là từ khoá đối với hắn, là một vết nhơ hắn đã lỡ làm bẩn trên con đường hắn đi qua. Hắn khẳng định Tống Tư Tình là một vết nhơ chính hiệu.

Nhưng từ khi gặp Lăng Khẩu Thiên, cô đã sưởi ấm trái tim hắn lại ư? Khiến hắn cảm nhận được nhiều tư vị phức tạp khó tả? Nhưng hắn vẫn nhất quyết không thừa nhận, hắn nghĩ đây chỉ là suy nghĩ nhất thời của hắn như đối với Tống Tư Tình lúc đó.

Hắn còn nhớ rõ lời cô ta thét vào mặt hắn "Thà một ngày ở bên Tân Hi Ca trao hết tất cả, cũng nhất quyết không chịu một năm hưởng thụ ở bên anh, Tích Lăng."

Chẳng lẽ hắn giàu quá mà Tống Tư Tình ngại sai tiền ngứa ngáy tay chân?

Hắn nghĩ tới liền muốn cười nhạo và khinh thường, Tân Hi Ca, một nam nhân nghèo rớt mồng tơi, đến cái ăn hằng ngày còn không lo nổi thì lấy đâu ra tiền mà nuôi Tống Tư Tình cô ta, quả thực có sắc thì liền sẽ không có não! Tống Tư Tình lại là điển hình cho câu này.

"Túp liều tranh, hai quả tim vàng" hiện tại đã không có giá trị bằng chiếc nhẫn kim cương lấp lánh và xe hơi sang chảnh! Có thể đóng cái lương hiện đại thì còn có khả năng tồn tại.

Sau đó một năm, hắn nghe người khác nói chuyện tai nhau, Tống Tư Tình bị bệnh nan y vốn còn có mấy tháng ngắn ngủi, hắn vốn nghe qua không có tư vị gì và cảm thấy chán nản trước trò đùa của Tống Tư Tình, cô ta xem hắn là chong chóng muốn xoay chiều nào thì xoay chiều đó? Hắn đã quay đi thì liền nhất định không quay đầu lại, đó là nguyên tắc của riêng hắn, tạo nên Tích tổng hiện nay cao cao tại thượng. Tống Tư Tình đang mơ mộng hắn lúc này sẽ vào thăm và nhắc lại chuyện xưa cùng trải qua hết thời gian còn lại sao? Đừng hòng nghĩ đến, có mơ cũng không có.

Tương như trong tiểu thuyết sao? Nhưng tiếc cho Tống Tư Tình đây lại là đời thực, vì là đời thực nên sẽ không bao giờ chứa yếu tố tiểu thuyết. Hắn không thích đọc tiểu thuyết, càng là đóng vai trong cuốn tiểu thuyết tệ hại của Tống Tư Tình tự mãn bản thân.

Cho đến khi Tân Hi Ca đến để cầu xin hắn vào bệnh viện thăm Tống Tư Tình một lần, hắn vẫn chưa bao giờ đặt mắt một lần ở Tân Hi Ca vì vốn dĩ Tân Hi Ca không có trình độ hắn đặt mắt tới, xem như gió bay, chim hót chó sủa qua tai. Hắn còn ác độc phun lời oan nghiệt khiến Tân Hi Ca nhìn hắn run rẩy, không ngờ hắn có thể vô tình ác độc đến mức này. gương mặt tuần tú kia đã xuất hiện bao nhiêu lần trong giấc mơ của Tống Tư Tình nhưng chắc chỉ mãi xuất hiện ở nơi đó thôi!

- Nói rốt cuộc có lẽ các người không đủ tiền đóng viện phí chữa bệnh đúng không? Đừng có mà giờ trò mèo khóc chuột, thấy sang bắt quàng làm họ vì mục đích xin tiền rẻ mạt, đối với tôi, tiền không thiếu nên tôi sẽ chấp nhận "từ thiện" viện phí cho cô ta coi như trả lễ khi cô ta mất, tôi không có mặt nhìn

lĩnh cửu, nên cậu không cần làm bộ làm tịch khóc lóc ở đây nữa, mau đi đi. Thời gian của tôi, một phút là cả trăm vạn nên đừng lãng phí.

Hắn thực sự trong lòng từ lâu đã không còn Tổng Tư Tình, nay cô ta lại quay lại đóng cảnh tội nghiệp đợi chờ hắn. Hắn nhuếch môi, không ngờ Tổng Tư Tình lại có một mặt thấp kém đến mức này. Hắn còn mong cô ta ra đi sớm để hoá gờ vết nhơ cho hắn. Nữ nhân rẻ tiền như vậy vốn không phải thứ hắn chú tâm, là tự Tổng Tư Tình tự đa tình hắn còn thương còn luyến tiếc.

Ngờ đâu, nước chảy đá vô tình, nước lại tràn sang dòng lưu khác chảy siết hơn, tích cực hơn.

Giương mặt hắn biến đổi phức tạp, hàn khí toả ra xung quanh nồng nặc làm thư ký Mộ có chút đỏ mồm hơi lạnh. Đến nhúc nhích cũng không dám, quay vô lăng nhẹ vô cùng như sợ vô lăng đau. Mắt cứ đặt phía trước rồi len len đặt ở kính chiếu hậu, hít thở cũng không dám hít mạnh. Cảm giác áp bức vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Không được cả quãng đời không có lấy một ai nổi gót cùng

- Kem của Tiểu Hy này.

Cô thân hình nhỏ nhắn, dường như người khác nhìn vào sẽ tưởng cô mới chập chững biết đi nhưng cô đã 4 tuổi. Cô nhận lấy kem từ tay mẹ cô, cười híp mắt xinh đẹp vô cùng, tiểu oa oa mỹ mạo.

- Mẹ không ăn à? Hay mẹ ăn chung kem với Hy Hy này, rất ngon đấy.

Đôi mắt to tròn, cặp má phúng phính đưa tay trắng nõn chia kem vào tay mẹ cô nhưng mẹ cô lại cười nhẹ nhàng, xua tay với cô.

- Người lớn sẽ không thích ăn kem nữa, nên mẹ cũng không thích ăn đâu. Tiểu Hy là trẻ con cho nên thích ăn kem là chuyện đương nhiên.

Câu nói đó dần cô liền tin sái cổ, trẻ con rất biết học theo những câu nói của người lớn nên chúng ta nói gì đó phải cân nhắc cho thật kỹ càng. Trẻ con như là con khi vậy, chúng lảng sảng và năng động vô cùng, chúng thấy ta làm gì thì liền bắt chước theo y chang như vậy. Ngay thơ cùng đáng yêu là từ ngắn gọn nhất để miêu tả trẻ con.

Cô và mẹ cô dắt tay nhau đi trên vỉa hè mát gió, cô từ nhỏ đã rất nhạy cảm, cô cảm nhận được ánh mắt chán ghét của mọi người xung quanh chĩa vào họ. Cô thắc mắc, cô đã làm gì có lỗi sao? Cô như một đứa trẻ bị người khác bắt lỗi, cô không ăn kem nữa mà gục đầu nhìn xuống chân bản thân, cứ thế mà đi khiến mẹ cô thấy lạ mà dừng bước, nhử mày nhìn cô. Cô lại mỉm môi thật chặt không chịu trả lời.

- Tiểu Hy, con cảm thấy không khoẻ chỗ nào sao? Nói mẹ xem nào.

Cô cảm thấy ury khuất nên nước mắt ào ạt chảy ra cô liền lao vào ôm cổ mẹ cô khiến cây kem rơi xuống đất nhưng cô không còn để tâm trí để tâm đến cây kem nữa.

Cô lắc đầu, cô cảm thấy buồn vậy thì mẹ cô nghe qua không thấy buồn à? Cô không muốn mẹ cô buồn nên cô chọn im lặng cầm nín, cô sẽ xem như cô chưa thấy gì. Khi thấy cô không chịu trả lời, mẹ cô thấy nếu khó nói thì không cần nói nên mẹ cô tiếp tục dẫn cô đi nhưng ánh mắt cô vẫn đặt ở cây kem rơi trên đất bên kia, rõ ràng mẹ cô phải tốn tiền mới mua cho cô cây kem ấy, nay cô lại không quý trọng mà làm rơi thế kia, cô buồn rầu rĩ đến khi trở về nhà.

Nhưng trẻ con thì chuyện gì cũng không để bụng được lâu nên cô cũng không để bụng được quá lâu nên khi thấy trước sân có hồ cát lớn, các trẻ con trong phố tụ tập lại với nhau có vẻ rất vui, cô liền hồn nhiên quên hết, thích thú mà muốn chơi cùng nên mẹ cô vào nhà trước, còn cô thì chạy lại đấy. Tâm trạng cô vừa hăng hái vừa có chút cảm giác rất lạ lẫm nhưng cô lại không hiểu đó là gì và đến bây giờ cô cũng không nhớ khi đó bản thân cô có suy nghĩ thế nào.

Cô còn chưa kịp ngồi xuống thì có thằng nhóc bụng bự lớn nhất trong đám trường mắt với cô khiến cô có chút sợ hãi mà giật tay bản thân trở về, chân cũng lùi về một bước.

- Con bé này, đi ra chỗ khác, mẹ tao mà thấy chơi với đầu đất như mày thì bà ấy mắng đấy.

Tại sao lại gọi cô là đầu đất? Cô khó hiểu nên cứ giương mắt nhìn thẳng vào thằng bé ấy, gãi đầu ngờ ngác như kiểu muốn hỏi lại, cậu đang nói gì đấy? Có một giọng nói non nớt khác chen vào, sau đó mang theo nụ cười khinh bỉ dồn về cô.

- Ba nó bỏ gia đình nó đi, vậy chẳng phải nó là một đứa nghiệt chủng? Đầu đất là không có căn cứ, mà là nghiệt chủng, nghiệt chủng...

Những đứa khác hồ hoán, đùa vui trước nỗi đau của cô, đứa nào đứa nấy cũng giơ tay tán thưởng khiến cô nắm chặt tay thành nắm đấm, tức giận đến

độ cả gương mặt đều đỏ lên chói mắt. Cô chỉ còn có suy nghĩ trong đầu cô phải giết bọn chúng thì mới hả dạ.

- Đứng, đứng vậy.

Cô nghe đến ba cô thì cô liền thay đổi sắc mặt, xanh xao khó coi, vốn dĩ cô muốn bản thân không nghĩ tới nữa, đó là vết thương lòng đối với một đứa trẻ như cô.

Đến bây giờ có nhớ lại, cô cũng giật mình hoảng hốt một phen vì trẻ con lại có thể phun lời ác độc như vậy sao? Những đứa trẻ ấy đã bị nhồi nhét cái gì vào đầu liên quan về cô để chúng thể hiện sự ghét cay ghét đắng như muốn giết cô như vậy, bùa mê thuốc lú thì chắc không ác độc như vậy, hay khám nghiệm tử tướng. Cô là đứa trẻ nhưng cô đã nhận thức được rất rõ. Không phải cô không biết.

Cô nước mắt chảy xuống, thét lớn vào mặt bọn chúng, tay quơ loạn xạ, cô nhất quyết không khiêm nhường, cô nhất quyết không gục ngã, ngược lại cô còn muốn hi sinh tâm thân nhỏ bé này mà "chơi" với chúng một phen sống còn để bọn chúng biết thế nào là "nghiệt chủng" phản kháng.

- Nghiệt chủng cái đầu các người!

Thằng bé ấy cùng "đồng bọn" nghe xong liền tức giận, nhìn cô ánh mắt hung tợn vô cùng nhưng cô lại kịp suy nghĩ lại, thế nào bọn chúng nhiều hơn cô nên cũng đánh cô thành bao cát, cô liền vọt trốn vào nhà khiến bọn chúng mắng chửi ì ùng trước nhà cô, cô cũng gan bạo nghĩ nếu mắng mãi được thì cứ mắng với lại cái trò bôi cát của tụi ấy cô cũng không thêm chơi đâu, bản đồ chết đi được.

Ngày hôm sau, những "bà mẹ bênh con vô điều kiện" của các đứa ấy vào tận nhà cô mà lên án cô hiếp đáp bọn chúng, cô tức thờ hồng hộc vì chính bọn chúng mới hiếp đáp cô, lăng mạ cô. Đó là cô còn chưa nói cho ai biết thì bọn chúng lại "vừa ăn cướp, vừa la lớn", thực không có mặt mũi. Mẹ cô không nở la mắng cô vì bà biết cô sẽ không làm những chuyện đó, bà nhìn thấy thái độ của cô thì liền biết cô oan ức nên bà chỉ cố can rằng mà xin lỗi họ.

Bà thực sự không có tiếng nói đủ để bảo vệ cô cho khỏi uy khuất. Cô nhìn mẹ cô hạ đầu xin lỗi như vậy mặc dù cô chả làm gì. Một đứa con nít 4 tuổi như cô tại sao nhìn thấy cảnh ấy lại đau đến như vậy? Răng cắn chặt, nhìn mấy người đó hiếp đáp mẹ cô.

Ông trời không cho không ai cái gì và cũng không lấy đi của người nào đó cái gì nên cô cũng không than thân trách phận.

Chẳng lẽ cuộc đời cô mãi mãi đều bị người ta sỉ nhục.

Lên đến cấp 3. Cô không có lấy một người bạn để chơi cùng chỉ vì ai cũng chọc ghẹo cô, nếu ai mà dám chơi với cô thì bị bảo là xui xẻo đến tận mạng, cô đi đến đâu, mọi người đều cách cô gần cả phố.

Nhưng giữa đám đông tri tri tích tích cô, dường như ông trời nghe lời cầu khẩn của cô mà phái xuống từ thiên giới một thiên thần để ra mặt bảo vệ cô nhưng cô lại không ngờ một mặt có thể làm thiên thần thì một mặt cũng có thể làm dạ quý.

Bắc Từ Quang là cái tên chôn sâu trong lòng cô với hình tượng vô cùng đẹp đẽ. Là một anh hùng, như superman phi phạm mà cô thường xem ở trên TV, là người đại diện chính nghĩa.

Cô nhìn thấy gương mặt Bắc Từ Quang anh tuấn đến siêu vẹo lòng của nữ nhân trong trường cô, cũng bắt đầu từ đó cô xác định cô yêu thích Bắc Từ Quang và hằng ngày lặng lẽ quan sát Bắc Từ Quang từ xa. Khi nghe tin Châu Doãn và Bắc Từ Quang bắt đầu một chuyện tình cảm ngọt ngào thì cô buồn bã vô cùng. Cô cứ nghĩ cô là người đến sau cũng có thể nhưng Bắc Từ Quang lại mắng vào mặt cô là sẽ không bao giờ đáp trả tình cảm của cô thì lúc đó cũng chính là Bắc Từ Quang giúp cô tỉnh ngộ.

Cô thoái chí rồi đúng không? Sau đó trong lòng cô bỗng nhận ra, thực ra cô có tình cảm với Bắc Từ Quang hay không? Chính cô cũng không rõ. Nhưng cô khẳng định cô có cảm động trước những gì Bắc Từ Quang làm cho cô, che chở cho cô nhưng Bắc Từ Quang lại không giành cho cô.

Cô còn muốn mơ mộng điều gì khác, người ta che chở cô như vậy là cùng, cô còn muốn lẩn xa hơn. Là chính cô sai trước cho nên cô không trề trách bậy người ta. Nhưng khi cô chấp nhận từ bỏ thì Bắc Từ Quang lại quay đầu trở lại bám dính cô khiến cô ùng ùng thét vào mặt Bắc Từ Quang "Rốt cuộc anh muốn tôi phải như thế nào anh mới vừa lòng đây, Bắc Từ Quang?"

Cô trong vai Lăng Khấu Thiên, có thể nói cô đang cảm thấy rất chi là hạnh phúc, vì cô có những thứ từ trước đến nay cô ao ước. Nhưng nó vốn dĩ luôn luôn là danh phận của người khác mà cô tạm trú vào ấy. Như cơn mưa rào hồng ập tới, cô lại nhanh chóng trú vào nơi tạm bợ để chờ hết mưa.

Cô là một nhân vật thế thân không hơn không kém cho nên cô nhất định phải an phận. Không có quyền tư tình mờ ám, với lại bà Lăng hôm ấy nói khéo cô để cô biết đường mà tránh những lúc tiếp xúc với Tích Lăng, cô đều hiểu hết, chỉ là cô muốn bảo vệ lòng tự tôn của bản thân mà giả vờ như không có chuyện gì. Cô vốn tưởng "lớp gai" của cô rất dày nhưng thực ra nó lại mỏng đến đáng thương.

Cô đã biết bao nhiêu lần khóc ở trong lòng Tích Lăng, cuộc sống cô lúc trước rất khó khăn, tình cảm hơi ẩm là thứ cô khan hiếm nhất nên khi có người thể hiện như vậy với cô, khiến cô không khỏi xúc động.

Tích Lăng rất tuấn tú, cô nhìn đến gương mặt ấy thì liền như sai khiến mà không thể rời mắt nhưng chính thân phận cô sử dụng hiện tại là đang nhắc nhở cô nên không được đặt mắt đến, cũng như mơ mộn hảo huyền.

Nụ hôn của Tích Lăng cũng chính là nụ hôn đầu của cô, lúc ấy cô như muốn thét lên vì cô lại vì Lăng Khấu Thiên mà mất đi nụ hôn đầu, lúc đầu cô đáng lẽ nghĩ cô sẽ dành cho Bắc Từ Quang nhưng lại nhận ra Bắc Từ Quang anh ta một thiên thần đội lốt dạ quý thì cô lại thấy không xứng để cô dành cho anh ta nên rơi vào tay Tích Lăng xem như an ủi cô đi, xem như món quà tinh thần ông trời ban tặng cho cô.

Cô lúc trước xem phim cũng có xem ra tình cảnh hiện tại cô đang mắc phải nhưng không ngờ lại xảy ra với cô thật sự ngoài đời thật. Cô không phải là cô gái mơ mộng hám ảo mộng, tuyệt đối sẽ không. Thứ thực tế nhất trước mắt là cô phải lo được cho bà và mẹ, nhìn thấy mẹ cô hằng ngày giao báo nặng nhọc, cô không thể kìm lòng. Với số tiền Lãng gia cho cô và chu cấp cho mẹ cô thì cô còn có gì để phàn nàn. Cô chính là nên biết ơn Lãng gia.

Cô còn nhớ rõ mẹ cô bảo khi cô lớn lên, cô sẽ không cần mẹ cô bảo vệ nữa mà sẽ có người thay mẹ cô bảo vệ cô thật tốt cho nên cô nhất định không được cả quãng đời không có lấy một ai nổi gót cùng. Chính vì cô thừa nhận cái thực tế nên không muốn thừa nhận cảm xúc thật của bản thân.

Người bạn đời quan trọng như vậy sao? Có thể gánh cả thế giới vì cô? Có thể tin tưởng tuyệt đối?

Cô lúc đấy nghĩ mẹ cô lo xa rồi nhưng bây giờ nhìn lại, họ thực sự đã già đi nhiều, không còn đi cùng với cô bao lâu nữa. Đây chính là điều cô có buồn cũng chẳng thể thay đổi nổi luật tự nhiên. Bánh xe quay thời gian quay vẫn mãi, cái thứ gì cũng có thể bào mòn "bởi thời gian".

Có phải thời gian qua cô đã quá mức vô tâm nên hiện tại nhìn lại mới phát hiện ra điều ấy? Nhất định là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.